ARTHUR C. CLARKE

EDITURA MIRON

CÎNTECELE ÎNDEPĂRTATULUI PĂMÎNT

ARTHUR C. CLARKE

Cîntecele îndepărtatului pămînt

THE SONGS OF DISTANT EARTH

by Arthur C. Clarke

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

ARTHUR C. CLARKE

Cîntecele îndepărtatului pămînt

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95061-2-2

Cuvîntul autorului

Acest roman are la bază o idee dezvoltată acum aproape treizeci de ani, într-o scurtă povestire cu același titlu (inclusă acum în colecția mea „Cealaltă față a cerului"). Oricum, versiunea de față a fost inspirată direct – și *negativ* – de către recentul val de space-opera-uri pe marele și micul ecran. (Întrebare: care este opusul inspirației – expirația?)

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit: mi-au plăcut enorm cele mai bune episoade din *„Star Trek"* și filmele lui Lucas și Spielberg, ca să menționez numai cele mai celebre exemple ale *genului.* Dar aceste opere sînt *fantasy,* nu science fiction în sensul strict al cuvîntului. În prezent pare aproape cert că în universul real nu vom putea depăși niciodată velocitatea luminii. Pînă și cele mai apropiate sisteme stelare vor rămîne pentru totdea-

una la distanțe de decenii sau secole; nici un Șase Warp nu vă va purta vreodată de la un episod la altul în timp util pentru emisiunea de săptămîna viitoare. Marele producător din Cer nu și-a planificat astfel programul.

În ultimii zece ani, s-a mai înregistrat și o schimbare semnificativă și destul de surprinzătoare în atitudinea oamenilor de știință față de problema Inteligenței Extraterestre. Întregul subiect nu a devenit respectabil (decît printre personaje dubioase ca autorii de science fiction) pînă în anii '60: piatra de hotar o reprezintă opera lui Shklovskii și Sagan, *„Intelligent Life in the Universe"* – „Viață inteligentă în Univers" (1966).

Actualmente însă se consemnează o recădere. Eșecul total de a găsi orice urmă de viață în acest sistem solar, sau de a recepta vreun semnal radio interstelar, pe care marile noastre antene l-ar putea detecta cu ușurință, i-a îndemnat pe unii cercetători să susțină: „Poate că *sîntem* singuri în Univers..." Dr. Frank Tipler, cel mai cunoscut exponent al acestei opinii, i-a scandalizat (fără îndoială, cu deliberare) pe saganiști, intitulîndu-și un articol de ziar, provocator, „Nu există extratereștri inteligenți". Carl Sagan *et al* argumentează (iar eu sînt de acord cu ei) că e mult prea devreme pentru a se sări la concluzii cu asemenea implicații.

Între timp, controversa face ravagii; după cum bine s-a spus, *oricare* răspuns ne va face pe toți să ne minunăm. Chestiunea se poate lămuri doar prin dovezi, nu prin logică, în orice cantități și oricît de plauzibilă. Aș prefera să văd întreaga problemă beneficiind de un deceniu sau două de benignă neglijare, timp în care radioastronomii, asemenea unor căutători de aur scormonind nisipul, vor cerne torenții de zgomote care curg din cer.

Acest roman reprezintă, printre altele, încercarea

mea de a crea o scriere de ficțiune integral *realistă* pe tema interstelară – întocmai cum, în „Preludiu spațiului" (1951), am folosit tehnologia cunoscută sau previzibilă pentru a înfățișa prima călătorie umană în afara Pămîntului. În cartea de față nu există nimic care să sfideze sau să contrazică principiile cunoscute; singura extrapolare mai îndrăzneață constă în „propulsia cuantică", și chiar și aceasta deține o paternitate foarte respectabilă. Fie și dacă ar reieși ca fiind un vis naiv, există mai multe alternative posibile; iar dacă noi, primitivii secolului douăzeci, ni le putem imagina, apoi știința viitorului va descoperi neîndoielnic ceva mult mai bun.

Arthur C. Clarke
Colombo, Sri Lanka, 3 iulie 1985

I. THALASSA

1. Plaja de la Tarna

Chiar înainte ca ambarcațiunea să fi trecut de recif, Mirissa își dădu seama că Brant era furios. Atitudinea încordată a trupului său, așa cum stătea la timonă – simplul fapt că nu lăsase manevra finală pe mîna capabilului Kumar – demonstra că îl supărase ceva.

Ieși din umbra palmierilor, pornind încet pe plajă, cu nisipul umed agățîndu-i-se de picioare. Cînd ajunse la marginea apei, Kumar strîngea deja vela. Fratele ei „bebeluș" – de-acum, aproape la fel de înalt ca ea, solid și musculos – îi făcu vesel cu mîna. Cît de des își dorise ca Brant să fi avut aceeași voie bună și dezinvoltură cu Kumar, pe care nici o criză nu părea vreodată capabilă să-l tulbure...

Brant nu așteptă ca barca să fi atins nisipul, sărind în apă cînd aceasta încă era adîncă pînă la talie, și se apropie plescăind furios. Căra o masă torsionată de metal plin de sîrme rupte, pe care i-o întinse s-o vadă.

– Privește! țipă el. Iar au făcut-o!

Cu mîna liberă, arătă spre orizontul nordic.

1– (În orig.) *cat's cradle*: joc constînd dintr-un fir petrecut în mod iscusit, pe care participanții îl țin pe degete, preluîndu-l unul de la celălalt.

– De data asta... n-am să-i mai las să scape cu una, cu două! Iar primărița n-are decît să spună, naibii, ce poftește!

Mirissa păși într-o parte, pe cînd micul cataraman, asemeni vreunei fiare din mările primordiale, încercîndu-și primul asalt asupra uscatului, se tîra încet în sus pe plajă, cu rulourile din afara bordurilor. De cum trecu de limita fluxului, Kumar opri motorul și sări să-și urmeze Căpitanul, care încă fierbea.

– Îi tot zic lui Brant, spuse el, că trebuie să fie un accident – poate o ancoră tîrîtă pe fund. La urma urmei, de ce-ar face așa ceva *intenționat* nordicii?

– Îți spun eu, îi replică Brant. Fiindcă sînt prea leneși ca să pună singuri la punct tehnologia. Fiindcă se tem să nu prindem prea mult pește. Fiindcă...

Zări rînjetul celuilalt și aruncă în direcția lui, învîrtindu-se, leagănul-pisicii[1] de sîrme rupte. Kumar îl prinse fără efort.

– Oricum, chiar dacă *e* un accident, n-ar trebui să ancoreze aici. Zona e marcată pe hartă clar: ACCES INTERZIS – PROIECT DE CERCETARE. Așa că tot voi depune un protest.

Lui Brant îi revenise deja simțul umorului; chiar cele mai furioase crize ale sale rareori durau mai mult de cîteva minute. Pentru a-i menține buna dispoziție, Mirissa începu să-și plimbe degetele peste spatele lui, vorbindu-i cu cea mai liniștitoare voce a sa:

– Ai prins pești frumoși?

– Firește că nu, răspunse Kumar. Nu-l interesează să prindă decît statistici – kilograme per kilowatt, prostii de-astea. Noroc că mi-am luat undița. Vom avea la cină ton.

Se aplecă în barcă și scoase aproape un metru de

putere și frumusețe hidrodinamică, cu culorile pălindu-i rapid și ochii nevăzători, sticloși deja, pradă morții.

– Nu prindem prea des din ăștia, spuse el mîndru.

Încă îi mai admirau captura, cînd pe Thalassa reveni istoria, iar lumea liberă și lipsită de griji, pe care o cunoscuseră pe tot parcursul vieților lor tinere, luă sfîrșit pe neașteptate.

Semnul decesului ei era scris sus pe cer, ca și cum o mînă gigantică ar fi trasat o dungă cu creta peste bolta albastră. Sub privirile lor, dîra de vapori lucitori începu să se destrame la margini, sfîșiindu-se în fuioare de nori, pînă cînd păru că de la un orizont la altul fusese aruncată o punte de zăpadă.

Iar acum, de peste pragul spațiului, se rostogolea un tunet îndepărtat. Era un sunet pe care Thalassa nu-l mai auzise de șapte sute de ani, dar pe care oricare copil l-ar fi recunoscut de îndată.

În pofida căldurii amurgului, Mirissa se înfioră, iar mîna ei o găsi pe a lui Brant. Deși degetele i se înlănțuiră cu ale ei, bărbatul abia păru să observe; continua să privească la cerul despicat.

Chiar și Kumar era copleșit și totuși fu primul care vorbi:

– Probabil ne-a găsit una dintre colonii.

Brant clătină încet din cap, dar fără prea multă convingere.

– De ce s-ar deranja? Probabil că au vechile hărți – vor fi știind că Thalassa e aproape numai ocean. N-ar avea nici un sens să vină aici.

– Curiozitate științifică? sugeră Mirissa. Să vadă ce s-a întîmplat cu noi? Mereu am spus că ar trebui să reparăm instalația de comunicare...

Era o dispută veche, care se reactualiza la fiecare

cîteva zeci de ani. Într-o zi, erau de acord majoritatea oamenilor, Thalassa chiar ar fi trebuit să-și reconstruiască marea farfurie de pe Insula de Est, distrusă de erupția vulcanului Krakan, cu patru sute de ani în urmă. Dar, între timp, erau atîtea lucruri mult mai importante – sau, pur și simplu, mai amuzante.

– Construcția unei astronave e un proiect *enorm*, spuse îngîndurat Brant. Nu cred că ar face-o vreo colonie – decît dacă n-ar avea încotro. Ca Pămîntul...

Fraza îi rămase neterminată, stingîndu-se în tăcere. După toate acele secole, încă mai era un nume greu de rostit.

Ca unul, se întoarseră spre est, unde rapida noapte ecuatorială înainta peste mare.

Cîteva dintre stelele cele mai strălucitoare răsăriseră deja, iar imediat deasupra palmierilor stătea suspendat inconfundabilul mic grup compact al Triunghiului. Cele trei stele ale sale erau de magnitudine aproape egală – dar odată, lîngă vîrful sudic al constelației, strălucise preț de cîteva săptămîni un intrus mult mai luminos.

Resturile sale comprimate erau vizibile încă, printr-un telescop de putere medie. Nici un instrument însă n-ar fi putut înfățișa bulgărele de scrum orbital, care fusese planeta Pămînt.

2. Micul Neutru

Cu peste o mie de ani mai tîrziu, un mare istoric avea să numească perioada dintre anii 1901 și 2000 „secolul cînd s-a întîmplat totul". Adăugase că oameni

acelor vremuri ar fi fost de acord cu el, dar din motive complet nepotrivite.

Oamenii ar fi insistat, adesea cu justificată mîndrie, asupra realizărilor științifice ale epocii – cucerirea aerului, eliberarea energiei atomice, descoperirea principiilor fundamentale ale vieții, revoluția electronicii și a comunicațiilor, începuturile inteligenței artificiale și, cea mai spectaculoasă din toate, explorarea sistemului solar și prima aselenizare. Dar, după cum sublinia istoricul, cu exactitatea 20/20 a vederii retrospective, nici unul dintr-o mie nu va fi auzit de descoperirea care transcendea toate aceste evenimente, amenințînd să le facă absolut irelevante.

Părea la fel de inofensivă și de îndepărtată de problemele omenești, ca placa fotografică neclară din laboratorul lui Becquerel care dusese, în doar cincizeci de ani, la globul de foc de deasupra Hiroshimei. Într-adevăr, era un produs secundar al acelorași cercetări și începuse cu tot atîta nevinovăție.

Natura este un contabil foarte strict și-și actualizează permanent balanțele de plăți. Astfel, fizicienii au fost extrem de nedumeriți cînd au descoperit anumite reacții nucleare în care, după ce se făcuse suma tuturor fragmentelor, ceva părea să lipsească într-un termen al ecuației.

Asemeni unui contabil, care completează în grabă mărunțișul pentru a rămîne cu un pas înaintea inspectorilor, fizicienii au fost siliți să inventeze o nouă particulă. Și, pentru a explica discrepanța, aceasta a trebuit să fie cum nu se poate mai aparte – fără masă, nici sarcină, și de-o forță penetrantă atît de fantastică, încît putea trece, fără nici un inconvenient perceptibil, printr-un zid de plumb gros de *miliarde* de kilometri.

Această fantomă a primit porecla de „neutrino" – neutron plus bambino. Nu părea să existe nici o speranță de a detecta vreodată o entitate atît de insesizabilă; dar, în 1956, prin eroice eforturi de instrumentare, fizicienii capturaseră primele cîteva specimene. Era un triumf și pentru teoreticieni, care-și găsiseră acum verificarea improbabilelor ecuații.

Nimeni nu cunoștea, nici nu-i păsa de lume ca întreg; numărătoarea inversă a apocalipsei însă începuse.

3. Consiliul Satului

Rețeaua locală a Tarnei nu funcționa niciodată în proporție mai mare de nouăzeci la sută, dar, pe de altă parte, nici mai *puțin* de optzeci la sută din ea nu opera vreodată. Asemenea majorității echipamentelor de pe Thalassa, fusese proiectată de niște genii, moarte demult, astfel că avariile catastrofale erau virtualmente imposibile. Chiar dacă multe componente se defectau, sistemul avea să-și continue funcționarea rezonabil de corectă, pînă cînd cineva ajungea suficient de exasperat pentru a efectua reparațiile.

Inginerii o numeau „degradare grațioasă" – expresie care, după cum declaraseră unii cinici, descria destul de adecvat modul de viață lassian.

Conform computerului central, rețeaua se învîrtea acum în jurul normalei sale operativități de nouăzeci la sută, iar Primărița Waldron s-ar fi mulțumit bucuros cu mai puțin. Majoritatea satului o căutase în ultima jumătate de oră și cel puțin cincizeci de adulți și copii forfoteau prin sala de consiliu – număr mai mare decît cel care-ar fi

încăput comod, fără a mai socoti și scaunele. Cvorumul pentru o întrunire ordinară era de doisprezece și, uneori, era nevoie de măsuri draconice pentru a aduna pînă și acest număr de trupuri calde la un loc. Restul celor cinci sute șaizeci de locuitori ai Tarnei preferau să privească – și să voteze, dacă simțeau un interes suficient – din propriile lor locuințe confortabile.

Se mai înregistraseră două apeluri și din partea Guvernatorului de provincie, unul de la cabinetul Președintelui și unul de la serviciul de știri de pe Insula de Nord, toate exprimînd aceeași cerere complet inutilă. Fiecare primise același scurt răspuns: „Sigur că vă anunțăm dacă se întîmplă ceva... și vă mulțumim pentru interes".

Primăriței Waldron nu-i plăcea agitația, iar cariera ei, de-un succes moderat ca administrator local, se bazase pe evitarea acesteia. Uneori, desigur, era imposibil; veto-ul său ar fi abătut cam greu uraganul din '09, care – pînă astăzi – fusese cel mai notabil eveniment al secolului.

– Liniște, toată lumea! țipă Primărița. Reena – lasă scoicile-alea-n pace, cineva s-a chinuit mult să le aranjeze! Oricum, era timpul să fii în pat! Billy – jos de pe masă! *Imediat!*

Surprinzătoarea repeziciune cu care se restabili ordinea dovedea că, măcar o dată, sătenii erau nerăbdători să audă ce avea de spus Primărița. Femeia opri piuitul insistent al telefonului-brățară și deturnă apelul spre centrala de mesaje.

– Sincer, nu știu mult mai mult decît dumneavoastră – și nu prea sînt șanse să primim alte informații timp de cîteva ore. Dar, categoric, a *fost* un soi de navă spațială, și deja reintrase – cred c-ar trebui să spun că intrase – în

spațiul circumplanetar, cînd a trecut pe deasupra noastră. Întrucît pe Thalassa nu există nici un alt loc unde s-ar putea duce, e de presupus că va reveni, mai devreme sau mai tîrziu, la Cele Trei Insule. Asta ar putea dura ore întregi, dacă dă ocol planetei.

– Vreo încercare de radio-contact? întrebă cineva.

– Da, dar pînă în prezent, fără succes.

– Ar trebui să încercăm, măcar? se auzi un glas neliniștit.

Întreaga adunare fu cuprinsă de o scurtă tăcere; apoi, Consilierul Simmons, cel dintîi dintre pisălogii Primăriței Waldron, pufni dezgustat.

– Asta-i ridicol. Orice-am face, ne pot găsi în vreo zece minute. Oricum, probabil că știu exact unde sîntem.

– Sînt întru totul de acord cu Consilierul, spuse Primărița Waldron, bucurîndu-se de neașteptata ocazie. Orice navă-colonie va fi avînd fără-ndoială hărți ale Thalassei. Pot fi vechi de-o mie de ani, dar înfățișează Prima Asolizare.

– Dar dacă – dacă, doar – chiar *sînt* extratereștri?

Primărița oftă; crezuse că această teză murise de bătrînețe, cu secole în urmă.

– Nu există extratereștri, spuse ea cu fermitate. Cel puțin, nu unii destul de inteligenți pentru a călători prin spațiu. Desigur, nu putem fi niciodată sută la sută siguri – dar Pămîntul a căutat timp de-o mie de ani, cu toate instrumentele care se pot concepe.

– Mai e și o altă posibilitate, interveni Mirissa, care stătea împreună cu Brant și Kumar în fundul sălii.

Toate capetele se întoarseră spre ea, însă Brant se arătă cam nemulțumit. În pofida iubirii sale pentru Mirissa, existau momente cînd își dorea să nu fi fost chiar

atît de bine informată şi ca familia ei să nu fi avut Arhivele în grijă timp de cinci generaţii.

– Şi anume, draga mea?

Acum era rîndul Mirissei să fie nemulţumită, deşi îşi ascunse iritarea. Nu-i plăcea să fie tratată cu condescendenţă de către cineva nu tocmai inteligent, fie şi de-o neîndoielnică isteţime – sau, poate, viclenie era cuvîntul cel mai potrivit. Faptul că Primărița Waldron îi făcea tot timpul ochi dulci lui Brant n-o deranja deloc pe Mirissa; cel mult o amuza şi putea simţi chiar o anume simpatie pentru femeia mai vîrstnică.

– Ar putea fi o altă navă-robot de însămînţare, ca aceea care a adus pe Thalassa tiparele genetice ale strămoşilor noştri.

– Dar *acum* – atît de tîrziu?

– De ce nu? Primele nave de însămînţare n-au putut atinge decît cîteva procente din viteza luminii. Pămîntul a continuat să le îmbunătăţească – pînă în momentul cînd a fost distrus. Întrucît ultimele modele erau de aproape zece ori mai rapide, cele dintîi au fost întrecute, în circa un secol; probabil că multe dintre ele sînt încă pe drum. Nu eşti de acord, Brant?

Mirissa avea întotdeauna grijă să-l includă în orice discuţie, pentru a-l face să creadă că de la el pornise. Era foarte conştientă de complexele lui de inferioritate şi nu dorea să le accentueze.

Uneori, se simţea destul de singuratică în calitatea ei de-a fi cea mai inteligentă persoană din Tarna; deşi păstra contactul prin reţea cu o jumătate de duzină dintre omologii ei intelectuali de pe Cele Trei Insule, rareori aveau întîlniri faţă-n faţă pe care, chiar după atîtea milenii, nici o tehnologie de comunicaţii nu le putea egala cu adevărat.

– E o idee interesantă, spuse Brant. S-ar putea să ai dreptate.

Deși istoria nu era punctul lui forte, Brant Falconer avea priceperea tehnicianului față de complexa serie de evenimente care duseseră la colonizarea Thalassei.

– Și ce vom face, întrebă el, dacă e o altă navă de însămînțare, care va încerca să ne colonizeze din nou? Îi zicem „Mulțumim foarte mult, dar astăzi nu?"

Răsunară cîteva rîsete nervoase; apoi, Consilierul Simmons remarcă îngîndurat:

– Sînt sigur că am putea să ne descurcăm cu o navă de însămînțare, la nevoie. Și n-ar fi roboții ei destul de inteligenți pentru a-și anula programul, cînd vor vedea treaba care deja s-a făcut?

– Poate. Dar s-ar putea și să creadă că pot face una mai bună. Oricum, indiferent că e o relicvă a Pămîntului sau un model mai recent de pe vreo colonie, trebuie să fie vreun soi de robot.

Nu era nevoie să intre în detalii; toți cunoșteau fantasticele dificultăți și cheltuieli ale zborurilor interstelare cu *oameni*. Chiar dacă erau posibile din punct de vedere tehnic, n-aveau absolut nici un rost. Roboții puteau face aceeași treabă, de mii de ori mai ieftin.

– Robot sau relicvă – ce facem cu ea? întrebă unul dintre săteni.

– S-ar putea să nu fie problema noastră, răspunse Primărița. Toată lumea pare să fi presupus că se va îndrepta spre Prima Asolizare, dar de ce-ar face-o? La urma urmei, Insula de Nord prezintă mult mai multe probabilități...

Primărița greșise de multe ori, dar niciodată cu atîta repeziciune. De astă dată, sunetul care se înteți pe cer, deasupra Tarnei, nu mai fu un tunet îndepărtat din iono-

sferă, ci șuierul pătrunzător al unui turboreactor de joasă altitudine, în zbor rapid. Toată lumea năvăli afară din sala de consiliu, cu o grabă neobișnuită; doar primii ajunseră la timp pentru a vedea aripa-delta cu vîrf bont, eclipsînd stelele, în timp ce se îndrepta cu hotărîre spre locul încă sacru al ultimei legături cu Pămîntul.

Primărița Waldron se opri un moment, pentru a raporta centralei, apoi li se alătură celorlalți care forfoteau pe afară.

– Brant... tu poți ajunge acolo primul. Ia zmeul.

Inginerul mecanic-șef din Tarna clipi din ochi; era pentru prima oară că primea un ordin atît de direct din partea Primăriței. Păru cam intimidat.

– Acum cîteva zile, a căzut o nucă de cocos peste aripă. N-am avut timp s-o repar, din cauza problemei cu plasele de pescuit. Oricum, nu e echipată pentru zboruri de noapte.

Primărița îl privi lung, cu asprime.

– Sper că mașina mea merge, spuse ea sarcastică.

– Desigur, răspunse Brant, cu glas lezat. E cu plinul făcut, gata de drum.

Era absolut neobișnuit ca mașina Primăriței să se deplaseze undeva; întreaga lungime a Tarnei se putea străbate pe jos în douăzeci de minute și toate transporturile locale de hrană și materiale se efectuau cu mici roabe. În șaptezeci de ani de serviciu oficial, mașina înregistrase mai puțin de-o sută de mii de kilometri și, lăsînd la o parte accidentele, era de așteptat să rămînă în putere timp de cel puțin încă un secol.

Lassienii experimentaseră voioși majoritatea viciilor; printre acestea însă, nu se numărau lîncezeala planificată și consumul ostentativ. Nimeni n-ar fi bănuit că

vehiculul era mai bătrîn decît oricare dintre pasagerii săi, în timp ce pornea în cel mai istoric voiaj, pe care avea să-l fi făcut vreodată.

4. SEMNALUL DE ALARMĂ

Nimeni n-a auzit primul dangăt de clopot funebru al Pămîntului – nici chiar savanții care au făcut descoperirea fatală, într-o mină de aur abandonată din Colorado.

Fusese un experiment îndrăzneț, absolut de neconceput înainte de jumătatea secolului XX. Odată ce se detectase neutrino-ul, devenise repede clar că omenirii i se deschisese o nouă fereastră spre Univers. Un lucru atît de penetrant, încît trecea printr-o planetă la fel de ușor ca printr-un geam, se putea folosi pentru a privi în inimile sorilor.

Și mai ales într-a Soarelui. Astronomii erau încrezători că vor înțelege reacțiile care energizau cuptorul solar, de care depindea, în ultimă instanță, toată viața de pe Pămînt. La enormele presiuni și temperaturi din miezul Soarelui, hidrogenul se transforma în heliu, printr-o serie de reacții care eliberau vaste cantități de energie. Și, ca produs secundar, neutrini.

Găsind în trilioanele de tone de materie, care le stăteau în drum, un obstacol la fel de firav ca un fuior de fum, acești neutrini solari se năpusteau din locul lor de origine cu viteza luminii. Cu numai două secunde după ce ieșeau în spațiu, se răspîndeau în exterior prin tot Universul. Oricît de multe stele și planete întîlneau în cale, majoritatea aveau să fi evitat totuși capturarea de către insubstanțiala fantomă a materiei „solide", în mo-

mentul cînd însuşi Timpul urma să se sfîrşească.

După opt minute, de la ieşirea din Soare, o mică fracţiune din torentul solar mătura Pămîntul – şi o fracţiune chiar mai mică era interceptată de către cercetătorii din Colorado. Aceştia îşi îngropaseră echipamentele la peste un kilometru adîncime, astfel ca toate radiaţiile mai puţin penetrante să se filtreze şi să poată capta rarii mesageri autentici din inima Soarelui. Numărînd neutrinii capturaţi, sperau să studieze, în detaliu, condiţiile unui loc care, după cum lesne putea dovedi orice filosof, era interzis pentru totdeauna cunoaşterii sau observaţiei omeneşti.

Experimentul a reuşit; neutrinii solari au fost detectaţi. Dar – *erau mult prea puţini.* Ar fi trebuit să prindă de trei-patru ori mai mulţi decît reuşiseră să captureze masivele instrumente.

Evident, ceva era în neregulă şi, în anii 1970, Cazul Neutrinilor Lipsă a declanşat un scandal ştiinţific major. Echipamentele au fost verificate şi reverificate, teoriile au fost revizuite amănunţit, iar experimentele s-au reluat de zeci de ori – mereu, cu aceleaşi rezultate derutante.

Spre sfîrşitul secolului XX, astrofizicienii fuseseră siliţi să accepte o concluzie tulburătoare – deşi nimeni nu-şi dădea seama încă de deplinele ei implicaţii.

Nu era nimic în neregulă cu teoria sau cu echipamentele. Necazul se afla înlăuntrul Soarelui.

Prima întrunire secretă din istoria Uniunii Astronomice Internaţionale a avut loc în 2008, la Aspen, Colorado – nu departe de locul experimentului iniţial, care între timp se repetase într-o duzină de ţări. O săptămînă mai tîrziu, Buletinul Special I.A.U. #55/08, purtînd cu deliberare titlul ponderat de *Cîteva note*

asupra reacțiilor solare, a ajuns în mîinile tuturor guvernelor de pe Pămînt.

S-ar fi putut crede că, încet, pe măsură ce vestea se răspîndea, anunțul Sfîrșitului Lumii avea să producă o oarecare panică. De fapt, reacția generală a constat într-o tăcere vecină cu buimăceala, apoi o ridicare din umeri și reluarea treburilor normale, cotidiene.

Puține guverne priviseră în viitor, cu mai mult de intervalul următorelor alegeri, puțini indivizi prevăzuseră mai mult decît viețile nepoților lor. Și, oricum, astronomii puteau să se înșele...

Chiar dacă omenirea fusese condamnată la moarte, data execuției încă nu era fixată. Soarele n-avea să explodeze timp de încă o mie de ani cel puțin; și cine să verse lacrimi pentru cea de-a patruzecea generație?

5. CĂLĂTORIE NOCTURNĂ

Nu răsărise nici una din cele două luni, cînd mașina porni pe cel mai vestit drum al Tarnei, purtîndu-i pe Brant, Primărița Waldron, Consilierul Simmons și doi săteni vîrstnici. Deși conducea cu obișnuita sa pricepere, fără efort, Brant încă mai fierbea pe dinăuntru din cauza mustrării Primăriței. Faptul că brațul ei dolofan stătea petrecut, ca din întîmplare, peste umerii lui goi nu ameliora decît prea puțin situația.

Pașnica frumusețe a nopții însă și ritmul hipnotic al succesiunii palmierilor, ce lunecau monoton prin evantaiul de lumină al mașinii, îi restabiliră rapid buna dispoziție. Și cum li s-ar fi putut permite unor sentimente personale atît de meschine să influențeze un asemenea moment

istoric?

În zece minute, aveau să se afle la Prima Asolizare și la începuturile istoriei lor. Ce îi aștepta acolo? Un singur lucru era sigur: vizitatorul se orientase după baliza aflată încă în funcțiune a străvechii nave de însămînțare. Știa unde să caute, deci probabil provenea dintr-o altă colonie umană din acel sector al spațiului.

Pe de altă parte... Pe Brant îl izbi deodată un gînd tulburător. Oricine – *orice* – putea să fi detectat baliza, care semnaliza întregului Univers că Inteligența trecuse pe-acolo. Își aminti că, în urmă cu cîțiva ani, se înregistrase o mișcare în sensul opririi transmisiei, sub motiv că nu servea nici unui scop util și risca să producă daune. Propunerea fusese respinsă la limită, din motive mai degrabă sentimentale și emoționale decît logice. Thalassa putea să-și regrete curînd această decizie, dar, cu siguranță, acum era prea tîrziu pentru a mai face ceva.

Consilierul Simmons, așezat pe bancheta din spate, se aplecase peste spătar, vorbindu-i calm Primăriței.

– Helga, spuse el – și era prima oară cînd Brant îl auzea folosind numele ei de botez – crezi că vom mai putea să comunicăm? Limbajele robotice evoluează foarte repede, știi bine.

Primărița Waldron nu știa, dar se pricepea de minune să-și ascundă ignoranța.

– Asta-i cea mai mică dintre probleme; să așteptăm pînă se ivește. Brant – ai putea să conduci puțin mai încet? Prefer să ajungem vii acolo.

Viteza era perfect sigură, pe drumul acela familiar, dar Brant încetini conștiincios, la patruzeci de clicuri. Se întrebă dacă primărița încerca să amîne confruntarea; era o responsabilitate cutremurătoare, faptul de-a se întîlni cu cea de-a doua navă spațială din afara lumii lor, în

întreaga istorie a planetei. Avea să-i privească întreagă Thalassa.

– Krakan! înjură unul dintre pasagerii de pe locurile din spate. A luat cineva vreo cameră?

– Prea tîrziu, ca să ne mai întoarcem, răspunse Consilierul Simmons. Oricum, va fi timp destul pentru fotografii. Nu cred că-şi vor lua din nou zborul imediat, după ce ne vor da bună ziua!

În glas i se simţea o anume isterie moderată, iar Brant nu-l putea învinui pentru asta. Cine-ar fi putut spune *ce* îi aştepta imediat după culmea următoarei coline?

– Voi raporta de îndată că am ceva să vă spun, Domnule Preşedinte.

Primărița Waldron folosea staţia radio a maşinii. Brant nici măcar nu remarcase apelul; fusese prea pierdut în reveriile lui proprii. Pentru prima oară în viaţă, îşi dorea să fi învăţat ceva mai multă istorie.

Desigur, era destul de familiarizat cu faptele de bază; fiecare copil de pe Thalassa creştea învăţîndu-le. Ştia cum, în timp ce secolele îşi ticăiau nepăsătoare trecerea, diagnosticul astronomilor devenise tot mai cert, iar data predicţiei lor din ce în ce mai precisă. În anul 3600, plus/minus şaptezeci şi cinci de ani, Soarele avea să devină novă. Nu o novă foarte spectaculoasă – dar, totuşi, destul de mare...

Un filosof din vechime remarcase odată că sufletul omului se linişteşte de minune cînd ştie că a doua zi dimineaţă va fi spînzurat. Un fenomen asemănător avusese loc cu întregul neam omenesc în timpul ultimilor ani ai Mileniului Patru. Dacă existase un singur moment cînd omenirea privise, în sfîrşit, viitorul în faţă, atît cu resemnare, cît şi cu hotărîre, acesta fusese miezul nopţii de decembrie, cînd anul 2999 se schimbase în 3000. Nimeni

din cei ce văzuseră apariția acestui dintîi 3 nu putea uita că n-avea să mai existe nicicînd un 4.

Totuși, rămînea mai mult de-o jumătate de mileniu; cele treizeci de generații, care încă mai urmau să trăiască și să moară pe Pămînt, asemenea strămoșilor lor, mai puteau face încă multe. În ultimă instanță, puteau păstra cunoștințele speciei și cele mai mari creații ale artei omenești.

Încă din primele zile ale epocii spațiale, primele sonde robotizate părăsiseră Sistemul Solar, purtînd înregistrări muzicale, mesaje și imagini, pentru cazul că aveau să întîlnească vreodată alți exploratori ai Cosmosului. Și, deși în galaxia-mamă nu se detectase niciodată vreun semn de civilizații extraterestre, chiar și cei mai pesimiști credeau că inteligența trebuia să mai fi apărut *undeva* în miliardele de alte universuri-insule, care se întindeau cît vedeai cu cele mai puternice telescoape.

Preț de secole, terabiți peste terabiți de cultură și cunoștințe omenești fuseseră transmiși spre Nebuloasa Andromeda și vecinii ei mai îndepărtați. Nimeni, firește, n-avea să afle vreodată dacă semnalele erau recepționate sau, recepționate fiind, dacă puteau fi interpretate. Motivația însă putea fi împărtășită de majoritatea oamenilor; consta în imboldul de a lăsa un ultim mesaj – un semnal oarecare, spunînd: „Iată – și eu am fost viu cîndva!"

Prin anul 3000, astronomii considerau că giganticele lor telescoape orbitale detectaseră toate sistemele planetare aflate pe o rază de cinci sute de ani-lumină față de Soare. Fuseseră descoperite zeci de lumi mari, aproximativ cît Pămîntul, iar unele dintre cele mai apropiate fuseseră cartografiate rudimentar. Unele aveau o atmosferă, purtînd inconfundabila semnătură a vieții – un pro-

centaj de oxigen anormal de mare. Existau şanse rezonabile ca oamenii să poată supravieţui – dacă puteau ajunge acolo.

Oamenii nu puteau, dar Omul, da.

Primele nave de însămînţare erau primitive, dar cu toate acestea atingeau limitele tehnologiei. Cu sistemele de propulsie, disponibile în anul 2500, puteau ajunge la cel mai apropiat sistem planetar în două sute de ani, purtîndu-şi preţioasa sarcină de embrioni congelaţi.

Aceasta însă era cea mai neînsemnată dintre misiunile lor. Mai aveau de transportat şi echipamentele automate care urmau să reînvie şi să crească aceşti potenţiali indivizi umani, învăţîndu-i cum să supravieţuiască într-un mediu necunoscut şi, probabil, ostil. Ar fi fost zadarnic – crud, într-adevăr – să debarce copii goi şi neştiutori, pe lumi neprietenoase ca vechea Sahara sau Antarctica. Aceştia trebuiau să fie educaţi, să primească unelte, să li se arate cum să depisteze şi să folosească resursele locale. Iar nava de însămînţare, odată asolizînd şi devenind Navă-Mamă, urma să-şi ocrotească progenitura preţ de generaţii în şir.

Nu trebuiau transportaţi numai oamenii, ci şi o *biota* completă. Era necesar să fie incluse plante – chiar dacă nimeni nu ştia dacă avea să existe sol fertil pentru ele –, animale de fermă şi o surprinzătoare diversitate de insecte şi microorganisme esenţiale, pentru cazul că sistemele normale de producere a hranei se stricau şi era necesară revenirea la tehnicile agricole fundamentale.

Noul început de felul acesta avea un avantaj. Toate bolile şi paraziţii, care chinuiseră omenirea de la începuturile timpului, aveau să rămînă în urmă, pierind în focul sterilizator al Novei Solis.

Bănci de date, „sisteme experte", capabile să facă

față oricărei situații imaginabile, roboți, mecanisme de depanare și de rezervă trebuiau proiectate și construite. Și trebuiau să funcționeze pe un interval de timp cel puțin la fel de lung ca acela dintre Declarația de Independență – 4 iulie 1776, „ziua de naștere" a S.U.A. și prima aselenizare – 20 iulie 1969.

Deși sarcina părea aproape imposibilă, inspirase un asemenea entuziasm, încît aproape întreaga omenire s-a coalizat ca s-o îndeplinească. Era un scop pe termen lung – *ultimul* scop pe termen lung – care putea da acum un oarecare sens vieții, chiar și după ce Pămîntul avea să fie distrus.

Prima navă de însămînțare părăsise Sistemul Solar în anul 2553, îndreptîndu-se spre apropiata soră geamănă a Soarelui, Alpha Centauri A. Deși clima planetei Pasadena, de mărimea Pămîntului, era supusă unor extreme violente, datorate vecinătății cu Centauri B, următoarea țintă probabilă se afla la o distanță aproape de două ori mai mare. Timpul călătoriei pînă pe Sirius X avea să fie de peste patru sute de ani; la sosirea navei de însămînțare, era posibil ca Pămîntul să nu mai existe demult.

Dar dacă Pasadena putea fi colonizată cu succes, rămînea timp destul pentru a transmite acasă vestea cea bună. Două sute de ani călătoria, cincizeci de ani pentru a pune bazele și a construi un mic transmițător și abia patru ani în care semnalul să ajungă înapoi pe Pămînt – ei bine, cu puțin noroc, prin jurul anului 2800 aveau să răsune urale pe străzi...

De fapt, se întîmplase în 2786; Pasadena izbutise mai bine decît se prevăzuse. Vestea electrizase pe toată lumea și conferise încurajări înnoite programului de însămînțare. Între timp, mai fuseseră lansate vreo zece nave, fiecare cu tehnologii mai avansate decît precursoarele ei.

Ultimele modele puteau atinge o viteză de douăzeci de ori mai mică decît a luminii și aveau în raza de acțiune mai mult de cincizeci de ținte.

Chiar și cînd semnalul de pe Pasadena a tăcut, după ce nu transmisese decît știrea asolizării inițiale, descurajarea a ținut doar un moment. Ceea ce se făcuse se putea face din nou – și din nou – cu o tot mai mare certitudine de succes.

Prin 2700, tehnica rudimentară a embrionilor congelați a fost abandonată. Mesajul genetic pe care-l codifica Natura în structura spiralei moleculei de A.D.N. putea fi acum înmagazinat mai ușor, mai sigur și chiar mai compact în memoriile celor mai recente computere, astfel că se puteau transporta milioane de genotipuri într-o navă de însămînțare nu mai mare decît un avion obișnuit, de o mie de pasageri. O întreagă națiune nenăscută, cu toate echipamentele de duplicare necesare pentru a pune bazele unei noi civilizații, putea fi închisă în cîteva sute de metri cubi și trimisă spre stele.

Acest lucru, după cum știa Brant, se întîmplase pe Thalassa cu șapte sute de ani în urmă. Pe cînd drumul urca peste coline, trecuseră deja prin dreptul cîtorva cicatrici lăsate de primele excavatoare robotice în căutarea materiilor prime, din care fuseseră creați propriii lui strămoși. Încă un moment și aveau să vadă uzinele de procesare demult abandonate și...

– Ce-i *asta?* șopti agitat Consilierul Simmons.

– Stai! ordonă Primărița. Oprește motorul, Brant.

Întinse mîna spre microfonul mașinii.

– Aici Primărița Waldron. Ne aflăm la borna kilometrului șapte. În fața noastră se vede o lumină – o vedem printre copaci – din cîte-mi pot da seama, se află exact la Prima Asolizare. Nu auzim nimic. Acum reluăm

ascensiunea.

Brant nu mai aşteptă ordinul, apăsînd uşurel înainte maneta de viteză. Era a doua întîmplare interesantă din viaţa lui, după ce-l prinsese uraganul din '09.

Acela fusese mai mult decît interesant; avusese noroc să scape cu viaţă. Poate că şi aici erau pericole, dar n-o credea cu adevărat. Puteau fi roboţii ostili? Desigur, era exclus ca extraplanetarii să dorească altceva de pe Thalassa decît cunoştinţe şi prietenie...

– Ştii, spuse Consilierul Simmons, am văzut bine obiectul înainte de-a fi dispărut după copaci şi sînt sigur că era un fel de aeronavă. Navele de însămînţare n-aveau niciodată aripi şi formă aerodinamică, firească. Şi era foarte mic.

– Orice-o fi, răspunse Brant, vom şti în cinci minute. Priviţi lumina aceea – a coborît în Parcul Pămîntului, locul cel mai evident. N-ar fi bine să oprim maşina şi să facem restul drumului pe jos?

Parcul Pămîntului era ovalul de iarbă, întreţinut cu grijă, din latura răsăriteană a Primei Asolizări, iar acum li-l ascundea vederii coloana neagră, dominantă, a Navei-Mamă, cel mai vechi şi mai venerat monument de pe planetă. Pe lîngă marginile cilindrului, încă neoxidat, se revărsa un torent de lumină, dintr-o singură sursă strălucitoare.

– Opreşte maşina chiar înainte de a ajunge la navă, ordonă Primărița. Apoi vom coborî şi vom privi pe lîngă ea. Stinge farurile, ca să nu ne vadă, dacă noi nu vrem.

– Cine – sau *ce?* întrebă unul dintre pasageri, cu o infimă undă de isterie. Nu-l luă nimeni în seamă.

Maşina se opri în umbra imensă a navei, iar Brant o întoarse cu o sută optzeci de grade.

– Doar ca să putem fugi mai repede, explică el, în

parte serios, în parte răutăcios; încă nu-i venea să creadă că-i pîndea vreun real pericol. Într-adevăr, existau momente cînd se întreba dacă totul se petrecea cu adevărat. Poate că încă mai dormea și avea doar un vis foarte amănunțit.

Coborîră tăcuți din mașină și porniră spre navă, după care o ocoliră pînă lîngă peretele de lumină, precis definit. Brant își feri ochii și privi pe furiș pe lîngă margine, mijindu-și pleoapele din cauza strălucirii.

Consilierul Simmons avusese perfectă dreptate. *Era* un soi de aeronavă – sau aerospaționavă – și încă foarte mică. Să fi fost nordicii? ... Nu, așa ceva era absurd. Nu exista nici un folos imaginabil pentru un asemenea vehicul în regiunea limitată a Celor Trei Insule, iar construirea sa n-ar fi putut rămîne ascunsă.

Avea forma unui vîrf de săgeată bont și pesemne asolizase vertical, căci nu se vedeau urme pe iarba din jur. Lumina provenea dintr-o singură sursă, un locaș dorsal aerodinamic, imediat deasupra căruia se aprindea și se stingea un semnal roșu. În ansamblu, era o mașină încurajator – dezamăgitor chiar – de banală. O mașină care n-ar fi avut cum să străbată duzina de ani-lumină pînă la cea mai apropiată colonie cunoscută.

Deodată, lumina principală se stinse, lăsînd micul grup de observatori momentan orbit. Cînd vederea i se readaptă, Brant putu observa că în partea din față a mașinii existau ferestre, conturate slab de o lumină interioară. Ei bine – dar arăta aproape ca un vehicul cu echipaj *uman*, nu ca nava robotică de care fuseseră siguri!

Primărița Waldron ajunsese la aceeași uluitoare concluzie.

– Nu e un robot – sînt oameni înăuntru! Să nu mai pierdem timpul. Luminează-mă cu lanterna, Brant, ca să

ne poată vedea.

– Helga! protestă Consilierul Simmons.

– Nu fi neghiob, Charlie. Brant, să mergem.

Care fuseseră cuvintele primului om pe Lună, cu aproape două milenii în urmă? „Un pas mic...“ Făcuseră cam douăzeci de paşi, cînd, într-o latură a vehiculului, se deschise o uşă şi o rampă dublu-articulată se desfăşură rapid în jos, doi umanoizi ieşind în întîmpinarea lor.

Aceasta fu prima reacţie a lui Brant. Apoi îşi dădu seama că-l indusese în eroare culoarea pielii lor – sau ceea ce putea distinge prin pelicula transparentă, flexibilă, care-i acoperea din cap pînă-n picioare.

Nu erau umanoizi – erau *oameni*. Dacă n-ar mai fi ieşit niciodată la soare, putea deveni şi el atît de palid ca ei.

Primăriţa ţinea mîinile întinse, în tradiţionalul gest „Iată – nici o armă!“ vechi ca istoria.

– Nu cred că mă veţi înţelege, spuse ea, dar fiţi bineveniţi pe Thalassa.

Vizitatorii zîmbiră, iar cel mai vîrstnic din ei – un bărbat cărunt şi chipeş, spre şaptezeci de ani – întinse mîinile ca răspuns.

– Dimpotrivă, îi replică el cu un glas dintre cele mai profunde şi mai frumos modulate pe care le auzise Brant vreodată, vă înţelegem perfect. Sîntem bucuroşi să vă întîlnim.

Un moment, grupul de primire rămase într-o tăcere năucită. Dar era o prostie, îşi spuse Brant, să fie surprinşi. În fond, nu întîmpinau nici cea mai vagă dificultate în a înţelege vorbirea oamenilor care trăiseră cu două mii de ani în urmă. Cînd se inventase înregistrarea sunetului, aceasta îngheţase tiparele fonemelor de bază ale tuturor limbilor. Vocabularele aveau să se extindă, sintaxa şi

gramatica se puteau modifica – dar pronunția era sortită să rămînă stabilă timp de milenii.

Primărița Waldron își reveni cea dintîi.

– Ei bine, asta ne scutește desigur de multe complicații, spuse ea cu voce cam jalnică. Dar de unde veniți? Mă tem că am pierdut contactul cu... vecinii noștri... de cînd ni s-a distrus antena spațială.

Bărbatul vîrstnic își privi însoțitorul, care era mult mai înalt, iar între ei păru să fulgere un mesaj tăcut. Apoi se întoarse din nou spre Primărița care aștepta.

Era inconfundabilă tristețea din glasul acela frumos, cînd își rosti ridicola declarație:

– S-ar putea să vă vină greu a crede, dar nu sîntem de pe nici o colonie. Venim direct de pe Pămînt.

II. MAGELLAN

6. Planeta de destinație

Încă înainte de-a deschide ochii, Loren știu exact unde se afla și găsi acest lucru absolut surprinzător. După ce dormise două sute de ani, o oarecare stare de confuzie ar fi fost de înțeles, dar părea că abia ieri își făcuse ultima consemnare în jurnalul de bord al navei. Și, din cîte-și aducea aminte, nu avusese nici măcar un singur vis. Pentru asta, era recunoscător.

Ținîndu-și în continuare ochii închiși, se concentră pe rînd asupra celorlalte canale senzoriale. Putea auzi un murmur slab de voci, vag liniștitor. Răsuna foșnetul familiar al schimbătoarelor de aer și se simțea un curent abia

perceptibil, adiindu-i peste chip, cu plăcute mirosuri antiseptice.

Singura senzație care-i lipsea era aceea a greutății. Ridică fără efort brațul drept; acesta rămase plutind în aer, așteptîndu-i următoarea comandă.

– Bună ziua, domnule Lorenson, rosti un glas vesel-agresiv. Deci ai binevoit să ni te realături. Cum te simți?

Loren deschise în fine ochii, încercînd să și-i focalizeze spre silueta încețoșată care stătea lîngă pat.

– Bună ziua... doctore. Mi-e bine. Și chiar mi-e foame.

– Ăsta-i întotdeauna semn bun. Te poți îmbrăca – să nu te miști prea repede, o vreme. Iar mai tîrziu, vei putea decide dacă vrei să-ți păstrezi barba.

Loren își dirijă spre bărbie mîna încă plutitoare; fu surprins de cantitatea de țepi pe care-i găsi acolo. Asemenea majorității bărbaților, nu optase niciodată pentru eradicarea permanentă a bărbii – se scriseseră volume întregi de psihologie asupra *acestui* subiect. Poate că era timpul să se gîndească s-o facă; îl amuza felul cum asemenea mărunțișuri îi năpădeau mintea, chiar și într-un asemenea moment.

– Am sosit în siguranță?

– Desigur, altfel, ai mai dormi încă. Totul a decurs conform planului. Nava a început să ne trezească în urmă cu o lună – acum ne găsim pe orbita planetei Thalassa. Echipele de întreținere au verificat toate sistemele; e rîndul vostru să vă apucați de treabă. Și avem pentru voi o mică surpriză.

– Plăcută, sper.

– Și noi. Căpitanul Bey va ține o informare în Adunarea Generală, peste două ore. Dacă încă nu vrei să te miști, o poți urmări de-aici.

– Voi veni la Adunare – aș vrea să-i întîlnesc pe toți. Dar aș putea lua mai întîi micul dejun? A trecut atîta timp...

Căpitanul Sirdar Bey arăta obosit, dar fericit, cînd le ură bun venit celor cincisprezece bărbați și femei recent readuși la viață și-i prezentă celor treizeci care alcătuiau echipele curente A și B. Conform regulamentului navei, echipa C ar fi trebuit să doarmă, dar prin fundul sălii de Adunare pîndeau cîteva siluete, prefăcîndu-se că n-ar fi fost acolo.

– Mă bucur că vă avem alături, le spuse el nou-sosiților. E plăcut să ve em cîteva chipuri noi pe-aici. Și, e și mai bine să vedem o planetă și să știm că nava noastră și-a îndeplinit primii două sute de ani ai misiunii planificate, fără nici o anomalie serioasă. Iată-ne la Thalassa, exact conform programului.

Toți se întoarseră spre display-ul vizual care acoperea aproape un întreg perete. O mare parte din el era afectată datelor și informațiilor privind starea navei, dar secțiunea cea mai întinsă părea a fi o fereastră deschisă spre spațiu. O ocupa complet imaginea uluitor de frumoasă a unui glob albastru cu alb, iluminat aproape în întregime. Probabil că toți cei din încăpere observaseră emoționanta asemănare cu Pămîntul, văzut de la mare înălțime deasupra Pacificului – aproape numai apă, cu doar cîteva mase de uscat izolate.

Exista uscat și aici – o grupare compactă de trei insule, parțial ascunse sub un văl de nori. Loren se gîndi la Insulele Hawaii, pe care nu le văzuse niciodată și care acum nu mai existau. Se remarca însă o deosebire fundamentală între cele două planete. Cealaltă emisferă a Pămîntului consta în majoritate din uscat; cealaltă emis-

feră a Thalassei consta în *întregime* din ocean.

– Iat-o, spuse mîndru Căpitanul. Întocmai cum au prezis planificatorii misiunii. Există însă un detaliu la care nu s-au aşteptat, şi care ne va afecta cu siguranţă operaţiunile.

Vă veţi fi amintind că Thalassa a fost însămînţată de către un modul Marca 3A de cincizeci de mii de unităţi, care a părăsit Pămîntul în 2751 şi a sosit aici în 3109. Totul a decurs bine, iar primele transmisii au fost recepţionate peste o sută şaizeci de ani. Au continuat intermitent, timp de aproape două secole, după care au încetat brusc, în urma unui scurt mesaj care raporta o erupţie vulcanică. Nu s-a mai auzit nimic şi s-a presupus că mica noastră colonie de pe Thalassa fusese distrusă – sau, în orice caz, redusă la barbarie, după cum se pare că s-a întîmplat în alte cîteva cazuri.

Pentru cei nou-veniţi, daţi-mi voie să repet ceea ce am descoperit. Firește, la intrarea în sistem am ascultat pe toate frecvenţele. Nimic, nici măcar radiaţiile scurgerilor din sistemul energetic.

Apropiindu-ne, ne-am dat seama că acest lucru nu dovedea nimic. Thalassa are o ionosferă foarte densă. Sub ea s-ar putea desfăşura multe conversaţii pe unde medii şi scurte, fără să afle nimeni din afară. Microundele ar răzbate, desigur, dar poate că nu au nevoie de ele, sau n-am avut noi destul noroc să interceptăm vreo transmisie.

Oricum, acolo jos este o civilizaţie bine dezvoltată. Le-am văzut luminile oraşelor – orăşele, cel puţin – de cum am putut privi atenţi latura întunecată. Există multe industrii mărunte, un mic trafic de coastă – nici o navă mare – şi am depistat cîteva aeronave deplasîndu-se cu nu mai puţin de cinci sute de clicuri, viteză care le duce

în cincisprezece minute la orice destinație.

Evident, nu prea au nevoie de transport aerian într-o comunitate atît de restrînsă, și au un sistem bun de drumuri. Dar tot n-am reușit să detectăm vreo comunicare. Și nici vreun satelit – nici măcar meteorologic, de care s-ar zice că au nevoie... deși poate că nu, întrucît navele lor probabil că nu pierd niciodată din vedere țărmul. Pur și simplu nu au alte pămînturi unde să se ducă, desigur.

Deci, astfel stau lucrurile. E o situație interesantă și o surpriză foarte plăcută. Cel puțin, *sper* că va fi. Acum, aveți întrebări? Da, domnule Lorenson?

– Am încercat să luăm legătura cu ei, domnule?

– Încă nu; am considerat nerecomandabil înainte de a cunoaște nivelul exact al culturii lor. Orice facem, ar putea fi un șoc considerabil.

– Știu că sîntem aici?

– Probabil că nu.

– Dar, cu siguranță... propulsia noastră... pe-*asta* trebuie s-o fi văzut!

Era o întrebare logică, de vreme ce un statoreactor cuantic activat la maximum înfățișa unul dintre cele mai dramatice spectacole oferite vreodată de ființa omenească. La fel de luminos ca o explozie atomică, dura totuși mult mai mult –luni de zile, în locul cîtorva milisecunde.

– Posibil, dar mă îndoiesc. Ne aflam în zona diametral opusă față de Soare cînd am operat cea mai mare parte a frînării. Lumina i-a împiedicat să ne vadă.

Apoi cineva formulă întrebarea la care se gîndiseră cu toții:

– Căpitane, în ce fel ne va afecta misiunea această situație?

Sirdar Bey îl privi gînditor pe cel ce vorbise.

– În acest stadiu, e absolut imposibil de spus. Cîteva sute de mii de alți oameni – sau din ce-o fi constînd populația – ne-ar putea ușura mult lucrul. Sau, cel puțin, l-ar face mult mai plăcut. Pe de altă parte, dacă nu ne agrează...

Ridică din umeri, sugestiv.

– Tocmai mi-am amintit un sfat pe care un bătrîn explorator i l-a dat unui coleg de-al său. Dacă presupui că băştinaşii sînt prietenoşi, de obicei aşa vor fi. Şi viceversa. Deci, pînă la proba contrarie, vom presupune că sînt prietenoşi. Iar dacă nu sînt...

Expresia Căpitanului se înăspri, iar glasul său deveni cel al Comandantului care tocmai a străbătut cu nava cincizeci de ani-lumină prin spațiu.

– N-am susținut niciodată că forța e dreaptă, dar întotdeauna e foarte încurajator s-o ai de partea ta.

7. Seniorii zilelor din urmă

Era greu de crezut că se trezise într-adevăr și că viața putea reîncepe.

Locotenentul Comandant Loren Lorenson știa că n-avea să poată scăpa niciodată complet de tragedia care umbrise mai mult de patruzeci de generații, pentru a atinge apogeul în timpul propriei lui vieți. În timpul primei sale noi zile, avu o temere continuă. Nici chiar făgăduiala și misterul frumoasei planete oceanice, care plutea sub *„Magellan"*, nu-i putea ține în frîu gîndul: „Ce vise vor veni cînd am să-mi închid ochii în somn *firesc* pentru prima oară după două sute de ani?"

Fusese martorul unor scene pe care nimeni nu le-ar fi putut uita vreodată şi care aveau să bîntuie Omenirea pînă la sfîrşitul timpului. Prin telescoapele navei, urmărise moartea Sistemului Solar. Cu propriii lui ochi, văzuse vulcanii de pe Marte, erupînd pentru prima oară într-un miliard de ani; văzuse planeta Venus, un moment dezgolită, pe cînd atmosfera îi era spulberată în spaţiu, înainte ca ea însăşi să fie devorată; giganţii gazoşi, explodînd în globuri de foc incandescente. Dar acestea erau spectacole goale de orice sens pe lîngă tragedia planetei Pămînt.

Şi pe aceasta o privise prin obiectivele camerelor care supravieţuiseră cîteva minute mai mult decît oamenii devotaţi, care-şi sacrificaseră ultimele momente din viaţă pentru a le instala. Văzuse...

...Marea Piramidă lucind de-un roşu difuz, înainte de a se nărui într-o băltoacă de piatră topită...

...fundul Atlanticului, stînci coapte întărite în cîteva secunde, înainte de-a fi din nou scufundate sub lava ce şiroia din vulcanii Lanţului Mediu-Oceanic...

...Luna răsărind deasupra pădurilor în flăcări ale Braziliei, acum ea însăşi strălucitoare aproape la fel ca Soarele, la ultimu-i apus, cu doar cîteva minute înainte...

...continentul Antarctica ivindu-se scurt după lunga sa îngropare, în timp ce kilometri pătraţi de gheaţă străveche erau nimiciţi, arzînd...

...puternica arcadă centrală a Podului Gibraltar, topindu-se în timp ce se surpa în jos prin aerul aprins...

În acel ultim veac, Pămîntul fusese bîntuit de stafii – nu ale morţilor, ci ale celor care de-acum n-aveau să se mai poată naşte niciodată. Timp de cinci sute de ani, rata natalităţii fusese menţinută la un nivel care să reducă populaţia omenească la cîteva milioane, în momentul sfîr-

șitului. Orașe întregi – țări chiar – fuseseră părăsite, omenirea strîngîndu-se la un loc pentru actul final al Istoriei.

Fusese o perioadă de paradoxuri stranii, de oscilații nestăpînite, între disperare și o însuflețire febrilă. Mulți, desigur, căutau uitarea pe căile tradiționale ale drogurilor, sexului și sporturilor periculoase, inclusiv cele constînd virtualmente în războaie miniaturale, atent monitorizate și purtate cu arme convenite. La fel de popular era întregul spectru al catharsis-ului electronic, de la nesfîrșitele jocuri video, drame interactive și stimulări directe ale centrilor plăcerii din creier.

Întrucît nu mai exista nici un motiv de a se avea în grijă viitorul *acestei* planete, resursele Pămîntului și averea acumulată de-a lungul secolelor puteau fi risipite cu conștiința curată. În privința bunurilor materiale, toți oamenii erau milionari, bogați mai presus de cele mai îndrăznețe vise ale strămoșilor lor, cărora le moșteniseră acum rodul trudei. Se numeau, cu răutate și totuși nu fără o anumită mîndrie, Seniorii Zilelor din Urmă.

Totuși, deși miriade de oameni căutau uitarea, mulți găseau mulțumirea, așa cum făcuseră unii dintotdeauna, muncind în scopuri aflate dincolo de intervalul vieții lor. O mare parte dintre cercetările științifice continuau, folosind imensele resurse care acum fuseseră eliberate. Dacă un fizician avea nevoie de o sută de tone de aur pentru un experiment, abia dacă existau probleme minore de logistică, nu de buget.

Dominau trei teme. Prima era continua monitorizare a Soarelui –nu fiindcă ar fi rămas vreo îndoială, ci pentru a prezice momentul detonației cu precizie de an, zi și oră...

A doua era căutarea inteligenței extraterestre, neglijată după secole de eșecuri și reluată acum cu un avînt

disperat – şi, chiar pînă la sfîrşit, fără nici un succes mai mare decît înainte. Tuturor întrebărilor Omului, Universul continua să le dea un răspuns prăfuit.

Iar a treia, desigur, era însămînţarea stelelor din apropiere, în speranţa că specia umană nu va pieri odată cu moartea Soarelui său.

În zorii secolului final, spre mai mult de cincizeci de ţinte fuseseră trimise nave de însămînţare tot mai sofisticate şi mai rapide. Majoritatea, conform aşteptărilor, eşuaseră, dar zece transmiseseră înapoi vestea succesului cel puţin parţial. Speranţe chiar mai mari se investeau în ultimele şi cele mai avansate modele, deşi n-aveau să-şi atingă îndepărtatele ţeluri decît mult după ce Pămîntul urma să fi încetat a mai exista. Ultimele dintre cele din urmă lansate se puteau deplasa cu o douăsprezecime din viteza luminii şi aveau să ajungă la planetele de destinaţie în nouă sute cincizeci de ani – dacă totul mergea bine.

Loren mai ţinea minte lansarea lui *„Excalibur"* de pe rampa sa de construcţie, la punctul Lagrangian dintre Pămînt şi Lună. Deşi nu avea decît cinci ani, încă de pe atunci ştiuse că acea navă de însămînţare era cea de pe urmă din soiul ei. Dar *de ce* fusese contramandat programul, lung de secole, tocmai cînd îşi atinsese maturitatea tehnologică, era încă prea mic ca să înţeleagă. Nici n-ar fi putut ghici cum avea să fie schimbată propria lui viaţă de către stupefianta descoperire care transformase întreaga situaţie şi-i oferise omenirii o nouă speranţă în chiar ultimele decenii ale istoriei terestre.

Deşi se efectuaseră nenumărate studii teoretice, nimeni nu fusese vreodată capabil să susţină cu argumente plauzibile zborul spaţial cu echipaj *uman*, nici mă-

car pînă la steaua cea mai apropiată. Faptul că un asemenea drum ar fi durat un secol nu era factorul decisiv; hibernarea putea rezolva problema. O maimuță rhesus dormise în satelitul-spital *Louis Pasteur* timp de aproape o mie de ani și totuși prezenta o activitate cerebrală normală. Nu exista nici un motiv de a bănui că ființele omenești n-ar fi putut face același lucru – deși recordul, deținut de către un pacient suferind de o formă de cancer deosebit de derutantă, nu depășise două secole.

Problema biologică fusese rezolvată; cea inginerească părea insolvabilă. O navă care să poată transporta mii de pasageri adormiți și tot ceea ce le trebuia pentru o viață nouă pe altă lume ar fi trebuit să fie mare cît un vas transoceanic dintre cele care stăpîniseră cîndva mările Pămîntului.

Ar fi fost destul de ușor să se construiască o asemenea navă dincolo de orbita lui Marte, folosind resursele abundente din centura de asteroizi. Oricum, era imposibil să se conceapă motoare care s-o ducă la stele într-un interval de timp rezonabil.

Chiar cu o zecime din viteza luminii, toate țintele mai promițătoare se aflau la peste cinci sute de ani distanță. O asemenea velocitate fusese atinsă de către sondele robotizate – zburînd ca fulgerul prin sistemele stelare apropiate și transmițînd înapoi observațiile în timpul cîtorva ore febrile de tranzit. Dar nu exista nici un mod în care să poată încetini pentru vreo întîlnire sau asolizare; lăsînd la o parte accidentele, aveau să-și continue pe veci goana prin galaxie.

Aceasta era problema fundamentală a rachetelor – și nimeni nu descoperise vreodată o alternativă a propulsiei în spațiul interstelar. Pierderea vitezei era întru totul

la fel de dificilă ca și cîștigarea ei, iar transportul carburantului necesar pentru încetinire nu făcea numai să *dubleze* dificultatea unei misiuni; o ridica la *pătrat*.

S-ar fi putut clădi efectiv o hibernavă la scară completă, urmînd să atingă o zecime din viteza luminii. Necesita cam un milion de tone de elemente oarecum exotice, cu rol propulsor; dificil, însă nu imposibil.

Dar, în scopul de a anihila această velocitate la sfîrșitul călătoriei, nava trebuia să pornească nu cu un milion – ci cu un ridicol *milion de milioane* de tone de combustibil. Acest lucru, desigur, era atît de exclus din orice discuție, încît nimeni nu se gîndise serios la problemă timp de secole.

Și apoi, printr-una dintre cele mai mari ironii ale istoriei, Omenirea primise cheile Universului – avînd la dispoziție abia un secol în care să le folosească.

8. AMINTIREA UNEI IUBIRI PIERDUTE

„Cît de bine-mi pare", își spuse Moses Kaldor, „că n-am cedat niciodată acelei ispite – momeala seducătoare pe care i-au oferit-o omenirii arta și tehnologia, acum mai mult de-o mie de ani. De-aș fi vrut, puteam să aduc fantoma electronică a lui Evelyn cu mine în exil, capturată în cîțiva gigabiți de programare. Mi-ar fi putut apărea înainte, pe oricare dintre fundalurile pe care le-am îndrăgit amîndoi, și am fi purtat conversații atît de perfect convingătoare, încît unui străin nici nu i-ar fi dat vreodată prin minte că acolo, de fapt, nu era nimeni – *nimic*.

Dar eu aș fi știut, după cinci, zece minute, în afara cazului că m-aș fi amăgit printr-un act de voință deliberat.

Iar asta n-aș fi putut-o face niciodată. Deși încă nu sînt sigur de ce mi se revoltă instinctele împotriva acestei idei, întotdeauna am refuzat să accept falsa consolare a dialogului cu morții. Acum nu mai posed nici măcar o simplă înregistrare a vocii ei.

E mult mai bine așa, s-o privesc umblînd în tăcere prin grădinița ultimei noastre locuințe, știind că nu e o iluzie a făuritorilor de imagini, ci chiar s-a *întîmplat*, acum două sute de ani, pe Pămînt.

Și singurul glas va fi al meu, din cînd în cînd, vorbind amintirii care încă mai există în propriu-mi creier omenesc, viu.

Înregistrarea Privată Unu. Codificator Alfa. Program cu autoștergere.

Tu ai avut dreptate, Evelyn, iar eu am greșit. Chiar dacă sînt cel mai bătrîn om din navă, se pare că încă mai pot fi de folos.

Cînd m-am trezit, Căpitanul Bey stătea în picioare lîngă mine. M-am simțit flatat – de îndată ce-am fost în stare să simt ceva.

– Ei bine, Căpitane, am spus, e o adevărată surpriză. Mai că mă așteptasem să mă aruncați în spațiu ca masă inutilă.

El a rîs și mi-a răspuns:

– Încă s-ar mai putea întîmpla, Moses; călătoria încă nu s-a terminat. Dar, cu siguranță, acum avem nevoie de dumneata. Planificatorii misiunii au fost mai înțelepți decît i-ai crezut.

– M-au înscris în manifestul navei pe post de, citez, «ambasador-consilier», închei citatul. În ce calitate sînt solicitat?

– Probabil că în amîndouă. Și, poate, chiar în rolul dumitale mai cunoscut de...

– Nu ezita dacă ai vrut să spui «cruciat», chiar dacă nu mi-a plăcut niciodată cuvîntul şi nu m-am considerat nicicînd lider al vreunei mişcări. N-am încercat decît să-i fac pe oameni să gîndească singuri – niciodată n-am vrut să mă urmeze cineva orbeşte. Istoria a cunoscut prea mulţi conducători.

– Da, dar nu toţi au fost răi. Gîndeşte-te la tizul dumitale.

– Foarte depăşit, deşi te înţeleg dacă-l admiri. În fond, şi dumneata ai sarcina de a conduce triburile nomade pe un tărîm al făgăduinţei. Presupun că s-a ivit o mică problemă.

Căpitanul, zîmbind, mi-a răspuns:

– Mă bucur să văd că eşti complet lucid. În stadiul ăstă, nu este nici măcar o problemă şi nu există nici un motiv să fie. Dar s-a ivit o situaţie la care nu se aşteptase nimeni, iar dumneata eşti diplomatul nostru oficial. Ai unicul talent pe care nu-l crezuserăm niciodată necesar.

Pot să-ţi spun, Evelyn, că *asta* mi-a cauzat un şoc. Căpitanul Bey mi-a citit foarte corect gîndurile, pesemne văzîndu-mă că rămăsesem cu gura căscată.

– A, a spus el grăbit, n-am dat peste extratereştri! Reiese însă că, pe Thalassa, colonia omenească n-a fost distrusă, aşa cum crezuserăm. De fapt, o duce foarte bine.

Asta, desigur, era o nouă surpriză, deşi una absolut plăcută. Thalassa – Marea, Marea![1] – era o lume pe care

---

1 – «*Thalassa! Thalassa!*», exclamaţia de bucurie a celor zece mii de greci conduşi de Xenofon («*Anabaza*» sau «Expediţia în interior» de Xenofon – IV, 8) cînd, copleşiţi de oboseală după o retragere de un an şi patru luni, au zărit malul Pontului Euxin (n.tr.)

nu mă aşteptasem s-o am niciodată înaintea ochilor. La deşteptarea *mea*, ar fi trebuit să se afle la ani-lumină şi secole de drum în urmă.

– Cum sînt oamenii? Aţi luat legătura cu ei?

– Încă nu; asta e sarcina dumitale. Cunoşti mai bine decît oricine altcineva greşelile comise în trecut. Nu vrem să le repetăm aici. Acum, dacă eşti gata să urci pe punte, îţi voi oferi o imagine din zbor a verilor noştri demult pierduţi.

Asta s-a întîmplat acum o săptămînă, Evelyn; cît de plăcut e să nu te preseze timpul, după decenii de scadenţe ireconciliabile – şi mult prea literale! Acum ştim despre thalassieni cît de mult putem spera, fără a-i fi întîlnit efectiv faţă-n faţă. Iar acest lucru îl vom face astă-seară.

Am ales un teren comun, pentru a dovedi că ne recunoaştem semenii. Locul primei asolizări e vizibil clar şi a fost întreţinut bine, ca un parc – posibil să fie un altar. E un semn de foarte bun augur: sper numai că asolizarea *noastră* acolo nu va fi luată ca un sacrilegiu. Poate va confirma faptul că sîntem zei, ceea ce ne-ar uşura situaţia. Dacă thalassienii şi-au inventat zei – acesta e un lucru pe care doresc să-l aflu.

Încep să trăiesc din nou, iubita mea. Da, da – ai fost mai înţeleaptă decît mine, aşa-zisul filosof! Nici un om nu are dreptul să moară cît timp încă-şi mai poate ajuta semenii. Am fost un egoist să-mi doresc contrariul... să fi sperat că voi zace pentru totdeauna lîngă tine, în locul pe care-l aleseserăm atît de demult, atît de departe... Pot accepta chiar şi faptul că tu eşti împrăştiată prin tot Sistemul Solar, împreună cu tot ce-am mai iubit pe Pămînt.

Acum, însă, am treburi de făcut; şi, cît timp vorbesc amintirii tale, eşti încă vie."

9. În căutarea Superspaţiului

Dintre toate loviturile psihologice de ciocan pe care le-au avut de îndurat savanţii secolului XX, cea mai nimicitoare – şi mai neaşteptată – a fost probabil descoperirea faptului că nimic nu e mai aglomerat decît spaţiul „gol".

Vechea doctrină aristotelică a Naturii care abhoră vidul era perfect adevărată. Chiar şi cînd ultimul atom de materie, aparent solidă, era evacuat dintr-un volum dat, ceea ce rămînea era un infern clocotitor de energii pe o scară şi de-o intensitate inimaginabilă pentru mintea omenească. Comparativ, pînă şi cea mai condensată formă a materiei – steaua neutronică cu suta de milioane de tone pe centimetru cub – era un duh impalpabil, o perturbare abia perceptibilă în structura densă, de neconceput şi totuşi evanescentă ca spumă a „superspaţiului".

Faptul că spaţiul conţine mai mult decît sugerează intuiţia naivă a fost dezvăluit pentru prima oară de către activităţile clasice ale lui Lamb şi Rutherford, în 1947. Studiind cel mai simplu element – atomul de hidrogen – cei doi au descoperit că se întîmplă ceva foarte straniu cînd electronul solitar orbitează în jurul nucleului. Departe de-a se deplasa după o curbă regulată, acesta se comportă ca şi cum ar fi fost încontinuu bruscat de către valuri neîncetate, pe scară sub-submicroscopică. Oricît de greu e de conceput ideea, există fluctuaţii *în vidul*

însuși.

De pe vremea grecilor, filosofii fuseseră împărțiți în două școli – aceia care consideră că operațiunile Naturii decurg regulat și cei ce argumentează că aceasta e o iluzie; totul se întîmplă, de fapt, în salturi discrete sau șocuri prea mărunte pentru a fi perceptibile în viața cotidiană. Stabilimentul teoriei atomice a fost un triumf al celui de-al doilea curent de gîndire; iar cînd Teoria Cuantică a lui Planck a demonstrat că pînă și lumina și energia vin în mici pachete, nu în curenți continui, controversa s-a terminat în sfîrșit.

În ultimă instanță, lumea Naturii era granulară – discontinuă. Chiar dacă, pentru ochiul omenesc gol, o cascadă și o rostogolire de cărămizi par foarte diferite, în realitate ele se aseamănă foarte mult. Micuțele „cărămizi" de H_2O sînt prea minuscule pentru a fi perceptibile simțurilor fără alt ajutor, dar pot fi distinse cu ușurință de către instrumentele fizicienilor.

Iar acum, analiza a fost împinsă cu un pas mai departe. Ceea ce făcea granularitatea spațiului atît de greu de închipuit nu era numai scara ei sub-submicroscopică, ci pura ei *violență*.

Nimeni nu-și putea imagina, cu adevărat, o *milionime* de centimetru, dar, cel puțin, numărul în sine – o mie de mii –era familiar în probleme omenești, ca bugetele și statisticile demografice. A spune că sînt necesari un milion de viruși ca să acopere distanța de un centimetru însemna ceva pentru mintea umană.

Dar o milionime dintr-o *milionime* de centimetru? Aceasta era comparabilă cu mărimea electronului și depășea deja cu mult puterea de vizualizare. Putea fi, eventual, concepută intelectual, dar nu și emoțional.

Şi totuşi, scara evenimentelor din structura spaţiului e incredibil de mică pe lîngă acestea – atît de mult, încît, comparativ, o furnică şi un elefant au, virtualmente, aceeaşi mărime. Dacă ne-am imagina-o ca o masă bolborosindă, înspumată (aproape nesperat de derutantă, şi totuşi o primă aproximare a adevărului), atunci aceşti clăbuci au...

...o miime de milionime de milionime de milionime de milionime de milionime...

...de centimetru, diametru.

Iar acum, să ni-i imaginăm explodînd încontinuu cu energii comparabile celei a bombelor nucleare – iar apoi absorbind această energie şi scuipînd-o din nou, şi tot aşa, la nesfîrşit.

Aceasta, într-o formă grosier simplificată, era imaginea pe care o dezvoltaseră, din structura fundamentală a spaţiului, fizicienii de la sfîrşitul secolului XX. Faptul că energiile ei intrinseci ar fi putut să fie captate vreodată probabil că părea, pe vremea aceea, complet ridicol.

La fel păruse, cu o generaţie mai devreme, şi ideea de a elibera forţele nou-descoperite ale nucleului atomic; şi totuşi, acest lucru se întîmplase în mai puţin de-o jumătate de secol. A înhăma „fluctuaţiile cuantice", care încorporau energiile spaţiului însuşi, era o sarcină mai dificilă cu ordine întregi de magnitudine – iar cîştigul, în proporţie corespunzătoare, mai însemnat.

Printre altele, avea să-i dăruiască omenirii libertatea Universului. O navă spaţială putea accelera, literalmente, la nesfîrşit, de vreme ce nu mai avea nevoie de nici un combustibil. Singura limită practică a vitezei avea să fie, în mod paradoxal, aceea cu care trebuia să se resemneze aeroplanul primitiv – fricţiunea mediului înconjurător. Spaţiul dintre stele conţinea cantităţi apre-

ciabile de hidrogen şi alţi atomi, care puteau pricinui necazuri cu mult timp înainte de-a ajunge la limita supremă impusă de către velocitatea luminii.

Propulsia cuantică s-ar fi putut dezvolta oricînd după anul 2500, iar istoria speciei umane ar fi fost, atunci, cu totul alta. Din păcate – după cum se întîmplase de multe ori înainte în sinuosul progres al ştiinţei – observaţiile greşite şi teoriile eronate au amînat succesul final timp de aproape o mie de ani.

Secolele febrile ale Zilelor din Urmă au produs o artă mult mai strălucitoare – deşi adesea decadentă – dar foarte puţine cunoştinţe noi fundamentale. Mai mult, pe-atunci, îndelungatul şir de eşecuri îi convinsese aproape pe toţi că exploatarea energiilor spaţiului semăna cu mişcarea perpetuă, imposibilă chiar în teorie, necum în practică. Oricum – spre deosebire de perpetuum mobile – încă nu se *dovedise* imposibilă şi, pînă la o asemenea demonstraţie mai presus de orice îndoială, încă mai rămînea o oarecare speranţă.

Cu numai o sută cincizeci de ani înaintea sfîrşitului, un grup de fizicieni din satelitul de cercetări a-gravitaţional Lagrange Unu au anunţat că găsiseră, în fine, o asemenea dovadă; existau motive fundamentale pentru care imensele energii ale superspaţiului, deşi erau destul de reale, nu puteau fi captate niciodată. Pe nimeni nu-l interesa cîtuşi de puţin să facă ordine într-un cotlon obscur al ştiinţei.

Un an mai tîrziu, de pe Lagrange Unu s-a auzit o tuse jenată. Se găsise o mică greşeală în demonstraţie. Era un lucru de soiul celor întîmplate destul de des în trecut, deşi niciodată cu consecinţe atît de revoluţionare.

Un minus fusese transformat, accidental, în plus.

Instantaneu, întreaga lume s-a schimbat. Drumul spre stele se deschisese – cu cinci minute înainte de miezul nopții.

III. INSULA DE SUD

10. PRIMUL CONTACT

„Poate că ar fi trebuit să le dau vestea mai delicat", își spuse Moses Kaldor; păreau cu toții în stare de șoc. „Dar acest lucru, în sine, e foarte instructiv; chiar dacă oamenii ăștia sînt înapoiați tehnologic (uită-te, doar, la mașina lor!), trebuie să-și dea seama că doar un miracol al ingineriei ne-a putut aduce de pe Pămînt pe Thalassa. Mai întîi, se vor întreba cum am făcut-o, iar apoi vor începe să se întrebe *de ce*."

Aceasta, de fapt, a fost chiar prima întrebare care-i trecuse prin minte Primăriței Waldron. Acei doi oameni cu un vehicul mic erau, evident, doar avangarda. Sus pe orbită puteau fi mii și mii – milioane chiar. Iar populația Thalassei, grație unor reglementări stricte, se înscria deja în nouăzeci la sută din optimul ecologic...

– Numele meu este Moses Kaldor, se prezentă cel mai vîrstnic dintre vizitatori. Iar acesta este Locotenentul Comandant Loren Lorenson, Inginer Șef Asistent, de pe Astronava *„Magellan"*. Ne cerem scuze pentru aceste costume-balon – vă veți fi dînd seama că sînt pentru protecție reciprocă. Deși *noi* venim cu gînduri prietenești, bacteriile noastre pot fi de altă părere.

„Ce glas frumos," își spuse Primărița Waldron – pe

cît putea. Odinioară, fusese cel mai cunoscut din lume, consolînd – şi, uneori, provocînd – milioane de oameni, în deceniile dinaintea Sfîrşitului.

Ochiul, de-o notorie agerime al Primăriţei, însă nu rămase multă vreme aţintit spre Moses Kaldor; omul trecuse vizibil de şaizeci de ani, fiind puţin cam prea bătrîn pentru ea. Cel tînăr era mai pe gustul ei, deşi femeia se întreba dacă s-ar putea vreodată obişnui, realmente, cu paloarea aceea albă şi urîtă. Loren Lorenson (ce nume fermecător!) avea aproape doi metri înălţime, iar părul său era blond pînă aproape de culoarea argintului. Nu era la fel de vînjos ca – mă rog, ca Brant – dar, cu siguranţă, era mai chipeş.

Primăriţa Waldron era o bună judecătoare atît a bărbaţilor, cît şi a femeilor, şi-l categorisi foarte repede pe Lorenson. Acolo se găsea inteligenţă, hotărîre, poate chiar neînduplecare – prefera să nu-l aibă ca duşman, dar o interesa cu certitudine să-l aibă prieten. Sau, mai bine...

În acelaşi timp, nu se îndoia că Moses Kaldor era un om mult mai *drăguţ*. Pe chipul şi în glasul său putea distinge deja înţelepciune, compasiune şi, de asemenea, o profundă tristeţe. Deloc de mirare, ţinînd seama de umbra sub care probabil îşi petrecuse întreaga viaţă.

Toţi ceilalţi membri ai comitetului de primire se apropiaseră şi fură prezentaţi pe rînd. Brant, după cea mai scurtă formulă de politeţe posibilă, se îndreptă direct spre navă şi începu s-o examineze de la un capăt la altul.

Loren îl urmă; recunoştea colegul inginer oriunde l-ar fi văzut şi ar fi putut învăţa mult din reacţiile thalassienilor. Presupuse, cu corectitudine, la ce-avea să se refere prima întrebare a lui Brant. Dar chiar şi astfel, fu luat pe nepregătite.

– Ce sistem de propulsie are? Orificiile astea ale

reactoarelor sînt ridicol de mici – *dacă* asta sînt.

Era o observație foarte isteață; acești oameni nu erau sălbaticii tehnologici care păruseră la prima vedere. Dar nu se cuvenea să se arate impresionat. Mai bine să contraatace, ripostînd cu o lovitură drept între ochi.

– E un statoreactor cuantic de duzină, adaptat pentru zborul atmosferic prin folosirea aerului ca fluid de lucru. Captează fluctuațiile Planck – știi, zece la minus trei'ș'trei centimetri. Așa că, firește, are o gamă infinită, în aer sau în spațiu.

Loren se simțea foarte încîntat de acest „firește".

Încă o dată trebui să-i acorde lui Brant creditul cuvenit; lassianul abia clipi din ochi și chiar reuși să spună, de parcă ar fi vorbit serios:

– Foarte interesant. Pot să intru?

Loren ezită. Putea părea nepoliticos să-l refuze și, la urma urmei, erau nerăbdători să-și facă prieteni cît mai repede posibil. Mai important poate, acest fapt ar fi denotat totodată cine era *într-adevăr* stăpînul.

– Desigur, răspunse. Dar ai grijă să nu atingi nimic.

Brant era prea captivat pentru a remarca absența lui „te rog".

Loren îl conduse în mica ecluză a spațioplanului. Era loc exact pentru amîndoi și se ceru o gimnastică destul de complicată pentru a-l închide pe Brant în costumul-balon de rezervă.

– Sper că astea nu vor fi necesare multă vreme, explică Loren, dar trebuie să le purtăm pînă se termină verificările microbiologice. Închide ochii cît timp trecem prin ciclul de sterilizare.

Brant fu conștient de o lucire violetă, slabă, după care urmă un scurt șuierat de gaz. Apoi ușa interioară se deschise și intrară în cabina de comandă.

În timp ce se așezau unul lîngă altul, rezistentele, deși abia vizibile, pelicule din jurul trupurilor lor, abia dacă le stînjeniră mișcările. Și totuși, îi despărțeau la fel de eficace ca și cum ar fi provenit din lumi diferite – ceea ce, în multe privințe, se și întîmpla.

Brant învăța repede, fu Loren nevoit să recunoască. În cîteva ore ar fi putut manevra mașina – chiar dacă n-ar fi fost în veci capabil să priceapă teoria de la baza ei. La drept vorbind, circula legenda că doar o mînă de oameni înțeleseseră vreodată *cu adevărat* geodinamica superspațiului – iar aceștia erau morți de secole.

Se cufundară rapid în discuții tehnice, încît aproape uitară de lumea exterioară. Deodată, un glas cam îngrijorat remarcă din direcția panoului de bord:

– Loren? Aici nava. Ce se întîmplă? N-am mai primit veşti de la tine de-o jumătate de oră.

Loren întinse alene mîna spre un comutator.

– De vreme ce ne urmăriți pe șase canale video și cinci audio, asta-i o ușoară exagerare.

Spera că Brant înțelesese aluzia: sîntem complet stăpîni pe situație și nu luăm nimic drept garantat.

– Treci pe Moses – de vorbărie se ocupă el, ca de obicei.

Prin ferestrele curbate, puteau vedea că Primărița și Kaldor continuau să discute gravi, Consilierul Simmons intervenind din cînd în cînd. Loren acționă un comutator, iar glasurile lor amplificate inundară dintr-o dată cabina, mai tare decît dacă ar fi vorbit chiar lîngă ei.

– ...ospitalitatea noastră. Dar vă dați seama, firește, că aceasta e o lume extraordinar de mică, în ceea ce privește suprafața uscatului. Cîți oameni spuneați că aveți la bordul navei?

– Nu cred că am menționat o cifră, Doamnă Primar.

În orice caz, doar foarte puțini dintre noi vor coborî vreodată pe Thalassa, oricît este de frumoasă. Vă înțeleg pe deplin... ăă... îngrijorarea, dar nu e nevoie să vă neliniștiți cîtuși de puțin. Într-un an, doi, dacă totul merge bine, ne vom relua drumul.

În același timp, aceasta nu e o vizită de curtoazie – în fond, nici nu ne-am așteptat să găsim pe cineva aici! Dar o astronavă nu aplică delta-*ve*-ul la jumătate din viteza luminii decît din motive *foarte* serioase. Dumneavoastră aveți ceva ce ne trebuie, iar noi avem să vă dăm ceva.

– Ce anume, dacă pot să-ntreb?

– Din partea noastră, dacă le veți accepta, ultimele secole de artă și știință umană. Dar ar fi cazul să vă previn – gîndiți-vă bine ce efect ar putea avea un asemenea dar asupra propriei dumneavoastră culturi. S-ar putea să nu fie înțelept să primiți tot ceea ce vă putem oferi.

– Vă apreciez sinceritatea – și înțelegerea. Probabil că aveți comori neprețuite. Ce am avea noi să vă oferim în schimb?

Kaldor rîse cu hohotele sale răsunătoare:

– Din fericire, *asta* nu-i o problemă. Nici măcar n-ați observa, dacă v-am lua-o fără să v-o cerem.

Tot ceea ce dorim de pe Thalassa sînt o sută de mii de tone de apă. Sau, ca să spun mai exact, *gheață*.

11. DELEGAȚIA

Președintele Thalassei era activ doar de două luni și, spre ghinionul său, încă nu se împăcase cu situația. Dar nu putea face nimic decît să-și dea toată silința pentru munca proastă care-l aștepta în următorii trei ani. Ca-

tegoric, n-avea nici un rost să ceară o reconsiderare; programul de selecție, care implica generarea și interfolierea unor numere arbitare de cîte o mie de cifre, era cea mai mare aproximare a hazardului pur pe care-o putea născocoi ingeniozitatea omenească.

Existau exact cinci moduri de a evita primejdia să fie tîrît în Palatul Prezidențial (douăzeci de camere, dintre care una destul de mare pentru a reuni aproape o sută de oaspeți). Puteai avea sub treizeci de ani sau peste șaptezeci; puteai fi bolnav incurabil; puteai fi dezechilibrat mental; sau puteai să fi comis un delict grav. Singura opțiune realmente deschisă Președintelui Edgar Farradine era ultima, și se gîndea serios la ea.

Totuși, trebuia să admită că, în ciuda inconvenientelor personale pe care i le pricinuia, aceasta era, probabil, cea mai bună formă de guvernare concepută vreodată de către omenire. Planeta mamă avusese nevoie de vreo zece mii de ani pentru a și-o perfecționa, prin încercări și erori, adesea, hidoase.

De îndată ce întreaga populație adultă fusese educată pînă la limitele capacității ei intelectuale (și, uneori, vai, pînă dincolo de ele), a devenit posibilă democrația autentică. Pasul final necesita dezvoltarea comunicațiilor personale instantanee, legate de computerele centrale. Conform istoricilor, prima adevărată democrație de pe Pămînt s-a instituit în anul (terestru) 2011, într-o țară numită Noua Zeelandă.

Prin urmare, alegerea unui șef de stat era relativ neimportantă. Odată ce se acceptase pe scară universală că oricine care țintea *deliberat* funcția trebuia descalificat de la sine, aproape orice sistem ar fi servit la fel de bine, iar procedura cea mai simplă era loteria.

– Domnule Președinte, spuse Secretara Cabine-

tului, vizitatorii aşteaptă în bibliotecă.

– Mulţumesc, Lisa. Şi sînt fără costumele-balon?

– Da, tot personalul medical e de acord că prezintă perfectă siguranţă. Dar ar fi bine să vă previn, domnule. Dumnealor... ăă... *miros* puţin cam ciudat.

– Krakan! În ce fel?

Secretara zîmbi:

– „A, nu neplăcut – cel puţin, *mie* nu mi se pare astfel. Probabil e ceva în legătură cu hrana lor; după o mie de ani, e posibil ca biochimiile noastre să se fi îndepărtat una de alta. „Aromatic" e, probabil, termenul cel mai potrivit.

Preşedintele nu era tocmai sigur ce însemna asta şi se întreba dacă să ceară lămuriri, cînd îi veni un gînd tulburător.

– Şi, întrebă el, cum crezi că le mirosim *noi* lor?

Spre uşurarea sa, cei cinci oaspeţi nu arătară nici un semn evident de disconfort olfactiv cînd fură prezentaţi, cîte unul. Dar Secretara Elisabeth Ishihara fusese fără-ndoială înţeleaptă să-l fi prevenit; acum ştia exact ce însemna cuvîntul „aromatic". Mai avusese dreptate şi spunînd că nu era neplăcut; într-adevăr, îi amintea de mirodeniile folosite de soţia lui, atunci cînd îi venea ei rîndul să gătească la palat.

În timp ce se aşeza în curbura mesei de conferinţe, în formă de potcoavă, Preşedintele Thalassei se pomeni meditînd răutăcios cu privire la Şansă şi Soartă – subiecte care nu-l preocupaseră prea mult în trecut. Dar Şansa, în forma ei cea mai pură, îl adusese în poziţia actuală. Iar acum, ea – sau sora ei, Soarta – acţionase din nou. Cît de curios că *el*, un fabricant de echipamente sportive, fără ambiţii, fusese ales să prezideze această întîlnire istorică! Şi totuşi, cineva trebuia s-o facă; şi tre-

buia să admită că începea să-i placă. În cel mai rău caz, nimeni nu-l putea opri să-şi ţină discursul de întîmpinare...

...Era, în fond, un discurs perfect reuşit, deşi poate puţin mai lung decît ar fi fost necesar, chiar şi cu o asemenea ocazie. Spre sfîrşit, deveni conştient că expresiile de atenţie politicoasă ale ascultătorilor deveneau puţin cam sticloase, aşa că elimină o parte dintre statisticile de productivitate şi tot fragmentul despre noua reţea energetică a Insulei de Sud. Cînd se aşeză, avea convingerea că zugrăvise imaginea unei societăţi viguroase, progresiste, cu capacităţi tehnice de înalt nivel. Înfruntînd orice impresii contrare superficiale, Thalassa nu era nici înapoiată, nici decadentă, şi încă mai respecta cele mai înalte tradiţii ale marilor ei strămoşi. Et caetera.

– Vă mulţumesc foarte mult, Domnule Preşedinte, spuse Căpitanul Bey, în pauza admirativă care urmă. A fost, într-adevăr, o surpriză binevenită, să descoperim că Thalassa e nu numai locuită, ci şi înfloritoare. Acest lucru va face şederea noastră aici cu atît mai plăcută şi sperăm să plecăm într-o atmosferă exclusiv de bunăvoinţă, de ambele părţi.

– Scuzaţi-mă că sînt atît de direct – ar putea părea chiar brutal să ridic problema de îndată ce-au sosit oaspeţii – dar cît timp credeţi că veţi *sta* aici? Am dori s-o aflăm cît de curînd posibil, astfel încît să putem face toate aranjamentele necesare.

– Înţeleg perfect, Domnule Preşedinte. În etapa actuală, nu vă putem da informaţii concrete, întrucît totul depinde parţial de măsura în care ne veţi ajuta. Estimaţia mea se ridică la cel puţin un an de-al dumneavoastră – cel mai probabil, doi.

Edgar Farradine, asemenea majorităţii lassienilor, nu se pricepea să-şi ascundă emoţiile, iar Căpitanul Bey

fu alarmat de neașteptata expresie încîntată – s-ar fi putut spune chiar vicleană – ce se așternu pe chipul șefului executivului.

– Sper, Excelența Voastră, că acest lucru nu va crea probleme? întrebă el neliniștit.

– Dimpotrivă, spuse Președintele, practic, frecîndu-și palmele. Poate n-ați auzit, dar ediția două sute a Jocurilor noastre Olimpice urmează să aibă loc peste doi ani.

Tuși, modest.

– Am primit o medalie de bronz la două sute de metri, în tinerețe, așa că m-au însărcinat pe mine cu pregătirile. Ne-ar prinde bine puțină competiție externă.

– Domnule Președinte, spuse Secretara Cabinetului, nu sînt sigură că regulile...

– Pe care *eu* le fac, continuă ferm președintele. Căpitane, vă rog să o considerați o invitație. Sau o provocare, dacă preferați.

Comandantul astronavei *„Magellan"* era un om deprins cu luarea deciziilor rapide, dar, pentru prima oară, fusese luat complet pe nepregătite. Înainte de-a se putea gîndi la un răspuns convenabil, ofițerul său medical-șef profită de golul creat.

– E extrem de amabil din partea dumneavoastră, Domnule Președinte, spuse Chirurgul Comandant Mary Newton. Dar, în calitatea mea de cadru medical, aș dori să subliniez că sîntem cu toții trecuți de treizeci de ani, ne lipsește complet antrenamentul... iar gravitația Thalassei e cu șase la sută mai mare decît a Pămîntului, ceea ce ne-ar crea un dezavantaj serios. Așa că, în afară de cazul că Olimpiada dumneavoastră include șahul sau jocurile de cărți...

Președintele se arătă dezamăgit, dar își reveni repede.

– O, mă rog – cel puțin, Căpitane Bey, mi-ar face plăcere să vă prezint unele dintre premii.

– Voi fi încîntat, spuse Comandantul, cam nedumerit. Simțea că întîlnirea scăpa de sub control și era hotărît să revină la agenda de lucru.

– Pot să vă explic ce sperăm să facem aici, Domnule Președinte?

– Firește, sosi răspunsul, cam fără interes.

Gîndurile Excelenței Sale continuau să pară îndreptate altundeva. Poate încă mai retrăia victoriile din tinerețe. Apoi, cu un efort evident, își concentră atenția asupra prezentului.

– Sîntem flatați, dar și cam derutați, de vizita dumneavoastră. Lumea noastră vă poate oferi foarte puține lucruri. Mi s-a spus că e vorba de niște *gheață;* firește, a fost o glumă.

– Nu, Domnule Președinte – vorbim absolut serios. De asta avem nevoie de pe Thalassa, deși acum, că am luat mostre din unele produse alimentare ale dumneavoastră – mă gîndesc mai ales la brînza și vinul pe care le-am consumat la prînz – s-ar putea să ne mărim considerabil cererea. Dar *gheața* e esențială; dați-mi voie să vă explic. Imaginea întîi, vă rog.

Astronava *„Magellan"*, lungă de doi metri, apăru plutind în fața Președintelui. Părea atît de reală, încît acestuia îi veni să întindă mîna ca s-o atingă și ar fi făcut-o cu siguranță, dacă n-ar fi avut spectatori care să observe o atitudine atît de naivă.

– După cum vedeți, nava e aproximativ cilindrică – patru kilometri lungime, un kilometru diametru. Întrucît sistemul nostru de propulsie captează energiile spațiului propriu-zis, nu există nici o limită teoretică a vitezei, pînă la velocitatea luminii. Dar, în practică, dăm de necaz la

circa o cincime din acea viteză, datorită prafului şi gazelor interstelare. Oricît de subţire ar fi, un obiect care le străbate cu şaizeci de kilometri pe secundă sau mai mult loveşte o surprinzătoare cantitate de material – şi, la viteza aceea, chiar şi un singur atom de hidrogen poate provoca pagube apreciabile.

Aşadar, *„Magellan"*, întocmai ca primele nave spaţiale primitive, poartă în faţă un scut de ablaţiune. Aproape orice material poate fi util, cîtă vreme îl folosim în cantitate suficientă. Şi, la temperatura interstelară apropiată de zero, e greu de găsit ceva mai bun decît gheaţa. Ieftină, uşor de prelucrat şi surprinzător de rezistentă! Acest trunchi de con reprezintă înfăţişarea micului nostru aisberg, cînd am părăsit Sistemul Solar, acum două sute de ani. Şi iată-l cum arată acum.

Imaginea pîlpîi, apoi se stabiliză din nou. Nava era neschimbată, dar conul, care plutea în faţa ei, se comprimase într-un disc subţire.

– Acesta e rezultatul sfredelirii unei găuri lungi de cincizeci de ani-lumină prin acest sector cam prăfos al galaxiei. Îmi face plăcere să spun că rata ablaţiunii aproximează cu cinci la sută estimaţia, aşa că n-am fost nici un moment în pericol – deşi, desigur, a existat întotdeauna posibilitatea, puţin probabilă, să lovim ceva *realmente* mare. Nici un scut nu ne-ar putea proteja împotriva unui asemenea obstacol –indiferent că ar fi făcut din gheaţă sau din cel mai bun oţel blindat.

Putem face faţă încă zece ani-lumină, dar asta nu-i de ajuns. Destinaţia noastră finală este planeta Sagan Doi – la şaptezeci şi cinci de lumini de-aici.

Înţelegeţi, deci, Domnule Preşedinte, de ce ne-am oprit la Thalassa. Am dori să împrumutăm – mă rog, să cerem, de vreme ce nu prea putem promite să le resti-

tuim – cam o sută de mii de tone de apă de la dumneavoastră. Trebuie să clădim un alt aisberg, sus pe orbită, pentru a mătura drumul în fața noastră cînd vom zbura din nou spre stele.

– Și noi cum v-am putea ajuta s-o faceți? Tehnic vorbind, probabil că vă aflați cu secole întregi înaintea noastră.

– Mă îndoiesc – cu excepția propulsiei cuantice. Poate Căpitanul Adjunct Malina ar putea schița planurile noastre – cu aprobarea dumneavoastră, desigur.

– Continuați, vă rog.

– Mai întîi, trebuie să fixăm un loc pentru uzina de înghețare, începu Malina. Sînt multe posibilități – s-ar putea amplasa pe orice coastă izolată. Nu va provoca absolut nici o perturbare ecologică dar, dacă doriți, o vom instala pe Insula de Est – cu speranța că vulcanul Krakan nu va erupe înainte să terminăm!

Proiectul uzinei e în genere terminat, necesitînd doar cîteva modificări minore pentru a se potrivi cu locul pe care-l vom alege în final. Majoritatea principalelor componente pot intra în producție imediat. Toate sînt utilaje din Tehnologia Mileniului Doi, de modă veche, simple și bune – pompe, sisteme de congelare, schimbătoare de căldură, macarale.

Dacă totul merge fără probleme, ar trebui să avem prima gheață în nouăzeci de zile. Plănuim să fabricăm blocuri de mărime standard, cîntărind fiecare cîte șase sute de tone – plăci plate, hexagonale; cineva le-a botezat flugi-de-nea, și se pare că numele a prins.

După ce începem producția, vom ridica zilnic cîte un fulg-de-nea. Vor fi asamblați pe orbită și compactați pentru a constitui scutul. De la prima ascensiune, pînă la testul structural final, ar trebui să treacă două sute cinci-

zeci de zile. Atunci vom fi gata de plecare.

Cînd Căpitanul Adjunct încheie, Președintele Farradine stătu tăcut un moment, cu o expresie îndepărtată în ochi. Apoi spuse, aproape reverențios:

– Gheață – niciodată n-am văzut, decît pe fundul paharului...

În timp ce strîngea mîinile vizitatorilor la plecare, Președintele Farradine deveni conștient de un lucru ciudat. Mirosul lor aromatic era acum abia perceptibil.

Se deprinsese deja cu el – sau își pierdea simțul mirosului?

Deși ambele răspunsuri erau corecte, pe la miezul nopții l-ar fi acceptat numai pe al doilea. Se trezi cu ochii înlăcrimați și nasul atît de înfundat, încît îi era greu să respire.

– Ce-i cu tine, dragule? îl întrebă neliniștită Doamna Președinte.

– Cheamă – *hapciuu!* – Doctorul, răspunse șeful executivului. Pe-al nostru – *și* pe cel al navei. Nu cred că pot face nimic, fir-ar să fie, dar vreau să le spun – *hapciuu!* – vreo cîteva. Și sper că nu te-ai molipsit și *tu* ca mine.

Doamna Președinte începu să-l încurajeze, dar fu întreruptă de un strănut.

Rămaseră amîndoi așezați în capul oaselor, privindu-se nefericiți.

– Cred că are nevoie de șapte zile ca să treacă, se plînse Președintele. Dar poate că știința medicinii a progresat în ultimele cîteva secole.

Speranța îi fu îndeplinită, deși ca prin urechile acului. Cu prețul unor eforturi eroice și fără pierderea nici unei vieți, epidemia fu eradicată – în șase zile neplăcute.

Nu era un început de bun augur pentru primul contact între verii de grad stelar, după aproape o mie de ani.

12. Moştenirea

„Sîntem aici de două săptămîni, Evelyn – deşi nu par, întrucît au trecut doar unsprezece zile thalassiene. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să abandonăm vechiul calendar, dar inima mea va bate întotdeauna după vechile ritmuri ale Pămîntului.

A fost o perioadă ocupată şi, în ansamblu, plăcută. Singura reală problemă a fost de natură medicală; în pofida tuturor măsurilor de prevedere, am ridicat carantina prea devreme şi cam douăzeci la sută din lassieni au contractat un soi de virus. Parcă pentru a ne face să ne simţim şi mai vinovaţi, nici unul dintre *noi* n-a prezentat vreun simptom. Din fericire, n-a murit nimeni, deşi teamă mi-e că pentru asta nu le putem acorda prea mult credit doctorilor locali. Ştiinţa medicală de-aici e categoric înapoiată; s-au deprins să se bazeze pe sisteme automate, atît de mult, încît nu mai pot rezolva nimic ieşit din comun.

Dar am fost iertaţi; lassienii sînt nişte oameni foarte binevoitori şi nepăsători. Au avut un noroc incredibil de mare – poate prea mare! – cu planeta lor; astfel, contrastul cu Sagan Doi devine şi mai sumbru.

Singurul lor real handicap e lipsa pămîntului şi au fost destul de înţelepţi să-şi menţină populaţia mult sub cota maximă de subzistenţă. Dacă vor fi vreodată tentaţi s-o depăşească, deţin cumplitul avertisment al mahalalelor oraşelor de pe Pămînt.

Întrucît sînt un popor atît de frumos şi de fermecător, sîntem foarte ispitiţi să-i ajutăm, în loc de-a-i lăsa să-şi dezvolte propria cultură, în propriul lor mod. Într-un sens, sînt copiii noştri – şi toţi părinţii găsesc greu de acceptat faptul că, mai devreme sau mai tîrziu, trebuie să nu se mai amestece.

Într-o oarecare măsură, desigur, nu putem să nu ne amestecăm; însăşi prezenţa noastră reprezintă aşa ceva. Sîntem nişte oaspeţi neaşteptaţi – deşi, din fericire, nu nebineveniţi – pe planeta lor. Iar ei nu pot uita nici un moment că *„Magellan"* orbitează imediat deasupra atmosferei, ca ultim emisar din lumea propriilor lor strămoşi.

Am vizitat din nou Prima Asolizare– locul naşterii *lor* – şi am parcurs traseul pe care fiecare lassian îl străbate cel puţin o dată în viaţă. E o combinaţie de muzeu şi sfînt lăcaş, singurul loc de pe toată planeta unde se poate aplica, pe departe, cuvîntul «sacru». Nimic nu s-a schimbat în şapte sute de ani. Nava de însămînţare, deşi acum nu mai e decît o carcasă goală, arată de parcă tocmai ar fi asolizat. Peste tot, în jur, se află maşinile oprite – excavatoarele, constructoarele şi uzinele de procesare chimică, împreună cu ajutoarele lor robotice. Şi, firească, creşele şi şcolile Generaţiei Întîi.

Aproape că nu există nici un document din acele prime decenii – poate intenţionat. În ciuda tuturor talentelor şi măsurilor de prevedere ale planificatorilor, trebuie să se fi produs accidente biologice, eliminate nemilos de către programul dominator. Iar perioada, cînd cei care n-au avut părinţi organici le-au făcut loc celor ce au avut, trebuie să fi fost plină de traume psihologice.

Dar tragedia şi tristeţea Deceniilor Genezei se află acum cu veacuri întregi în trecut. Asemenea mormintelor tuturor pionierilor, a fost uitată de către constructorii noii

societăți.

Aș fi fericit să-mi petrec aici restul vieții; pe Thalassa se găsește material pentru o armată de antropologi, psihologi și experți în științele sociale. Dar, mai presus de orice, cel mai mult aș dori să-i pot întîlni pe unii dintre colegii morți demult și să-i anunț cîte dintre nesfîrșitele noastre discuții contradictorii s-au rezolvat, în sfîrșit!

Este posibil să se construiască o cultură umană și rațională, absolut eliberată de amenințarea constrîngerilor supranaturale. Deși, în principiu, nu aprob cenzura, se pare că aceia care au pregătit arhivele pentru colonia thalassiană au reușit o sarcină aproape imposibilă. Au epurat istoria și literatura a zece mii de ani, iar rezultatul le-a justificat eforturile. Trebuie să fim foarte prudenți înainte de a înlocui orice din ceea ce s-a pierdut – oricît de frumoasă, de emoționantă operă de artă ar fi.

Thalassienii n-au fost otrăviți niciodată de către produsele descompuse ale religiilor moarte și, în șapte sute de ani, aici nu s-a ivit nici un profet care să predice o nouă credință. Însuși cuvîntul «Zeu» aproape a dispărut din limbajul lor și sînt foarte surprinși – sau amuzați – cînd se întîmplă ca noi să-l folosim.

Prietenii mei cercetători țin mult la zicala că dintr-o singură mostră ies statistici foarte slabe, așa că mă întreb dacă lipsa totală a religiei din această societate dovedește într-adevăr ceva. Știm că thalassienii au fost, de asemenea, foarte atent selecționați genetic, spre a se elimina cît de multe trăsături sociale indezirabile posibil. Da, da – știu că doar circa cincisprezece la sută din comportamentul uman este determinat de către gene – dar această fracțiune e *foarte* importantă! Lassienii par, categoric, remarcabil de lipsiți de caracteristici neplăcute ca invidia, intoleranța, gelozia, furia. Să fie oare acesta,

în întregime, rezultatul condiționării culturale?

Cît aș mai dori să știu ce s-a întîmplat cu navele de însămînțare care au fost trimise de către acele grupări religioase din secolul douăzeci și șase! *«Arca Testamentului»* a mormonilor, *«Spada Profetului»* – au fost o jumătate de duzină cu totul. Mă-ntreb dacă vreuna din ele a izbîndit și, dacă da, ce rol a jucat religia în succesul sau eșecul lor. Poate că, într-o bună zi, cînd grila locală de comunicații se va reface, vom descoperi ce s-a întîmplat cu acei pionieri timpurii.

Un rezultat al ateismului total de pe Thalassa constă într-o serioasă lipsă de înjurături. Cînd un lassian își scapă ceva pe bătătură, n-are cuvinte. Nici chiar obișnuitele referiri la funcțiile fiziologice nu sînt de prea mare ajutor, toate acestea fiind luate drept fapt garantat. Cam singura exclamație, cu scop general, este «Krakan!», de care s-a abuzat intens. Ea însă demonstrează ce impresie puternică a făcut Muntele Krakan, cînd a erupt, acum patru sute de ani; sper că voi avea prilejul să-l vizitez înainte de plecare.

Pînă atunci mai sînt încă multe luni, și, totuși, deja mi-e teamă de ea. Nu pentru posibilele primejdii – dacă se întîmplă ceva cu nava, eu nu voi ști niciodată. Ci, fiindcă aceasta va însemna că s-a rupt încă o verigă de legătură cu Pămîntul – și, mult iubita mea, cu tine."

13. Grupul Operativ

– Președintelui n-o să-i placă chestia asta, spuse încîntată Primărița Waldron. Și-a pus ambiția să vă ducă pe Insula de Nord.

– Știu, răspunse Căpitanul Adjunct Malina. Și-mi va părea foarte rău că-l dezamăgesc – ne-a fost de mare ajutor. Dar Insula de Nord e mult prea stîncoasă; singurele zone litorale convenabile au suferit deja dezvoltări. Totuși, există un golf complet pustiu, cu plaja în pantă lină, la numai nouă kilometri de Tarna – va fi perfect.

– Sună prea frumos, ca să fie adevărat. *De ce* e pustiu, Brant?

– Acolo a fost Proiectul Manglierilor. Toți copacii au murit –încă nu știm de ce – și nimeni nu a avut inimă să facă ordine. Arată groaznic, și miroase și mai rău.

– Deci este deja o zonă de dezastru ecologic – ești binevenit, Căpitane! Nu poți decît să remediezi lucrurile.

– Te pot asigura că uzina noastră va fi foarte arătoasă și nu va vătăma cîtuși de puțin mediul ambiant. Și, desigur, o vom demonta la plecare. Doar dacă nu cumva vreți s-o păstrați.

– Vă mulțumim – dar mă-ndoiesc că ne-ar folosi la ceva cîteva sute de tone de gheață pe zi. Între timp, vom fi fericiți să vă asistăm cu orice facilități poate oferi Tarna – locuințe, servicii, transporturi. Presupun că veți coborî în mare număr să lucrați aici.

– Probabil cam o sută, și vă apreciem oferta de ospitalitate. Dar mă tem că vom fi niște musafiri cumpliți; vom ține conferințe cu nava la toate orele din zi și din noapte. Deci, trebuie să stăm strînși laolaltă și, de îndată ce ne vom fi asamblat satul din prefabricate, ne vom instala în el cu toate echipamentele. Regret dacă pare nepoliticos, dar orice alt aranjament, pur și simplu, n-ar fi practic.

– Cred că aveți dreptate.

Primărița oftă. Se întrebase cum ar putea să ocolească protocolul și să ofere ceea ce trecea drept ospitalitate spectaculosului Locotenent Comandant Lorenson,

în locul Căpitanului Adjunct Malina. Problema păruse insolubilă; acum, vai, nici măcar nu se mai putea pune.

Se simțea atît de descurajată, încît aproape fu ispitită să dea telefon pe Insula de Nord și să-și invite ultimul consort oficial într-o mică vacanță. Dar nesimțitul probabil că iar avea s-o refuze, iar asta, pur și simplu, n-o putea suporta.

14. MIRISSA

Chiar la adînci bătrîneți, Mirissa Leonidas avea încă să mai țină minte momentul exact cînd îl avusese pentru prima oară pe Loren înaintea ochilor. Nu mai exista nimeni – nici chiar Brant – despre care să poate spune același lucru.

Noutatea nu avea nimic de-a face cu asta; îi cunoscuse deja pe mai mulți dintre pămînteni înainte de a-l întîlni pe Loren și nu-i făcuseră nici o impresie deosebită. Majoritatea ar fi putut trece drept lassieni, dacă ar fi stat cîteva zile la soare.

Dar nu Loren; pielea lui nu se bronza niciodată, iar uluitorul său păr devenea, dacă era posibil, chiar și mai argintiu. Acest lucru, cu siguranță, îi atrăsese pentru prima oară atenția, în momentul cînd Loren ieșea din biroul Primăriței Waldron, împreună cu doi colegi de-ai săi, purtînd cu toții acea expresie ușor frustrată, care reprezenta rezultatul obișnuit al unei ședințe cu letargica și bine înrădăcinata birocrație tarniană.

Ochii li se întîlniseră, dar numai pentru un moment. Mirissa mai făcuse cîțiva pași; apoi, fără nici un act voluntar, se oprise ca încremenită și privise înapoi peste

umăr – pentru a vedea că vizitatorul se uita la ea. Deja, știau amîndoi că viețile lor se schimbaseră irevocabil.

Mai tîrziu în aceeași noapte, după ce făcuseră dragoste, îl întrebă pe Brant:

– Au spus cît timp stau?

– Alegi cele mai proaste momente, bombăni el somnoros. Cel puțin un an. Poate doi. Noapte bună – *din nou.*

Știa ea că nu era cazul să-i mai pună și alte întrebări, chiar dacă încă se mai simțea complet trează. Zăcu mult timp cu ochii deschiși, privind umbrele repezi ale lunii interioare, lunecînd peste podea, în timp ce trupul drag de-alături se cufunda încetișor în apele somnului.

Cunoscuse nu puțini bărbați înaintea lui Brant, dar, de cînd erau împreună, oricare altul o lăsase complet indiferentă. Atunci, de ce acest brusc interes – încă mai pretindea că n-ar fi atît de puternic – pentru un bărbat pe care nu-l întrezărise decît cîteva secunde și căruia nici măcar nu-i știa numele? (Deși aceasta avea să fie, fără-ndoială, una dintre primele priorități de-a doua zi.)

Mirissa se mîndrea cu cinstea și clarviziunea ei; privea de sus femeile – sau bărbații – care se lăsau guvernați de emoții. O parte din atracție, era absolut sigură, se datora elementului de noutate, aurei orizonturilor noi. A putea vorbi cu cineva care pășise cu adevărat prin orașele de pe Pămînt –care fusese martorul ultimelor ceasuri ale Sistemului Solar –iar acum era în drum spre noi sori,-era o minune mai presus de visurile ei cele mai nebunești. O făcea-încă o dată conștientă de acea insatisfacție de fond pe care i-o provoca ritmul placid al vieții thalassiene, în pofida fericirii cunoscute împreună cu Brant.

Sau nu era decît simplă mulțumire și nu fericire

adevărată? Ce voia ea *de fapt?* Dacă o putea afla alături de aceşti străini din stele, nu ştia, dar, înainte ca ei să părăsească pentru totdeauna Thalassa, avea de gînd să încerce.

În aceeaşi dimineaţă, Brant o mai vizitase şi pe Primărița Waldron, care-l salutase cu o căldură ceva mai mică decît de obicei cînd el îi trîntise pe birou resturile capcanei pentru peşti.

– Ştiu că aţi fost ocupată cu probleme mai importante, spuse el, dar cu *asta* ce facem?

Primărița privi fără entuziasm încîlcitura de cabluri. Îi era greu să se concentreze asupra rutinei zilnice, după ameţitoarele emoţii ale politicii interstelare.

– Ce crezi *tu* că s-a întîmplat? întrebă ea.

– Se vede clar c-au făcut-o anume – uitaţi cum a fost răsucit firul ăsta pînă s-a rupt. Nu numai că grila a fost avariată, dar s-au şi luat din ea părţi întregi. Sînt sigur că nimeni de pe Insula de Sud n-ar face aşa ceva. Ce motiv ar avea? Şi sînt hotărît să descopăr, mai devreme sau mai tîrziu...

Pauza încărcată de sensuri a lui Brant nu lăsa nici o îndoială asupra celor ce-aveau să se întîmple atunci.

– Pe cine suspectezi?

– În tot timpul de cînd am început să experimentez cu capcanele electrice, mă lupt nu numai cu conservatorii, ci şi cu nebunii ăia care cred că *toată* hrana ar trebui să fie sintetică, fiindcă e o ticăloşie să mănînci fiinţe vii –sau chiar plante.

– Conservatorii, cel puţin, ar putea avea oarecare dreptate. Dacă această capcană e atît de eficientă pe cît susţii, s-ar putea să perturbe echilibrul ecologic despre care tot vorbesc ei.

– Recensămîntul regulat la recife ne-ar înştiinţa

dacă s-ar întîmpla *asta*, şi-atunci, pur şi simplu, ne-am opri pentru un timp. Oricum, după pelagici umblu de fapt; cîmpul meu pare să-i atragă de la trei, patru kilometri distanţă. Şi chiar dacă toată lumea de pe Cele Trei Insule n-ar mînca decît peşte, tot n-am putea ştirbi măcar cu o cîtime populaţia oceanică.

– Sînt sigură că ai dreptate – în ceea ce priveşte pseudopeştii indigeni. Şi mult ar mai folosi, de vreme ce majoritatea sînt prea otrăvitori ca să merite procesarea. Eşti *convins* că stocul terestru şi-a pus baze sigure? S-ar putea ca tu să fii picătura care umple paharul, cum spune vechea zicală.

Brant o privi pe Primăriţă cu respect; încontinuu îl surprindea cu asemenea întrebări dibace. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Helga Waldron nu şi-ar fi păstrat atîta timp poziţia dacă n-ar fi avut înlăuntrul ei mult mai mult decît se vedea cu ochiul liber.

– Mă tem că tonii nu vor supravieţui; vor trece cîteva milioane de anî pînă cînd oceanele vor fi suficient de sărate pentru ei. Dar păstrăvii şi somonii o duc foarte bine.

– Şi sînt, fără-ndoială, delicioşi; s-ar putea chiar să învingă scrupulele morale ale sinteziştilor. Ceea ce nu înseamnă că-ţi accept într-adevăr interesanta teorie. Poate că aceşti oameni vorbesc, dar nu *fac* nimic.

– Au eliberat o turmă întreagă de vite din ferma aia experimentală, acum cîţiva ani.

– Vrei să spui că au *încercat* – vacile s-au întors imediat acasă. Toată lumea a rîs atît de mult, încît au contramandat restul demonstraţiilor. Pur şi simplu nu-mi pot imagina că şi-ar da atîta osteneală, încheie Primăriţa, arătînd spre grila stricată.

– N-ar fi greu – o bărcuţă, noaptea, cîţiva scufundători... Apa n-are decît douăzeci de metri adîncime.

– Bine, voi întreprinde unele cercetări. Între timp, vreau să faci două lucruri.

– Ce anume? întrebă Brant, încercînd să nu pară bănuitor, dar nereușind deloc.

– Repară grila – Magazinele Tehnice îți vor da tot ce-ți trebuie. Și încetează cu acuzațiile, pînă nu ești sută la sută sigur. Dacă greșești, ai să te faci de rîs și s-ar putea să trebuiască să-ți ceri scuze. Dacă ai dreptate, poate-ai să-i alungi pe făptași înainte de a-i prinde. Înțeles?

Brant rămase cu gura căscată; niciodată n-o mai văzuse pe Primăriță într-o stare atît de incisivă. Strînse Corpul Delict A și plecă, oarecum spășit.

Poate-ar fi fost chiar mai spășit – sau, eventual, amuzat doar – să știe că Primărița Waldron nu mai era chiar atît de amorezată de el.

Inginerul Șef Asistent Loren Lorenson o impresionase în acea dimineață mai mult decît oricare cetățean al Tarnei.

15. TERRA NOVA

O asemenea amintire despre Pămînt reprezenta un nume nefericit ales pentru așezare și nimeni nu-și recunoștea responsabilitatea. Dar era puțin mai glorios decît „tabăra de bază" și fu acceptat repede.

Complexul de barăci din prefabricate răsărise cu o viteză uluitoare – literalmente, peste noapte. Era prima demonstrație a pămîntenilor – mai exact spus, a roboților pămînteni –în acțiune, față de Tarna, iar sătenii erau enorm de impresionați. Chiar și Brant, care întotdeauna considerase că roboții aduceau mai multe probleme decît

cîştiguri, cu excepţia muncii riscante sau monotone, începea să se gîndească mai bine. Exista printre ei un constructor mobil, cu roluri multiple, elegant şi care opera cu viteze atît de orbitoare, încît adesea era imposibil să-i urmăreşti mişcările. Oriunde mergea, era urmat de o hoardă de mici admiratori lassieni. Cînd îi stăteau în drum, se oprea politicos din activitate, pînă avea din nou cale liberă. Brant trase concluzia că era exact genul de asistent care-i trebuia; poate exista vreo cale de a-i putea convinge pe vizitatori...

Spre sfîrşitul săptămînii, Terra Nova devenise un microcosm, în deplină funcţionare, al uriaşei nave de pe orbită, dincolo de atmosferă. Era o aşezare simplă, dar confortabilă, pentru o sută de membri ai echipajului, cu toate sistemele de întreţinere a vieţii de care aveau nevoie – ca biblioteca, sala de gimnastică, piscina şi cinematograful. Lassienii aprobau aceste facilităţi şi se grăbeau să le folosească din plin. Ca rezultat, populaţia Terrei Nova era, de obicei, cel puţin dublă faţă de suta oficială.

Majoritatea oaspeţilor – fără a fi invitaţi sau nu – erau nerăbdători să ajute şi hotărîţi ca vizita lor să fie pe cît de comodă posibil. O asemenea prietenie, deşi foarte binevenită şi mult apreciată, devenea adesea jenantă. Lassienii erau nesăţios de iscoditori, iar conceptul intimităţii le era aproape necunoscut. O inscripţie *Rog nu deranjaţi* era, adesea, privită ca un afront personal, care ducea la complicaţii interesante...

– Sînteţi cu toţii ofiţeri superiori şi adulţi foarte inteligenţi, spusese Căpitanul Bey la ultima conferinţă a personalului de la bordul navei. Deci, n-ar trebui să fie necesar să vă spun următoarele: Încercaţi să nu vă implicaţi în nici o, ...încurcătură, pînă nu ştim *exact* ce părere au lassienii despre problemele acestea. Par foarte uşuratici,

dar ar putea fi o impresie înşelătoare. Nu eşti de acord, Doctore Kaldor?

– Nu pot pretinde, Căpitane, că aş fi o autoritate în materie de *moravuri* lassiene, după o perioadă de studiu atît de scurtă. Dar există unele paralele istorice interesante, cu situaţii cînd vechile corăbii cu pînze de pe Pămînt acostau după lungi călătorii pe mare – presupun că mulţi dintre dumneavoastră aţi văzut acel film video clasic, „Revolta de pe Bounty".

– Sper, Doctore Kaldor, că nu mă compari cu Căpitanul Cook – Bligh, vreau să zic.

– N-ar fi o insultă; adevăratul Bligh a fost un marinar strălucit şi nedreptăţit în cel mai murdar mod. În acest stadiu, tot ce ne trebuie este bun-simţ, bune maniere – şi, cum ai indicat, prudenţă.

Privise oare Kaldor în direcţia *lui*, cînd făcuse această remarcă? se întrebă Loren. Cu siguranţă, încă nu era atît de evident...

La urma urmei, îndatoririle sale de ofiţer îl puneau în contact cu Brant Falconer de zece ori pe zi. Nu exista nici o cale de-a o evita pe Mirissa – chiar dacă ar fi dorit.

Niciodată nu fuseseră singuri împreună şi încă nu schimbaseră decît cîteva cuvinte de conversaţie politicoasă. Dar, deja, nu era nevoie să se spună nimic mai mult.

16. Jocuri de petrecere

– Se numeşte bebeluş, spuse Mirissa, şi, în pofida aparenţelor, cu timpul va creşte pentru a deveni o fiinţă omenească, perfect normală.

Zîmbea şi totuşi ochii-i erau umezi. Niciodată nu-i

trecuse prin minte, pînă nu observase fascinația lui Loren, că în întregul sat Tarna erau, probabil, mai mulți copii decît fuseseră pe întreaga planetă Pămînt în timpul ultimelor decenii de rată a natalității redusă, virtualmente, la zero.

– Ăsta este... al tău? întrebă el calm.

– Ei, înainte de toate, nu e un *ăsta*, e un „el". Nepotul lui Brant, Lester – îl îngrijim, în timp ce părinții lui sînt pe Insula de Nord.

– E frumos. Pot să-l țin în brațe?

Ca la comandă, Lester începu să orăcăie.

– N-ar fi o idee prea bună, rîse Mirissa, ridicîndu-l grăbită și pornind spre cea mai apropiată baie. Recunosc semnalele. Roagă-i pe Brant sau Kumar să-ți arate împrejurimile, pînă-i așteptăm pe ceilalți oaspeți.

Lassienilor le plăceau petrecerile și nu scăpau nici o ocazie de a le organiza. Sosirea lui *„Magellan"* era, absolut literalmente, șansa unei vieți – într-adevăr, a mai multor vieți. Dacă ar fi avut atîta tupeu, încît să accepte toate invitațiile care li se propuneau, vizitatorii și-ar fi petrecut fiecare moment de trezie, clătinîndu-se de la o recepție oficială sau neoficială la alta. Neîntîrziat, căpitanul își emisese una dintre rarele dar implacabilele directive –„Trăsnetele lui Bey" sau, mai simplu, „Beytrăsnete", după cum erau numite răutăcios, reducînd rația ofițerilor la maximum o petrecere în cinci zile. Erau unii care o considerau, avînd în vedere timpul necesar pentru a-și reveni după ospitalitatea lassiană, o măsură mult prea generoasă.

Reședința Leonidas, ocupată, în mod curent, de către Mirissa, Kumar și Brant, era o clădire mare, de formă inelară, care de șase generații fusese căminul familiei. Avînd numai parter –în Tarna existau puține clădiri cu etaj

– înconjura o curte interioară cu iarbă, de vreo treizeci de metri în diametru. În centrul acesteia se afla un mic iaz cu o insuliță accesibilă pe un pitoresc pod de lemn. Iar pe insulă creștea un palmier solitar, care nu părea să stea prea bine cu sănătatea.

– Trebuie să-l tot înlocuiască, spuse Brant pe ton de scuză. Unele plante terestre o duc foarte bine aici – altele se ofilesc, pur și simplu, în ciuda tuturor îngrășămintelor chimice pe care le folosim. Fermele irigate cu apă dulce funcționează de minune, desigur, dar n-avem destul spațiu pentru ele. E înnebunitor gîndul că avem de-un milion de ori mai mult ocean; de-am putea numai să-l folosim cum trebuie.

După părerea personală a lui Loren, Brant Falconer devenea extrem de plicticos cînd începea să vorbească despre mare. Trebuia să recunoască însă că era un subiect de conversație mai sigur decît Mirissa, care acum reușise să scape de Lester și-i întîmpina pe noii musafiri la sosire.

Ar fi visat el vreodată, se întrebă Loren, să se găsească într-o asemenea situație? Mai fusese îndrăgostit și-nainte, dar amintirile – chiar și numele – erau, din fericire, încețoșate de către programele de ștergere, cărora li se supuseseră cu toții înainte de-a părăsi Sistemul Solar. Nu voia nici măcar să încerce reactualizarea lor; de ce s-ar fi torturat singur cu imagini dintr-un trecut care fusese distrus cu desăvîrșire?

Pînă și chipul lui Kitani se împăienjenea, deși o văzuse în hibernacul cu doar o săptămînă în urmă. Ea făcea parte dintr-un viitor pe care-l plănuiseră, dar se putea să nu-l împărtășească niciodată; Mirissa era aici și acum – plină de viață și veselă, nu înghețată pentru o jumătate de mileniu de somn. Îl făcuse să se simtă din nou întreg,

optimist, să știe că tensiunea și extenuarea Zilelor din Urmă nu-i răpiseră, în fond, tinerețea.

De fiecare dată cînd erau împreună, simțea apăsarea care-l înștiința că era iarăși bărbat; pînă la a se ușura, avea să cunoască foarte puțin liniștea și nici măcar nu-și putea face eficient treburile. Fuseseră perioade cînd văzuse fața Mirissei suprapusă peste planurile Golfului Manglierilor și diagramele de scurgere și fusese nevoit să-i dea computerului comanda PAUZĂ, înainte de a-și putea continua conversația mentală asociată. Era un supliciu straniu de delicios, să petreacă două-trei ore la cîțiva metri de ea, capabil să schimbe nu mai mult decît banalități politicoase.

Spre ușurarea lui Loren, Brant își ceru deodată scuze și se îndepărtă grăbit. Loren descoperi repede motivul.

– Comandant Lorenson! spuse Primărița Waldron. Sper că Tarna te tratează bine.

Loren gemu în sinea sa. Știa că ar fi trebuit să fie politicos cu Primărița, dar grațiile sociale nu fuseseră niciodată punctul lui forte.

– Foarte bine, vă mulțumesc. Nu cred că i-ați cunoscut pe acești domni...

Strigă peste lățimea curții, mult mai tare decît ar fi fost realmente necesar, spre un grup de colegi care tocmai sosiseră. Norocul făcea să fie cu toții Locotenenți; chiar în permisie, gradul avea privilegiile sale, și nu ezită să și le folosească.

– Doamnă Primar Waldron, acesta e Locotenentul Fletcher – ești pentru prima oară la sol, nu-i așa, Owen? Locotenentul Werner Ng, Locotenentul Ranjit Winson, Locotenentul Karl Bosley...

Exact ca marțienii din clanuri, își spuse el, stau me-

reu la un loc. Ei bine, asta făcea din ei o țintă splendidă și erau un grup de tineri prezentabili. Nu credea că Primărița îl observase cînd își efectuă retragerea strategică.

Doreen Chang ar fi preferat foarte tare să stea de vorbă cu căpitanul, dar acesta se rezumase la o apariție în mare viteză, simbolică, dăduse pe gît conținutul unui pahar, își ceruse scuze gazdelor și plecase.

– De ce nu mă lasă să-i iau un interviu? îl întrebă ea pe Kaldor, care nu avea asemenea inhibiții și trecuse deja pe răboj cîteva zile de timp audio și video.

– Căpitanul Sirdar Bey, răspunse el, are o poziție privilegiată. Spre deosebire de noi, ceilalți, nu trebuie să dea explicații sau să-și ceară scuze.

– Remarc o notă de sarcasm moderat în glasul dumitale, spuse vedeta buletinelor de știri din Corporația de Transmisii Thalassa.

– N-a fost cu intenție. Îl admir enorm pe Căpitan și-i accept pînă și părerea despre mine – cu rezerve, firește. Ăă... se înregistrează?

– Nu *acum*. Prea mult zgomot de fond.

– Norocul dumitale că sînt o persoană atît de încrezătoare, de vreme ce n-am cum să știu dacă o faci.

– E categoric *off the record*, Moses. Și ce părere *are* despre dumneata?

– Îmi primește cu bucurie opiniile și experiența, dar nu mă prea ia în serios. Știu exact de ce. Mi-a spus odată: „Moses – îți place puterea, dar nu și răspunderea. Mie-i plac amîndouă." A fost o declarație foarte isteață: rezumă toată deosebirea dintre noi.

– Și ce i-ai răspuns?

– Ce-aș fi putut spune? Avea perfectă dreptate. Singura oară cînd m-am implicat în practica politică a fost...

mă rog, nu un dezastru, dar nu mi-a plăcut deloc.

– Cruciada Kaldor?

– A, știi despre asta. Ce nume prostesc – m-a nemulțumit. Iar acesta a fost un alt motiv de neînțelegere între Căpitan și mine. El credea – și încă mai crede, sînt convins – că Directiva care ne ordonă să evităm *toate* planetele cu potențial de viață e în mare măsură un nonsens sentimental. Alt citat din bunul Căpitan: „Legea o înțeleg. Metalegea e o bal..." ăă, un talmeș-balmeș.

– Ce fascinant – într-o zi va trebui să mă lași s-o înregistrez.

– În nici un caz! Ce se-ntîmplă acolo?

Doreen Chang era o doamnă insistentă, dar știa cînd să capituleze.

– A, e sculptura-de-gaz favorită a Mirissei. Cu siguranță aveați și voi pe Pămînt.

– Firește. Și de vreme ce tot nu înregistrezi, nu cred că e artă. Dar sînt amuzante.

Luminile principale se stinseseră într-un sector al curții, cam o duzină de oaspeți strîngîndu-se în jurul a ceva ce părea să fie un balon de săpun foarte mare, cu diametrul de aproape un metru. În timp ce Chang și Kaldor mergeau într-acolo, puteră vedea primele rotocoale de culoare formîndu-se înăuntru, ca nașterea unei nebuloase în spirală.

– Se numește „Viață", explică Doreen, și este în familia Mirissei de două sute de ani. Dar gazul începe să scape afară; mi-amintesc că înainte era mult mai strălucitoare.

Chiar și așa, era impresionantă. Bateria de lasere și tunuri cu electroni de la bază fusese programată de către cine știe ce artist răbdător, mort demult, pentru a genera o serie de forme geometrice care evoluau încet în

structuri organice. Din centrul sferei apăreau forme şi mai complexe, se expandau dispărînd şi erau înlocuite de altele. Într-o succesiune abilă, erau înfăţişate fiinţe unicelulare escaladînd o scară în spirală, recognoscibilă imediat ca o reprezentare a moleculei de A.D.N. Cu fiecare treaptă, se adăuga cîte ceva nou; în cîteva minute, spectacolul cuprinsese cele patru miliarde de ani ai odiseei de la amoebă la om.

Apoi artistul încerca să depăşească etapa, iar Kaldor pierdu firul. Contorsiunile gazului fluorescent deveniseră prea complexe şi prea abstracte. Poate că, dacă mai vedeai totul de cîteva ori, avea să se releve un anume sistem...

– Ce s-a-ntîmplat cu sunetul? întrebă Doreen cînd maelstrom-ul de culori clocotitoare al balonului se stinse brusc. Avea o muzică foarte bună, mai ales la sfîrşit.

– Mă temeam că va pune cineva întrebarea asta, spuse Mirissa cu un zîmbet de scuză. Nu sîntem siguri dacă defecţiunea e în mecanismul de playback sau în programul propriu-zis.

– Fără-ndoială, aveţi o rezervă!

– A, da, desigur. Dar modulul de schimb e pe undeva prin camera lui Kumar, probabil îngropat sub bucăţi din canoe. Pînă nu-i vedeţi bîrlogul, nu veţi înţelege ce înseamnă cu adevărat entropia.

– Nu e o canoe – e un caiac, protestă Kumar, care tocmai sosise, cu cîte o fată localnică drăguţă agăţată de fiecare braţ. Şi ce-i aia entropie?

Unul dintre tinerii marţieni fu îndeajuns de naiv să încerce o explicaţie, turnînd două băuturi de culori diferite în acelaşi pahar. Înainte de-a putea ajunge foarte departe, glasul îi fu înecat sub o explozie de muzică din sculptura gazoasă.

– Poftim! strigă Kumar peste tot vacarmul, cu mîndrie vizibilă. Brant poate repara *orice!*

„Orice?" se întrebă Loren. „Mă întreb... Mă întreb..."

17. Lanţul de comandă

De la: Căpitan
Către: Toţi membrii echipajului

CRONOLOGIE

Întrucît s-a înregistrat deja multă derută inutilă în această problemă, doresc să subliniez următoarele puncte:

1. Toate înregistrările şi programările Navei vor rămîne conforme cu Timpul Terestru.

2. De convenienţă, membrii echipajului vor folosi Timpul Thalassian (T.T.) la nevoie, dar vor păstra toate înregistrările în E.T., cu T.T. în paranteză.

3. De reamintit:

Durata Zilei Solare Medii Thalassiene este de 29.4325 ore E.T.

313.1561 de zile thalassiene formează un An Sideral Thalassian, care este împărţit în 11 luni a cîte 28 de zile. Ianuarie lipseşte din calendar, dar cele cinci zile în plus pentru a forma totalul de 313 urmează imediat după ultima zi (a 28-a) din decembrie. Anii bisecţi se intercalează din şase în şase, însă nu vom avea nici unul în timpul şederii noastre aici.

4. Întrucît ziua thalassiană e cu 22% mai lungă decît cea terestră, iar numărul zilelor din an este cu 14% mai mic, lungimea anului thalassian nu este decît cu circa

5% mai mare decît a celui terestru. După cum sînteți cu toții conștienți, acest lucru prezintă un avantaj practic, în materie de aniversări. Vîrsta cronologică înseamnă aproape același lucru, pe Thalassa ca și pe Pămînt. Un thalassian în vîrstă de 20 de ani a trăit tot atît ca un pămîntean de 21 de ani. Calendarul lassian începe de la Prima Asolizare, care a avut loc în 3109 E.T. Anul curent este 718 T.T. sau cu 754 de ani terești mai tîrziu.

5. În sfîrșit – și putem fi și recunoscători pentru acest lucru – pe Thalassa nu există decît un singur fus orar de care să ne preocupăm.

Sirdar Bey (Cpt.)
3863.02.27.21.30 E.T.
718.00.02.15.00 T.T.

– Cine-ar fi crezut că un lucru atît de simplu ar putea fi atît de complicat? rîse Mirissa după ce parcurse imprimatul prins pe avizierul Terrei Nova. Presupun că ăsta e unul din vestitele Beyträsnete. Ce fel de om e Căpitanul? Niciodată n-am avut cu adevărat ocazia să stau de vorbă cu el.

– Nu e persoană ușor de descifrat, răspunse Moses Kaldor. Nu cred că am discutat cu el între patru ochi mai mult decît de-o duzină de ori. Și e singurul om de pe navă căruia toți i se adresează cu „Domnule" – *întotdeauna*. Poate cu excepția Căpitanului Adjunct Malina, cînd sînt amîndoi... Incidental, notița asta nu e, categoric, un Beyträsnet veritabil – e prea tehnică. Trebuie s-o fi schițat Ofițerul Științific Varley și Secretarul LeRoy. Căpitanul Bey are o percepție remarcabilă a principiilor inginerești – mult mai bună decît a mea – dar e, în primul rînd, un administrator. Și, ocazional, cînd e nevoit să fie, Coman-

dant Suprem.

– Aş detesta o asemenea responsabilitate.

– E o muncă pe care trebuie s-o facă cineva. Problemele de rutină se pot rezolva, de obicei, prin consultarea ofiţerilor superiori şi a băncilor de computer. Dar, uneori, trebuie ca un singur individ să ia o decizie, avînd şi autoritatea de a o impune. De-asta e nevoie de un Căpitan. O navă nu poate fi condusă de un comitet – cel puţin, nu tot timpul.

– Cred că la fel conducem şi noi Thalassa. Ţi-l poţi imagina pe Preşedintele Farradine, Căpitan a *ceva?*

– Piersicile astea sînt delicioase, răspunse cu tact Kaldor, servindu-se cu încă una, deşi ştia perfect că îi fuseseră destinate lui Loren. Dar aţi avut noroc; n-aţi trecut prin nici o criză adevărată, în şapte sute de ani! N-a spus odată un om de-al vostru: „Thalassa nu are istorie – numai statistici"?

– O, nu-i adevărat! Cum rămîne cu Muntele Krakan?

– Acela a fost un dezastru natural – şi nici măcar unul major. Mă refer la, ... crizele politice: dezordini civile, lucruri de *acest* soi.

– Pentru asta îi putem mulţumi Pămîntului. Ne-aţi dăruit o Constituţie Jefferson Marca Trei – cineva a numit-o odată utopie în doi megabiţi – şi a funcţionat uimitor de bine. Programul n-a fost modificat timp de trei sute de ani. Încă ne bazăm pe Amendamentul al Şaselea.

– Şi s-ar putea să rămîneţi aici încă multă vreme, spuse cu aprindere Kaldor. Aş urî gîndul că am fi fost răspunzători pentru un al şaptelea.

– Dacă se întîmplă aşa ceva, mai întîi va fi procesat în băncile de memorie ale Arhivei. Cînd mai vii să ne faci o vizită? Sînt atîtea lucruri pe care vreau să ţi le arăt.

– Nu la fel de multe cîte aş dori eu să văd. Trebuie

că aveți atîtea care ne vor fi de folos pe Sagan Doi, chiar dacă e o lume de-un soi cu totul diferit.

„Și mult mai puțin atractivă," adăugă el în sinea sa

În timp ce vorbeau, Loren intrase tăcut în zona de primire, fiind vizibil în drum dinspre sala de jocuri către dușuri. Purta cel mai scurt șort posibil și avea umerii goi înfășurați într-un prosop. Priveliștea o făcu pe Mirissa să i se înmoaie efectiv genunchii.

– Cred că i-ai bătut pe toți, ca de obicei, spuse Kaldor. Nu devine plicticos?

Loren îi adresă un rînjet strîmb.

– Unii dintre lassieni tineri sînt promițători. Unul tocmai mi-a luat trei puncte. Desigur, jucam cu stînga.

– În eventualitatea, foarte improbabilă, că nu ți-a spus deja, remarcă Moses Kaldor față de Mirissa, Loren a fost odată campion de tenis de masă pe Pămînt.

– Nu exagera, Moses. Am fost abia al cincilea – iar spre sfîrșit standardele coborîseră la un nivel mizerabil. Orice jucător chinez din Mileniul Trei m-ar fi pulverizat.

– Nu cred că te-ai gîndit să-l înveți pe Brant, spuse răutăcios Kaldor. Ar trebui să fie interesant.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Loren răspunse, cu înfumurare, dar și cu exactitate:

– N-ar fi cinstit.

– Întîmplător, interveni Mirissa, Brant ar vrea să-ți arate *el ție* ceva.

– Așa?

– Ai spus că n-ai mai fost niciodată cu barca.

– Adevărat.

– Atunci ești invitat să mergi cu Brant și Kumar la Digul Trei – mîine dimineață la ora opt treizeci.

Loren se întoarse spre Kaldor.

– Crezi că n-aș risca nimic? întrebă el cu seriozitate

ipocrită. Nu știu să înot.

– Eu nu mi-aș face griji, răspunse Kaldor îndatoritor. Dacă ți-au plănuit o călătorie fără întoarcere, n-o să conteze deloc.

18. Kumar

O singură tragedie întunecase cei optsprezece ani de viață ai lui Kumar Leonidas; avea să fie pentru totdeauna mai scund cu zece centimetri decît dorința inimii lui. Nu se mira nimeni că porecla sa era „Micul Leu" – deși foarte puțini îndrăzneau să i-o spună în față.

Pentru a compensa lipsa de înălțime, își lucrase asiduu lățimea și grosimea. Mirissa îi spusese de multe ori, amuzat-exasperată: „Kumar – dacă ai cheltui tot atîta timp să-ți cultivi creierul cît folosești pentru trup, ai fi cel mai mare geniu de pe Thalassa." Ceea ce nu-i spusese niciodată – și rareori o admitea chiar și în sinea ei – era că spectacolul regulatelor lui exerciții de dimineață îi atîța adesea în sîn cele mai puțin frățești simțăminte, precum și o anumită gelozie față de toți ceilalți admiratori care se adunau să privească. Într-un moment sau altul, aceștia cuprinseseră aproape toată generația lui Kumar. Deși zvonul invidios că făcuse dragoste cu toate fetele și jumătate dintre băieții din Tarna era o hiperbolă nebunească, conținea un element considerabil de adevăr.

Dar Kumar, în pofida prăpastiei intelectuale dintre el și sora sa, nu era un cretin clădit numai din mușchi. Dacă îl interesa ceva cu adevărat, nu se simțea satisfăcut pînă nu stăpînea problema, indiferent cît timp dura. Era un marinar superb și, de doi ani, cu ajutorul ocazional al lui

Brant, construia un excelent caiac de patru metri. Coca era terminată, dar încă nu începuse puntea.

Într-o zi, jura el, avea să-l lanseze la apă şi toată lumea se va opri din rîs. Între timp, expresia „caiacul lui Kumar" ajunsese să însemne prin Tarna orice treabă neterminată –din care, într-adevăr, se găseau destule.

Cu excepţia acestei tendinţe lassiene de a tărăgăna, principalele defecte ale lui Kumar erau firea aventuroasă şi slăbiciunea pentru glumele fizice, uneori riscante. Acestea, considerau mulţi, aveau să-i aducă într-o bună zi necazuri serioase.

Dar era imposibil să te superi pînă chiar şi pe cele mai scandaloase farse ale lui, căci le lipsea orice urmă de răutate. Era complet deschis, transparent chiar; nimeni nu şi-l putea imagina spunînd vreodată o minciună. Pentru asta, i se puteau ierta multe, lucru care se şi întîmpla.

Sosirea vizitatorilor fusese, desigur, cel mai emoţionant eveniment din viaţa lui. Îl fascinau echipamentele lor, înregistrările audio, video şi senzoriale aduse de ei, poveştile pe care le spuneau – tot ce-i privea. Şi pentru că îl vedea pe Loren mai mult decît pe oricare altul, nu era surprinzător că se ataşase de el.

Aceasta nu era o situaţie pe care Loren s-o aprecieze întru totul. Dacă exista un lucru mai nebinevenit decît colegul incomod, acesta era tradiţionalul încurcă-lume, frăţiorul lipicios.

19. DRĂGĂLAŞA POLLY

– Mie tot nu-mi vine să cred, Loren, spuse Brant Falconer. N-ai fost *niciodată* cu o barcă – sau pe un vapor?

– Mi se pare că-mi amintesc că am lopătat cu o

bărcuță pneumatică peste un mic eleșteu. Trebuie să se fi întîmplat cînd aveam vreo cinci ani.

– Atunci o să-ți placă. Nici măcar un val ca să te apuce stomacul. Poate te putem convinge să te scufunzi împreună cu noi.

– Nu, mulțumesc – prefer să iau experiențele noi pe rînd. Și am învățat să nu stau în drum cînd alții au treburi de făcut.

Brant avea dreptate; *începea* să-i placă, în timp ce hidrojeturile propulsau micul trimaran aproape fără zgomot spre recif. Totuși, curînd după ce urcase la bord și văzuse siguranța fermă a țărmului îndepărtîndu-se rapid, îl încercase un moment de semipanică.

Numai simțul ridicolului îl salvase de-a se da în spectacol. Călătorise cale de cincizeci de ani-lumină – cel mai lung voiaj efectuat vreodată de ființele omenești – pentru a ajunge în acest loc. Iar acum era îngrijorat de cele cîteva sute de metri pînă la pămîntul cel mai apropiat.

Totuși, nu avea nici o cale de-a putea respinge provocarea. În timp ce stătea tolănit lejer la pupa, privindu-l pe Falconer care ținea timona (cum se alesese cu cicatricea aceea albă de-a curmezișul umerilor?) – a, da, pomenise el ceva despre o prăbușire cu microzburătorul, acum cîțiva ani...), se întreba ce avea, exact, lassianul în minte.

Era greu de crezut că o societate omenească, fie și cea mai iluminată și msi dezinvoltă, ar fi putut să fie scutită complet de gelozie sau de alte forme de posesivitate sexuală. Nu că Brant ar fi avut – nici pe departe, din păcate! – prea multe motive de gelozie.

Loren se îndoia că-i adresase Mirissei o sută de cuvinte în total; majoritatea fuseseră rostite în compania

soțului ei. Rectificare: pe Thalassa, termenii de soț și soție nu erau folosiți pînă la nașterea primului copil. Cînd venea pe lume un fiu, mama sa prelua de obicei – dar nu neapărat – numele tatălui. Dacă primul născut era fată, amîndouă păstrau numele mamei – cel puțin pînă la nașterea celui de-al doilea și ultimului copil.

Într-adevăr, existau foarte puține lucruri care să-i șocheze pe lassieni. Cruzimea – mai ales față de copii – era unul dintre ele. Iar faptul de-a avea o a treia sarcină, pe această lume cu doar douăzeci de mii de kilometri pătrați de uscat, era un altul.

Mortalitatea infantilă era atît de scăzută, încît nașterile multiple erau suficiente pentru a menține o demografie stabilă. Se înregistrase un caz celebru – singurul din întreaga istorie a Thalassei – cînd o familie fusese binecuvîntată, sau osîndită, cu două rînduri de cvintupli. Deși biata mamă nu prea putea fi învinuită, memoria ei era acum înconjurată de acea aură de delicioasă depravare care le învăluise odinioară pe Lucrezia Borgia, Messalina sau Faustina.

„Va trebui să-mi joc foarte, foarte atent cărțile," își spuse Loren. Știa deja că Mirissa îl găsea atrăgător. I-o putea citi în expresie și în tonul vocii. Și deținea chiar probe mai concludente, în contacte accidentale ale mîinilor și ușoare coliziuni corporale care durau mai mult decît ar fi fost strict necesar.

Știau amîndoi că era o simplă chestiune de timp. Și același lucru, Loren era absolut sigur, îl știa și Brant. Totuși, în pofida tensiunii reciproce dintre ei, continuau să se poarte destul de prietenos unul cu altul.

Pulsația jeturilor se stinse, iar barca mai pluti un timp în derivă, oprindu-se în apropierea unei geamanduri mari de sticlă care tresălta ușurel pe apă.

– Asta-i sursa noastră de energie, spuse Brant. Nu ne trebuie decît cîteva sute de waţi, aşa că ne descurcăm cu celulele solare. Un avantaj al mărilor cu apă dulce – pe Pămînt n-ar merge. Oceanele voastre erau mult prea sărate – ar fi înghiţit kilowaţii unii după alţii.

– Sigur nu vrei să te mai gîndeşti, unchiule? rînji Kumar.

Loren clătină din cap. Deşi la început îl surprinsese, se obişnuise pe deplin cu formula universală de salut folosită de către Iassienii tineri. Era într-adevăr destul de plăcut să dobîndească dintr-o dată zeci de nepoate şi nepoţi.

– Nu, mulţumesc. Am să stau să privesc prin fereastra subacvatică, doar pentru cazul c-au să vă mănînce rechinii.

– Rechini! exclamă nostalgic Kumar. Minunate, minunate animale – aş vrea să avem şi noi cîţiva aici. Ar face scufundările mult mai palpitante.

Loren privi cu interesul tehnicianului cum Brant şi Kumar îşi potriveau echipamentul. Comparativ cu costumul care trebuia purtat în spaţiu, era remarcabil de simplu – iar tancul de presiune era un obiect mic care se putea potrivi uşor în palma unei mîini.

– Rezervorul ăsta de oxigen, spuse el, n-aş fi crezut că poate dura mai mult de cîteva minute.

Brant şi Kumar îl priviră cu reproş.

– Oxigen! pufni Brant. Ăla-i o otravă mortală, la adîncime mai mare de douăzeci de metri. Sticla asta conţine aer – şi nu e decît rezerva de urgenţă, bună pentru cincisprezece minute.

Arătă spre alcătuirea gen branhie de pe ranița pe care Kumar şi-o pusese deja.

– Ai tot oxigenul care-ţi trebuie, dizolvat în apa mă-

rii, dacă-l poți extrage. Dar asta cere energie, așa că ai nevoie de o celulă care să propulseze pompele și filtrele. Aș putea sta jos o săptămînă cu unitatea asta, dac-aș vrea.

Bătu cu degetele în display-ul verzui-fluorescent al computerului de la încheietura mîinii stîngi.

– Primesc de-aici toate informațiile necesare – adîncimea, starea celulei energetice, timpul de ascensiune, opririle pentru decompresiune...

Loren riscă încă o întrebare prostească:

– De ce tu porți mască facială, iar Kumar nu?

– Păi port și eu, rînji Kumar. Uită-te atent.

– Aha... văd. Foarte discret.

– Dar e o pacoste, interveni Brant, doar dacă nu trăiești practic în apă, cum face Kumar. Am încercat și eu o dată lentilele de contact și am descoperit că-mi dădeau dureri de ochi. Așa că mă țin de vechea și buna mască – mult mai puține probleme. Gata?

– Gata, Căpitane.

Se rostogoliră simultan peste babord și tribord, cu mișcările atît de bine sincronizate, încît barca abia se clătină. Prin panoul de sticlă groasă, instalat în chilă, Loren îi privi lunecînd fără efort. Știa că erau la peste douăzeci de metri adîncime, dar păreau a fi mult mai aproape.

Uneltele și cablurile fuseseră aruncate deja, iar cei doi scufundători se apucară repede de lucru, reparînd grilele stricate. Din cînd în cînd, schimbau monosilabe criptice, dar în cea mai mare parte a timpului lucrau în deplină tăcere. Fiecare își cunoștea sarcinile – și partenerul – atît de bine, încît nu era nevoie de cuvinte.

Timpul trecu foarte repede pentru Loren; simțea că privea într-o lume nouă, lucru de altfel întru totul adevărat. Deși văzuse nenumărate înregistrări video realizate în oceanele terestre, aproape toate formele de viață care

forfoteau sub el erau complet nefamiliare. Se vedeau discuri rotitoare și gelatine pulsatile, covoare ondulatorii și spirale care se înșurubau, și foarte puține făpturi care, cu oricît de mari eforturi ale imaginației, să se poată numi pești veritabili. O singură dată, cu coada ochiului, întrezări o torpilă ce se mișca rapid, pe care fu aproape sigur că o recunoscuse. Dacă nu se înșelase, era și ea o exilată de pe Pămînt.

Credea că Brant și Kumar îl uitaseră cu totul, cînd fu surprins de un mesaj transmis prin intercomul subacvatic.

– Venim sus. Ajungem la tine în douăzeci de minute. Totu-i în regulă?

– E perfect, răspunse Loren. Adineauri am zărit un pește de pe Pămînt?

– N-am observat.

– Unchiul are dreptate, Brant – un păstrăv mutant, de douăzeci de kile, a trecut pe lîngă noi acum cinci minute. L-a speriat arcul tău de sudură.

Părăsiseră fundul mării și urcau încet de-a lungul grațioasei catene a ancorei. Cam la cinci metri sub suprafață, se opriră.

– Asta-i partea cea mai plicticoasă a oricărei scufundări, spuse Brant. Trebuie să așteptăm aici cin's'pe minute. Canalul doi, te rog – mulțumesc – dar nu *chiar* așa de tare...

Muzica-pentru-decompresiune fusese aleasă probabil de către Kumar; ritmul ei alert nu prea părea potrivit cu pașnica scenă submarină. Loren se bucura din toată inima că nu era scufundat acolo și închise încîntat aparatul de îndată ce ambii scufundători porniră din nou în sus.

– O dimineață de muncă reușită, spuse Brant, în timp ce se cățăra pe punte. Voltajul și curentul normale.

Acum putem pleca acasă.

Contribuția nepricepută a lui Loren în a-i ajuta să-și scoată echipamentele fu primită cu recunoștință. Amîndoi erau obosiți și înfrigurați, dar se înviorară repede după cîteva cești de lichid fierbinte și dulce pe care lassienii îl numeau „ceai", deși semăna foarte puțin cu orice băutură pămînteană care să poarte același nume.

Kumar porni motorul și demară, în timp ce Brant scormonea prin harababura echipamentelor de pe fundul bărcii, pentru a localiza o cutie mică, viu colorată.

– Nu, mulțumesc, spuse Loren cînd Brant îi oferi una dintre tabletele ușor narcotice. Nu vreau să capăt vreun obicei local de care se scapă greu.

Regretă remarca imediat ce-o rostise; pesemne îl îndemnase vreun impuls pervers al subconștientului – sau poate sentimentul de vinovăție. Dar Brant nu găsise, se vedea bine, nici un înțeles mai profund; se culcă pe spate, cu mîinile împreunate sub cap și cu privirea spre cerul fără nori.

– În timpul zilei, îl puteți vedea pe *„Magellan"*, spuse Loren, dornic să schimbe subiectul, dacă știți exact unde să vă uitați. Eu unul, însă, n-am făcut-o niciodată.

– Mirissa da – de multe ori, interveni Kumar. Și mi-a arătat cum. Trebuie doar să dai telefon la Astronet pentru timpul de tranzit, după care ieși afară și te-ntinzi pe spate. E ca o stea strălucitoare, exact deasupra, și nu pare să se miște deloc. Dar dacă-ți muți privirea o secundă doar, ai pierdut-o.

Pe neașteptate, Kumar băgă motorul în ralenti, înaintă cîteva minute cu viteză redusă, apoi opri complet barca. Loren privi în jur ca să se orienteze și fu surprins să vadă că acum se aflau la cel puțin un kilometru de Tarna. Lîngă ei se balansa pe apă o altă geamandură,

purtînd un P mare și un steag roșu.

– De ce ne-am oprit? îl întrebă el pe Kumar.

Kumar chicoti și începu să golească peste bord o găleată mică; conținutul semăna suspect cu sîngele, dar mirosea mult mai rău. Loren se îndepărtă cît de mult putu în spațiul restrîns al ambarcațiunii.

– Chemăm doar o veche prietenă, spuse foarte încet Brant. Stai nemișcat – nu scoate nici un zgomot. E foarte nervoasă.

Nervoasă? se întrebă Loren. Ce se întîmpla?

Nu se întîmplă absolut nimic, timp de cel puțin cinci minute; Loren nu l-ar fi crezut pe Kumar capabil să stea locului atîta vreme. Apoi observă că apăruse o bandă curbă întunecată, la cîțiva metri de barcă, imediat sub suprafața apei. O urmări cu ochii, pentru a-și da seama că forma un inel, încercuindu-i complet.

Mai remarcă, în același moment, că Brant și Kumar n-o priveau; îl observau pe *el*. „Deci, încearcă să-mi facă o surpriză," își spuse; „ei bine, mai vedem noi..."

Chiar și-așa, avu nevoie de toată voința pentru a-și înăbuși un țipăt de groază cînd ceva ce părea a fi un perete de carne roz-strălucitor – ba nu, roz-*putrescent* – apăru din mare. Se înălță, șiroind de apă, cam la o jumătate de stat de om, formînd în jurul lor o barieră neîntreruptă. Și, ca supremă oroare, suprafața ei superioară era acoperită aproape complet cu șerpi ce se zvîrcoleau, în culori roșii și albastre vii.

O enormă gură mărginită cu tentacule se ridicase din adîncuri și se pregătea să-i înghită...

Și totuși, era clar că nu-i pîndea nici un pericol; o putea distinge în expresiile amuzate ale camarazilor săi.

– Pentru numele lui Dumnezeu – al lui Krakan – *ce-i* asta? șopti, încercînd să-și păstreze glasul ferm.

– Ai reacționat perfect, spuse admirativ Brant. Unii se ascund pe fundul bărcii. E Polly – de la polip. Drăgălașa Polly. Nevertebrate coloniale – miliarde de celule specializate, toate cooperînd. Ați avut și voi animale foarte asemănătoare pe Pămînt, deși cred că nu erau nici pe departe atît de mari.

– Sînt sigur că nu erau, răspunse cu convingere Loren. Și dacă nu te superi că-ntreb – cum plecăm de-aici?

Brant îi făcu lui Kumar un semn cu capul, iar acesta porni motoarele la puterea maximă. Cu o iuțeală uluitoare pentru o vietate atît de enormă, zidul viu din jur se scufundă înapoi în mare, nelăsînd decît o unduire uleioasă pe suprafața apei.

– Au speriat-o vibrațiile, explică Brant. Uită-te prin geamul de vizionare – acum poți vedea toată lighioana.

Sub ei, ceva ca un trunchi de copac, gros de zece metri, se retracta spre fundul mării. Acum Loren observă că „șerpii" pe care-i văzuse forfotind la suprafață erau tentacule suple; reveniți în elementul lor firesc, se unduiau din nou imponderabili, căutînd în apă ceva – șau pe cineva – de devorat.

– Ce mai monstru! șopti el, relaxîndu-se pentru prima oară după nu puține minute. Un sentiment cald de mîndrie –entuziasm chiar – îl cuprinse. Știa că trecuse încă o încercare; cucerise respectul lui Brant și Kumar și-l accepta recunoscător.

– Chestia aia nu-i... *periculoasă?* întrebă.

– Sigur că e; de-asta avem geamandura de avertizare.

– Sincer vorbind, m-ar tenta s-o omor.

– De ce? întrebă Brant, realmente șocat. Ce rău face?

– Păi, cu siguranță, o asemenea creatură trebuie să prindă un număr enorm de pești.

– Da, dar numai lassieni – nu pești pe care să-i putem și *noi* mînca. Și iată ce e interesant la ea. Mult timp ne-am întrebat cum poate convinge peștii – chiar și pe cei tîmpi, de-aici – să-i înoate-n bot. Pînă la urmă, am descoperit că secretă o momeală chimică și asta ne-a dus cu gîndul la capcanele electrice. Ceea ce-mi amintește de...

Brant întinse mîna spre aparatul de comunicare.

– Tarna Trei cheamă Tarna Autorecord – aici Brant. Am pus la punct grila. Totul funcționează normal. Nu e nevoie de confirmare. Încheiat mesajul.

Dar, spre surprinderea tuturor, se auzi imediat răspunsul unei voci familiare:

– Bună, Brant, Doctore Lorenson. Mă bucură ce-aud. Și am unele vești interesante pentru voi. Vreți să le-auziți?

– Desigur, Doamnă Primar, răspunse Brant, în timp ce cei doi bărbați schimbau priviri de amuzament reciproc. Spuneți.

– Arhivele Centrale au scos la iveală un lucru surprinzător. Toate astea s-au mai întîmplat și-nainte. Acum două sute cincizeci de ani, au încercat să construiască un recif lîngă Insula de Nord, prin electroprecipitare – tehnică aplicată cu succes pe Pămînt. Dar, după cîteva săptămîni, cablurile subacvatice s-au rupt – unele fiind *furate*. Nu s-a dat niciodată curs problemei, fiindcă experimentul fusese oricum un eșec total. În apă nu sînt suficiente minerale ca să merite. Așa că iată-ne tot acolo – nu poți da vina pe conservatori. Pe vremea aceea, nu se învîrteau prin zonă.

Chipul lui Brant era un asemenea studiu al uimirii, încît Loren izbucni în rîs.

– Și voi ați încercat să-mi faceți *mie* o surpriză! co-

mentă el. Ei bine, ați dovedit cu siguranță că în mare sînt lucruri pe care nu mi le-aș fi închipuit niciodată.

Acum, însă, se pare că se găsesc unele pe care nici *voi* nu vi le-ați imaginat.

20. Idila

Tarnienilor li se păru foarte amuzant și se prefăcură că nu-l credeau.

– Mai întîi, n-ai fost niciodată cu barca – acum, zici că nu știi să mergi pe bicicletă!

– Ar trebui să-ți fie rușine de tine, îl dojenise Mirissa, cu un licăr în ochi. Cea mai eficientă metodă de transport inventată vreodată – și nici măcar n-ai încercat-o!

– Nu e de prea mare folos în navele spațiale, iar în orașe e prea periculoasă, îi replicase Loren. Oricum, ce mare lucru ar fi de-nvățat?

Descoperi curînd că era mare lucru; mersul pe bicicletă nu era atît de ușor pe cît părea. Deși era nevoie de un adevărat talent pentru a cădea efectiv de pe aceste mașini cu roți mici și centru de greutate coborît (reuși de cîteva ori), primele sale încercări dădură greș. N-ar fi insistat, dacă nu primea asigurările Mirissei că era cel mai potrivit mod de a descoperi insula – și datorită propriei sale speranțe că ar fi și cel mai bun mod de a o descoperi pe Mirissa.

Toată șmecheria, își dădu el seama după încă vreo cîteva bușituri, consta în a ignora complet problema, lăsînd-o în seama propriilor reflexe ale trupului. Era destul de logic; dacă ar fi trebuit să te gîndești la fiecare pas pe care-l făceai, mersul normal ar fi devenit imposibil. Deși

Loren accepta situația în sens intelectual, trecu un timp pînă să se poată încrede în instinct. Odată ce învinse această barieră, progresă rapid. Și, în sfîrșit, așa cum sperase, Mirissa se oferi să-i arate drumurile lăturalnice mai ascunse ale insulei.

Ar fi fost ușor de crezut că erau singurii doi oameni din lume și totuși nu se puteau afla la mai mult de cinci kilometri de sat. Parcurseseră, neîndoielnic, o distanță mult mai mare, dar cărarea îngustă pentru biciclete fusese concepută pentru a urma cel mai pitoresc traseu, care se vădi ca fiind și cel mai lung. Deși Loren se putea orienta într-o clipă, cu ajutorul localizatorului de poziție din aparatul de comunicare, nu-și dădu osteneala. Era amuzant să pretindă că se rătăcise.

Mirissa ar fi fost mai fericită dacă lăsa aparatul acasă.

– De ce trebuie să porți cu tine chestia aia? întrebase ea, arătînd spre brățara presărată cu comenzi, de pe antebrațul lui stîng. Uneori, e plăcut să scapi de oameni.

– De acord, dar regulamentele navei sînt foarte stricte. Dacă are nevoie repede de mine Căpitanul Bey și nu-i răspund...

– Ei, ce-ar face? Te pune-n lanțuri?

– Aș prefera asta, pe lîngă predica pe care precis mi-ar ține-o. Oricum, am comutat pe starea de somn. Dacă și peste *asta* trece Comanda Navei, înseamnă că e o urgență adevărată – și aș dori cu siguranță să iau legătura cu ei.

Asemenea aproape tuturor pămîntenilor din ultima mie de ani, Loren s-ar fi simțit mult mai bine fără haine decît fără setul de comunicare. Istoria Pămîntului abunda în povestiri de groază cu indivizi neglijenți care muriseră

– adesea cu salvarea la cîțiva metri – fiindcă nu putuseră ajunge la butonul roșu de URGENȚĂ.

Aleea bicicletelor era destinată traficului economic, nu celui greu. Avea mai puțin de un metru lățime și, la început, Loren, cel lipsit de experiență, avu senzația că mergea pe sîrmă. Trebuia să se concentreze asupra spatelui Mirissei (sarcină deloc neplăcută) pentru a nu cădea. Dar, după primii cîțiva kilometri, îi reveni încrederea și se putu bucura și de alte priveliști. Dacă întîlneau pe cineva venind din direcție opusă, toți trebuiau să descalece; gîndul unei coliziuni la viteza de cincizeci de clicuri sau chiar mai mult era prea groaznic pentru a și-o imagina măcar. Ar fi urmat un drum lung spre casă, cu bicicletele zdrobite în cîrcă...

În cea mai mare parte a timpului pedalară într-o tăcere desăvîrșită, întreruptă numai cînd Mirissa arăta vreun copac neobișnuit sau cîte un loc deosebit de frumos. Liniștea însăși era o situație pe care Loren n-o mai întîlnise în viața lui; pe Pămînt, fusese întotdeauna înconjurat de sunete – iar viața la bordul navei era o întreagă simfonie de zgomote mecanice încurajatoare, cu alarme ocazionale, care-ți opreau inima-n loc.

Aici, copacii îi înconjurau ca o pătură invizibilă, fără ecouri, astfel că fiecare cuvînt părea absorbit de tăcere, în momentul cînd era rostit. La început, simpla noutate a senzației o făcu agreabilă, dar de la un timp Loren începu să tînjească după ceva care să umple vidul acustic. Era chiar tentat să pună puțină muzică de fond la aparatul de comunicare, dar avea certitudinea că Mirissa n-ar fi fost de acord.

Fu o mare surpriză, așadar, cînd auzi ritmul unei melodii de dans thalassiene, familiară deja, dinspre copacii din față. Întrucît drumul cel strîmt rareori mergea în

linie dreaptă mai mult de peste două, trei sute de metri, nu putu vedea sursa, pînă cînd dădură o curbă strînsă și se pomeniră în fața unui monstru mecanic melodios care ocupa întreaga suprafață a drumului, apropiindu-se de ei încet, la pas. Părea mai curînd un robot cu șenile. În timp ce descălecau și-l lăsau să se tîrască pe-alături, Loren își dădu seama că era un reparator de drumuri automat. Observase cîteva porțiuni destul de accidentate, și chiar gropi, întrebîndu-se cînd avea Departamentul Lucrărilor Publice al Insulei de Sud să-și dea osteneala de a se ocupa de ele.

– De ce cîntă? întrebă. Nu prea pare genul de mașină care să aprecieze muzica.

Abia își spusese mica glumă, cînd robotul i se adresă sever:

– Vă rugăm să nu circulați pe suprafața drumului la mai puțin de o sută de metri în spatele meu, căci încă se mai întărește. Vă rugăm să nu circulați pe suprafața drumului la mai puțin de o sută de metri în spatele meu, căci încă se mai întărește. Vă mulțumesc.

Mirissa rîse de expresia lui surprinsă.

– Ai dreptate, desigur, nu e foarte inteligent. Muzica e un semnal de avertizare pentru circulația din față.

– Un soi de claxon n-ar fi mai eficace?

– Ba da, dar cît de... *neprietenos!*

Își scoaseră bicicletele de pe drum, așteptînd ca șirul de rezervoare, unități de control și mecanisme de asfaltare, toate articulate, să treacă încet prin dreptul lor. Loren nu se putu abține să nu atingă suprafața proaspăt așternută; era caldă și opunea o ușoară rezistență, părînd umedă, cu toate că se simțea perfect uscată. În cîteva secunde, însă, se întări ca piatra; Loren observă impresiunea slabă a amprentei sale și se gîndi răutăcios:

„Mi-am lăsat pecetea pe Thalassa – pînă mai trece robotul pe-aici."

Acum drumul urca spre coline, iar Loren descoperi că mușchii nefamiliari din coapse și pulpe începeau să-i revendice atenția. Puțină energie auxiliară ar fi fost binevenită, dar Mirissa refuzase cu dispreț modelele electrice ca fiind prea decadente. Nu-și redusese deloc viteza, așa că Loren nu avu de ales decît să respire adînc și să țină pasul în urma ei.

Ce era vuietul acela slab din față? Cu siguranță, nimeni nu putea testa motoare de rachetă în interiorul Insulei de Sud! Sunetul crescu constant, în timp ce pedalau spre el; Loren îl identifică doar cu cîteva secunde înainte ca sursa să apară la vedere.

După standardele pămîntene, cascada nu era foarte impresionantă – înaltă de o sută de metri, poate, și lată de douăzeci. Un mic pod metalic, lucind de umezeală, trecea peste iazul cu apă clocotitoare în care se vărsa.

Spre ușurarea lui Loren, Mirissa coborî de pe bicicletă și-l privi destul de răutăcioasă.

– Observi ceva... *aparte?* îl întrebă, făcînd semn cu capul spre scena din fața lor.

– În ce sens? răspunse Loren, căutînd vreun indiciu. Tot ce vedea era o panoramă neîntreruptă de copaci și vegetație, dincolo de care drumul se îndepărta șerpuind de cealaltă parte a cascadei.

– Copacii – copacii!

– Ce-i cu ei? Nu-s... botanist!

– Nici eu, dar ar trebui să fie evident. Doar uită-te la ei.

Privi, încă nedumerit. Și, în sfîrșit, înțelese, căci un copac e o operă de inginerie naturală – iar Loren era inginer.

În partea opusă a cascadei lucrase un alt designer. Deşi nu putea spune pe nume nici unuia dintre arborii printre care stătea, aceştia păreau vag familiari şi era convins că proveneau de pe Pămînt... Da, acela era cu siguranţă un stejar, iar undeva, demult, văzuse florile galbene şi frumoase ale boschetului aceluia scund.

Dincolo de pod începea o lume cu totul diferită. Copacii – dar erau oare cu adevărat copaci? – păreau grosolani şi neterminaţi. Unii aveau trunchiuri scurte, în formă de butoi, din care se întindeau cîteva crengi pricăjite; alţii semănau cu nişte ferigi gigantice, iar alţii păreau degete uriaşe, scheletice, cu noduri ţepoase la încheieturi. Şi nu creşteau flori...

– *Acum* înţeleg. Propria vegetaţie a Thalassei.

– Da – ieşită din mare doar de cîteva milioane de ani. O numim Marea Diviziune. Dar seamănă mai mult cu un front de bătălie între două armate şi nimeni nu ştie care tabără va cîştiga. Nici dacă le putem ajuta cu ceva! Vegetaţia de pe Pămînt e mai avansată; dar băştinaşii sînt mai bine adaptaţi biochimic. Din timp în timp, cîte o oştire o invadează pe cealaltă – iar noi intervenim cu hîrleţele, înainte de a-şi putea consolida poziţia.

„Cît de ciudat", îşi spuse Loren în timp ce-şi împingeau bicicletele peste podul îngust. „Pentru prima oară de cînd am asolizat pe Thalassa, simt că mă aflu într-adevăr într-o lume extraterestră..."

Acei copaci stîngaci şi ferigi primitive puteau să fi fost materia primă a zăcămintelor de cărbuni care propulsaseră Revoluţia Industrială – tocmai la timp pentru a salva specia umană. Putea crede cu uşurinţă că în orice moment, din desiş, ar fi putut să năvălească un dinozaur; apoi îşi aminti că teribilele şopîrle încă aveau să se fi aflat cu o sută de milioane de ani în viitor, pe vremea cînd

asemenea plante înfloriseră pe Pământ...

Tocmai încălecau la loc, cînd Loren exclamă:

– Krakan și blestem!

– Ce este?

Loren se prăbuși pe ceva ce părea a fi, în mod providențial, un strat dens de mușchi sîrmos.

– Un cîrcel, murmură el printre dinții încleștați, apucîndu-și mușchii crispați ai gambei.

– Lasă-mă pe mine, spuse Mirissa cu voce preocupată, dar plină de încredere.

Sub masajul ei plăcut, deși oarecum amatoricesc, spasmele se risipiră încet.

– Mulțumesc, spuse după un timp Loren. Mi-e mult mai bine... Dar, te rog, nu te opri.

– Chiar credeai că mă voi opri? șopti ea.

Și în sfîrșit, între două lumi, deveniră unul.

IV. KRAKAN

21. ACADEMIA

Apartenența de Academia de Științe Thalassiană se limita strict la numărul binar, rotund și frumos de 100000000 – sau, pentru aceia care preferau să numere pe degete, 256. Ofițerul științific de pe *„Magellan"* aproba acest exclusivism; astfel se mențineau standardele ridicate. Iar Academia își lua foarte în serios responsabilitățile; Președintele îi mărturisise că, pe moment, nu existau decît 241 de membri, dovedindu-se imposibil să se ocupe locurile libere cu personal calificat.

Dintre acești 241, nu mai puțin de 105 erau prezenți

fizic în aula academiei, iar 116 își conectaseră aparatele de comunicare. Era o prezență record, iar Doctorul Anne Varley se simțea extrem de flatată – deși nu-și putea reprima o curiozitate vagă cu privire la cei 20 de absenți.

Mai simțea și o ușoară jenă de a fi fost recomandată ca unul dintre astronomii de frunte ai Pămîntului – chiar dacă, din păcate, la vremea plecării lui *„Magellan"*, acest lucru fusese cum nu se poate mai adevărat. Timpul și Șansa îi oferiseră fostului director al fostului Observator Lunar Shklovskiy această unică ocazie de supraviețuire. Știa perfect de bine că era nu mai mult decît competentă, judecînd după standardul unor titani ca Ackerley, Chandrasekhar sau Herschel –și cu atît mai puțin pe lîngă Galileo, Copernic sau Ptolemeu.

– Iată despre ce e vorba, începu ea. Sînt convinsă că ați văzut cu toții această hartă a planetei Sagan Doi – cea mai bună reconstituire posibilă pe baza sondelor spațiale în trecere și a radiohologramelor. Stă foarte slab în materie de detalii, desigur – zece kilometri în cel mai bun caz – dar este de ajuns pentru a ne furniza datele de bază. Diametrul –cincizeci de mii de kilometri, puțin mai mare decît al Pămîntului. Atmosferă densă – aproape în totalitate de azot. Și deloc oxigen – *din fericire*.

Acest „din fericire" atrăgea întotdeauna atenția; făcea publicul să se îndrepte de spate, cu o tresărire.

– Vă înțeleg surprinderea; majoritatea ființelor omenești au o prejudecată în favoarea respirației. Dar, în deceniile dinaintea Exodului, s-au întîmplat multe lucruri care ne-au schimbat perspectiva asupra universului.

Absența altor ființe vii – trecute sau prezente – în Sistemul Solar și eșecul programelor S.E.T.I. (*Search for ExtraTerrestrial Intelligence* = Căutarea Inteligenței Extraterestre) în ciuda a șaisprezece secole de eforturi,

au convins virtualmente pe toată lumea că viața trebuie să fie foarte rară prin alte părți ale Universului și, prin urmare, foarte prețioasă.

De aici reiese că toate formele de viață sînt demne de respect și ar trebui ocrotite. Unii au argumentat ca pînă și agenții patogeni și purtătorii de boli să nu fie exterminați, ci conservați sub măsuri de pază stricte. „Respectul pentru Viață" a devenit o formulă foarte populară în timpul Zilelor din Urmă – și puțini l-au aplicat exclusiv vieții omenești.

Odată ce s-a acceptat principiul neintervenției biologice, au urmat anumite consecințe practice. Se convenise demult că n-ar trebui să încercăm nici o stabilire pe vreo planetă cu forme de viață inteligente; specia umană avea un cazier destul de încărcat pe planeta sa natală. Din fericire – sau din nefericire! – această situație nu s-a ivit niciodată.

Dar discuția a fost dusă și mai departe. Să presupunem că am găsi o planetă pe care tocmai a început viața animală. Să stăm deoparte și să lăsăm evoluția să-și urmeze cursul, cu șansa ca peste mai mulți megaani să se nască, poate, inteligența?

Mergînd și mai înapoi – dacă se găsește doar viață vegetală? Doar microbi unicelulari?

S-ar putea să vi se pară surprinzător că, în vreme ce însăși existența speciei umane era în joc, oamenii se mai deranjau să dezbată asemenea chestiuni morale și filosofice abstracte. Dar Moartea face mintea să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante: de ce existăm și ce ar trebui să facem?

Conceptul de „Metalege" – sînt convinsă că ați auzit cu toții termenul – a devenit foarte popular. Era oare posibil să se elaboreze coduri legale și morale aplicabile

tuturor ființelor inteligente, și nu numai mamiferelor bipede, aerobice, care dominaseră un scurt răstimp planeta Pămînt?

Doctorul Kaldor, incidental, a fost unul dintre liderii dezbaterii. Acest lucru l-a făcut să devină foarte antipatizat de către aceia care susțineau că, întrucît *H. sapiens* era singura specie inteligentă cunoscută, supraviețuirea sa deținea prioritatea față de orice alte considerații. Cineva a născocit eficacele slogan: „Dacă e de ales între Om și Ciuperca de Șlam, eu votez Omul!"

Din fericire, n-a existat niciodată o confruntare directă – din cîte știm. S-ar putea să treacă secole pînă vom primi rapoarte de la toate navele de însămînțare care și-au luat zborul. Iar dacă unele rămîn tăcute – ei bine, e posibil să fi cîștigat ciupercile de șlam...

În anul 3505, cu ocazia sesiunii finale a Parlamentului Lumii, au fost trasate anumite linii directoare – celebra Directivă de la Geneva – pentru viitoarea colonizare planetară. Mulți le considerau prea idealiste și, cu siguranță, fără nici o posibilitate de-a fi aplicate vreodată. Acestea însă reprezentau expresia unei intenții – un gest final de bunăvoință față de un univers care era posibil să nu-l poată aprecia nicicînd.

Numai una dintre liniile călăuzitoare ale directivei ne privește în cazul de față – dar a fost cea mai cunoscută și a stîrnit controverse intense, întrucît a eliminat unele dintre țintele cele mai promițătoare.

Prezența a mai mult de cîteva procente de oxigen în atmosfera unei planete e o dovadă certă că acolo există viață. Elementul este mult prea reactiv pentru a subzista în stare liberă altfel decît fiind permanent produs de către plante – sau un echivalent al lor. Desigur, oxigenul nu înseamnă neapărat viață *animală*, dar el îi pre-

gătește decorul. Și chiar dacă viața animală nu duce decît rareori la inteligență, nici un alt drum plauzibil n-a fost teoretizat vreodată.

Așadar, conform cu principiile Metalegii, planetele purtătoare de oxigen au fost excluse de pe listă. Sinceră să fiu, mă-ndoiesc că s-ar fi luat o decizie atît de drastică, dacă propulsia cuantică nu ne-ar fi acordat o gamă – și putere –în esență nelimitate.

Iar acum, permiteți-mi să vă expun planul operațiunii, pentru cînd vom fi ajuns pe Sagan Doi. După cum vedeți pe hartă, peste cincizeci la sută din suprafața planetei e acoperită cu gheață, pînă la o adîncime medie estimativă de trei kilometri. Tot oxigenul de care vom avea vreodată nevoie!

Cînd i se va fi stabilit orbita definitivă, *„Magellan"* va folosi propulsia cuantică, la o mică fracțiune din puterea completă, acționînd ca o torță. Va arde gheața, cracînd simultan vaporii în oxigen și hidrogen. Hidrogenul se va scurge rapid în spațiu; s-ar putea să-l ajutăm cu lasere atent acordate, dacă e necesar.

În doar douăzeci de ani, Sagan Doi va avea o atmosferă cu zece la sută O_2, deși va fi prea încărcată de oxizi de azot și alte otrăvuri pentru a fi respirabilă. Cam prin aceeași perioadă, vom începe să aruncăm bacterii cu dezvoltare specială și chiar plante, pentru a accelera procesul. Dar planeta încă va fi mult prea rece; chiar acceptînd căldura pe care i-o vom pompa, temperatura va continua să se plaseze sub punctul de îngheț, pretutindeni, cu excepția zonei ecuatoriale, timp de cîteva ore la amiază.

Deci, atunci vom folosi propulsia cuantică, probabil pentru ultima oară. *„Magellan"*, care și-a petrecut întreaga existență în spațiu, va coborî în sfîrșit pe suprafața

unei planete.

Şi astfel, timp de circa cincisprezece minute zilnic la momentul potrivit, propulsia va fi pusă în funcţiune cu puterea maximă pe care o poate suporta structura navei – şi temelia pe care se va sprijini. Nu ştim cît va dura operaţiunea, pînă nu vom fi făcut primele încercări; s-ar putea să fie necesară mutarea navei, dacă locul iniţial e instabil din punct de vedere geologic.

La o primă aproximare, se pare că va trebui să acţionăm propulsia timp de treizeci de ani, pentru a încetini mişcarea de rotaţie a planetei pînă va sta cu fiecare faţă spre soare destul cît să se formeze o climă temperată. Şi vom mai avea de folosit propulsia încă douăzeci şi cinci de ani, pentru a da orbitei o formă circulară. Dar, în cea mai mare parte a acelei perioade, Sagan Doi va fi perfect locuibilă – deşi iernile vor fi aprige, pînă la realizarea orbitei finale.

Deci, vom avea o planetă virgină, mai mare decît Pămîntul, cu circă patruzeci la sută ocean şi temperaturi minime de douăzeci şi cinci de grade. (Atmosfera va avea un conţinut de oxigen egal cu şaptezeci şi cinci la sută din cel al Pămîntului – dar care va continua să crească. Va sosi momentul să-i trezim pe cei nouă sute de mii de adormiţi aflaţi încă în hibernare şi să le dăruim o lume nouă).

Acesta este scenariul, în afara cazului că unele evoluţii –sau descoperiri – neaşteptate ne vor sili să ne îndepărtăm de el. Şi, în cel mai rău caz...

Doctorul Varley ezită, apoi avu un surîs amar:

– Nu, orice s-ar întîmpla, n-o să ne mai vedeţi! Dacă Sagan Doi e imposibilă, mai există şi o altă ţintă, la treizeci de ani-lumină mai departe. S-ar putea să fie chiar mai bună.

Poate că, în cele din urmă, le vom coloniza pe amîndouă. Dar asta o va decide viitorul.

Fu nevoie de un oarecare timp pentru ca discuția să demareze. Majoritatea academicienilor păreau năuciți, deși aplauzele lor erau cu siguranță sincere. Președintele, care în virtutea unei îndelungate experiențe avea întotdeauna cîteva întrebări pregătite dinainte, dădu drumul bulgărelui de zăpadă.

– O problemă minoră, Doctore Varley – dar după cine, sau ce, e numită Sagan Doi?

– După un scriitor de știință romanțată, de la începutul Mileniului Trei.

Cu asta gheața se sparse, întocmai cum intenționase Președintele.

– Ați amintit, Doamnă Doctor, că Sagan Doi are cel puțin un satelit. Ce se va întîmpla cu el, cînd veți schimba traiectoria planetei?

– Nimic, cu excepția unor foarte ușoare perturbații. Se va deplasa împreună cu planeta primară.

– Dacă directiva din... cît era, 3500...

– 3505.

– ...ar fi fost ratificată mai devreme, noi ne-am afla acum aici? Vreau să zic, Thalassa ar fi fost exclusă de pe listă?

– Foarte bună întrebarea și am dezbătut-o de multe ori. Misiunea de însămînțare din 2751 – Nava Mamă a voastră de pe Insula de Sud – ar fi contravenit categoric directivei. Din fericire, nu s-a pus problema. Întrucît aici nu aveți animale de fermă, principiul neintervenției nu a fost violat.

– E un punct de vedere foarte speculativ, spuse una dintre cele mai tinere academiciene – spre vizibilul

amuzament al multor vîrstnici. Acceptînd că oxigenul înseamnă viață, cum puteți fi siguri că e adevărată și ipoteza contrarie? Ne putem imagina tot felul de ființe – inteligente chiar – pe planete fără oxigen, ba încă și fără atmosferă. Dacă succesorii noștri evolutivi sînt *mașinile* inteligente, după cum au sugerat mulți filosofi, acestea ar prefera o atmosferă în care să nu ruginească. Aveți idee ce vîrstă are Sagan Doi? Poate că a trecut prin epoca biologică a oxigenului; ar putea exista acolo o civilizație a mașinilor, așteptîndu-vă.

Dinspre nemulțumiții din asistență se auziră cîteva mormăieli, iar cineva murmură: „Science fiction!" pe un ton dezgustat. Doctorul Varley așteptă ca rumoarea să se stingă, apoi răspunse scurt:

– N-am avut multe nopți albe pe chestiunea asta. Iar dacă am da peste o civilizație de mașini, principiul neintervenției n-ar mai prea conta. Mult mai îngrijorată aș fi de ceea ce ni s-ar întîmpla *nouă* în cazul ăsta!

Un bărbat foarte bătrîn – cea mai vîrstnică persoană pe care o văzuse Doctorul Varley pe Thalassa – se ridica încet în picioare, în fundul sălii. Președintele scrise rapid o notă și i-o trecu doctorului: „Prof. Derek Winslade – 115 ani – M.B. al științei T. – istoric" Doctorul Varley se miră cîteva secunde de initialele M.B., pînă cînd o intuiție misterioasă o înștiință că însemnau „Mare Bătrîn".

Și era de așteptat, își spuse ea, ca decanul științei lassiene să fie istoric. În toți cei șapte sute de ani ai istoriei lor, Cele Trei Insule nu produseseră decît o mînă de gînditori originali.

Totuși, acest lucru nu merita neapărat opinii critice. Lassienii fuseseră nevoiți să-și construiască infrastructura civilizației pornind de la zero; existaseră puține prilejuri, sau stimulente, pentru orice cercetare fără aplicații

practice directe. Și mai era o problemă, mai serioasă și mai subtilă – aceea a populației. La orice moment dat, în orice disciplină științifică, pe Thalassa n-aveau să fie niciodată suficienți muncitori pentru a atinge „masa critică" – numărul minim de creiere necesare reacționînd pentru a declanșa cercetări fundamentale într-un nou domeniu de cunoștințe.

Numai în matematică – precum și în muzică – se semnalau rare excepții de la această regulă. Un geniu solitar – un Ramanujan sau un Mozart – se putea ivi de nicăieri, pentru a naviga de unul singur pe straniile oceane ale gîndirii. Celebrul exemplu al științei lassiene îl reprezenta Francis Zoltan (214-242); după cinci sute de ani, numele său încă mai era venerat, dar Doctorul Varley avea anumite rezerve chiar și față de neîndoielnicele lui capacități. Nimeni, din cîte i se părea ei, nu-i înțelesese cu adevărat descoperirile în domeniul numerelor hipertransfinite; cu atît mai puțin, să i le fi dus mai departe – adevăratul test al tuturor marilor descoperiri veritabile. Chiar și acum, vestita sa „Ultimă Ipoteză" sfida atît dovezile, cît și contradovezile.

Bănuia – deși avea mult prea mult tact pentru a le pomeni acest lucru prietenilor ei lassieni – că tragica moarte prematură a lui Zoltan îi exagerase reputația, investindu-i memoria cu speranțe nostalgice a ceea ce-ar fi putut să devină. Faptul că dispăruse în timp ce înota în largul Insulei de Nord inspirase legiuni de teorii și mituri romantice – decepție sentimentală, rivali invidioși, neputința de a descoperi probele critice, roarea hiperinfinitului însuși – dintre care nici una nu vea cea mai mică bază concretă. Dar toate sporiseră popularа imagine a celui mai mare geniu de pe Thalassa doborît în floarea împlinirii.

Ce spunea bătrînul profesor? O, Doamne – întotdeauna exista, în timpul perioadei de întrebări, cineva care să ridice o problemă total irelevantă sau să profite de ocazie pentru a-și expune o teorie favorită. Îndelungata ei practică o învățase să facă față unor asemenea autori de interpolații și, de obicei, se alegea cu un hohot de rîs pe socoteala lor. Dar trebuia să fie politicoasă cu un M.B., înconjurat de colegi respectuoși, pe terenul lui propriu.

– Domnule Profesor, ăă, Winsdale...

– *Winslade*, șopti agitat Președintele, dar Anne Varley își spuse că orice corijare n-ar fi făcut decît să înrăutățească situația.

– ...întrebarea pe care ați pus-o e foarte interesantă, dar ar trebui realmente să facă obiectul unei alte conferințe. Sau al unei serii de conferințe; chiar și atunci, abia dacă ar atinge suprafața problemei.

Să mă ocup, însă, de primul punct. Am auzit de mai multe ori această părere critică – și pur și simplu nu este întemeiată. N-am făcut nici o încercare de a ține „secretă", cum spuneți, propulsia cuantică. Teoria completă se găsește în Arhivele navei și se numără printre materialele care se transferă în Arhivele dumneavoastră.

Spunînd aceasta, nu vreau să stîrnesc nici o speranță falsă. Sinceră să fiu, nu există *nimeni* în echipajul activ al navei care să înțeleagă cu adevărat propulsia. Știm cum s-o folosim – atîta tot.

Avem trei savanți în hibernare care se presupune că ar fi experți în propulsie. Dacă va trebui să-i trezim înainte de a ajunge la Sagan Doi, înseamnă că vom fi dat de necazuri serioase.

Au înnebunit oameni încercînd să vizualizeze structura geometrodinamică a superspațiului, și întrebîndu-se

de ce universul a avut inițial unsprezece dimensiuni în locul unui număr frumos ca zece sau douăsprezece. Cînd am urmat cursul de Bazele Propulsiei, instructorul meu a spus: „Dacă ați putea înțelege propulsia cuantică, n-ați fi aici – ați fi pe Lagrange Unu, la Institutul de Studii Avansate." Și mi-a propus o comparație concludentă care m-a ajutat să adorm din nou cînd aveam coșmaruri încercînd să-mi imaginez ce înseamnă cu adevărat zece la puterea minus treizeci și trei centimetri.

„Echipajul lui *«Magellan»* nu trebuie să știe decît ce *face* propulsia," mi-a spus profesorul. „Sînt ca inginerii însărcinați cu o rețea de distribuție electrică. Cît timp știu să comute energia încoace și-ncolo, nu au nevoie să știe cum este generată. Totul se poate reduce la ceva simplu, ca un dinam cu motorină sau un panou solar ori o turbină acționată de apă. Ar înțelege, desigur, principiile care stau la baza acestora – dar n-ar avea nevoie, pentru a-și face treburile la fel de bine.

Sau, electricitatea ar putea proveni dintr-un agregat mai complex, ca un reactor cu fisiune sau cu fuziune termonucleară, ori un catalizator muon sau un Nod Penrose ori un miez Hawking-Schwarzschild – înțelegeți ce vreau să spun? *Undeva* pe fir vor trebui să renunțe la orice speranță de a înțelege; dar tot ar fi niște ingineri perfect competenți, capabili să comute curentul electric unde și cînd este necesar.

În același fel, îl putem muta pe *„Magellan"* de pe Pămînt pe Thalassa – și, sper, pe Sagan Doi – fără a ști cu adevărat ce facem. Dar, într-o bună zi, poate că peste mai multe secole, vom fi din nou capabili să egalăm geniul care a produs propulsia cuantică.

Și – cine știe? – s-ar putea s-o faceți dumneavoastră mai întîi. Pe Thalassa s-ar putea naște vreun Francis

Zoltan al viitorului. Iar atunci, poate că *dumneavoastră* veți veni să ne faceți o vizită.

...N-o credea cu adevărat. Dar era un final acceptabil și provocă un val cutremurător de aplauze.

22. Krakan

– O putem face fără probleme, desigur, spuse gînditor Căpitanul Bey. Planificarea s-a terminat, în esență – problema aia cu vibrațiile la compresoare pare să se fi rezolvat, pregătirea locului e în avans față de program. Nu încape îndoială că ne putem lipsi de oameni și de utilaje – dar o fi oare într-adevăr o idee bună?

Își privi cei cinci ofițeri superiori adunați în jurul mesei ovale a sălii de ședințe din Terra Nova; ca la un semnal, cu toții se întoarseră spre Doctorul Kaldor, care oftă și desfăcu mîinile, resemnat.

– Deci nu e o problemă pur tehnică. Spuneți-mi tot ce trebuie să știu.

– Situația e următoarea, începu Căpitanul Adjunct Malina.

Luminile scăzură, iar Cele Trei Insule se întinseră pe masă, plutind la o fracțiune de centimetru deasupra ei, ca o machetă minunat de amănunțită. Dar nu era machetă, căci, dacă s-ar fi putut mări îndeajuns scara de proporție, s-ar fi putut vedea lassienii urmîndu-și activitățile.

– Cred că lassienii încă se mai tem de Muntele Krakan, deși este realmente un vulcan foarte bine crescut – în fond, niciodată n-a *omorît* efectiv pe nimeni! Și reprezintă cheia sistemelor de comunicare între insule. Vîrful se află la șase kilometri altitudine deasupra nivelului mării

– cel mai înalt punct de pe planetă, bineînțeles. Reprezintă, deci, poziția ideală pentru parcul antenelor; toate comunicațiile interinsulare trec pe-aici, pentru a fi retransmise spre celelalte două insule.

– Mie întotdeauna mi s-a părut puțin ciudat, interveni moale Kaldor, că după două mii de ani n-am găsit ceva mai bun decît undele radio.

– Universul s-a născut echipat cu un singur spectru electromagnetic, Doctore Kaldor – trebuie să ne folosim de el cît putem de bine. Iar lassienii sînt norocoşi; întrucît pînă şi capetele extreme ale Insulelor de Nord şi de Sud au între ele doar trei sute de kilometri, Muntele Krakan le poate cuprinde pe amîndouă. Se pot descurca foarte frumos fără sateliți. Singura problemă e accesibilitatea – şi condițiile atmosferice. Un banc local spune că Muntele Krakan e singurul loc de pe planetă care are meteorologie. O dată la fiecare cîțiva ani, cineva va trebui să escaladeze piscul, să repare cîteva antene, să înlocuiască unele celule solare – şi să mătură multă zăpadă. Nici o problemă reală, dar muncă grea cît cuprinde.

– Pe care, precizează Comandantul Chirurg Newton, lassienii o evită ori de cîte ori e posibil. Nu spun că i-aş acuza că-şi păstrează energiile pentru lucruri mai importante – ca sportul şi atletismul.

Ar fi putut adăuga „şi făcut dragoste", dar acesta era deja un subiect delicat în privința multora dintre colegii ei, iar remarca ar fi putut să nu fie apreciată.

– De ce trebuie să *escaladeze* muntele? întrebă Kaldor. De ce nu zboară pur şi simplu pînă-n vîrf? Au aeronave cu decolare verticală.

– Da, dar acolo aerul e rarefiat – şi tinde spre turbulențe. După un număr de accidente grave, lassienii au hotărît s-o ia băbeşte.

– Înțeleg, răspunse Kaldor îngîndurat. Din nou vechea problemă cu neintervenția. Le vom slăbi încrederea în ei înșiși? Doar în proporție neînsemnată, aș zice. Iar dacă *nu* răspundem unei cereri atît de modeste, am provoca resentimente. Justificate, totodată, dacă ne gîndim la ajutorul pe care ni-l dau cu uzina de gheață.

– Sînt exact de aceeași părere. Vreo obiecție? Foarte bine. Domnule Lorenson – te rog să faci aranjamentele. Folosește orice spațioplan găsești de cuviință, cîtă vreme nu e necesar pentru Operațiunea Fulg-de-Nea.

Moses Kaldor îndrăgise dintotdeauna munții; îl făceau să se simtă mai aproape de Dumnezeul a cărui inexistență o resimțea cîteodată.

De pe buza uriașei căldări, putea privi în jos spre o mare de lavă, coagulată demult, dar continuînd să emane fuioare de fum dintr-o duzină de crevase. Dincolo de ea, departe spre vest, ambele insule mari se vedeau clar, întinse ca niște nori negri la orizont.

Frigul înțepător și nevoia de-a face toate respirațiile să conteze sporeau savoarea fiecărui moment. Demult, găsise o expresie într-o veche carte de călătorii sau aventuri: „Aer ca vinul". Pe vremea aceea, își dorise să-l fi putut întreba pe autor cam cît vin respirase în ultima vreme; acum însă formula nu i se mai părea atît de ridicolă.

– Totul e descărcat, Moses. Sîntem gata să zburăm înapoi.

– Mulțumesc, Loren. Îmi vine să aștept aici pînă îi aduni pe toți, diseară, dar s-ar putea să fie riscant să stau atît de mult la altitudinea asta.

– Inginerii au adus butelii de oxigen, desigur.

– Nu numai la asta mă gîndeam. Tizul meu a dat odată de-un mare necaz pe munte.

– Scuză-mă – nu înțeleg.

– Nu contează; e mult, mult de atunci.

În timp ce spațioplanul decola de pe marginea craterului, echipa de lucru le făcu veselă cu mîna. Acum, că fuseseră descărcate toate uneltele și echipamentele, se angajaseră în activitățile preliminarii esențiale oricărui proiect lassian. Cineva făcea ceaiul.

Loren avu grijă să evite masa complexă de antene, avînd practic toate formele cunoscute vreodată, în timp ce urca încet spre cer. Toate erau orientate spre cele două insule vag vizibile la apus; dacă le întrerupea multiplele emisii, nenumărați megabiți de informație urmau să se piardă irevocabil, iar lassienilor avea să le pară rău că-i ceruseră ajutorul.

– Nu te îndrepți spre Tarna?

– Într-un minut. Vreau să mă uit mai întîi la munte. Ah – iată-l!

– Ce? Aha, văd. Krakan!

Exclamația de împrumut era dublu-adecvată. Sub ei, pămîntul se despicase într-o ravină adîncă, iată cam de-o sută de metri, iar pe fundul acelei prăpăstii se întindea Infernul.

Aici, focurile din inima acestei lumi tinere continuau să ardă imediat sub suprafață. Un rîu incandescent de culoare galbenă, spuzit cu purpuriu, curgea lenes spre mare. Cum puteau fi siguri, se întrebă Kaldor, că vulcanul se liniștise într-adevăr și nu se mulțumea doar să tragă de timp?

Dar nu rîul de lavă era obiectivul lor. Dincolo de ei se întindea un mic crater cu diametrul cam de-un kilometru, pe buza căruia se înălța ciotul unui singur turn

ruinat. Apropiindu-se, văzură că odinioară existaseră trei asemenea turnuri, dispuse la distanță egală pe circumferința căldării, dar din celelalte două nu mai rămăseseră decît fundațiile.

Fundul craterului era acoperit cu o masă de cabluri încîlcite și folii metalice, rămășițe evidente ale marelui reflector de unde radio care fusese suspendat cîndva în acel loc. În centru zăcea epava echipamentului de emisie și recepție, parțial scufundată într-un lăculeț format de către frecventele ploi pe munte.

Încercuiră ruinele ultimei verigi de legatură cu Pămîntul, fără ca vreunul să se amestece în gîndurile celuilalt. Într-un tîrziu, Loren sparse tăcerea.

– E o mizerie – dar n-ar fi greu de reparat. Sagan Doi se află doar cu douăsprezece grade la nord – mai aproape de Ecuator decît fusese Pămîntul. E chiar mai ușor să îndreptăm unda într-acolo, cu o antenă în derivație.

– Excelentă idee. După ce terminăm de construit scutul, i-am putea ajuta să înceapă. Nu că ar avea nevoie de prea mult ajutor, căci, desigur, nu e nici o grabă. La urma urmei, vor trece aproape patru secole pînă să mai poată primi vreo veste de la noi – chiar dacă am începe să transmitem imediat cum sosim.

Loren termină de înregistrat scena și se pregăti să coboare pe deasupra pantei muntelui, înainte de a coti spre Insula de Sud. Abia dacă parcursese o sută de metri, cînd Kaldor spuse cu glas nedumerit:

– Ce-i cu fumul ăla la nord-est? Arată ca un semnal.

La umătatea distanței spre orizont, o coloană albă, subțire se înălța pe albastrul fără nori al cerului thalassian. Categoric, nu fusese acolo cu cîteva minute în urmă.

– Hai să aruncăm o privire. O fi o barcă la necaz.

– Știi de ce-mi amintește? întrebă Kaldor.

Loren răspunse, ridicînd din umeri, tăcut.

– De sifonul unor balene. Cînd ieșeau să respire, marile cetacee obișnuiau să sufle o coloană de apă vaporizată. Arăta foarte asemănător.

– Interesanta ta teorie are cel puțin două puncte în neregulă, ripostă Loren. Coloana aia are acum cel puțin un kilometru înălțime. Ce mai balenă!

– De acord. Iar jetul balenei nu dura decît cîteva secunde –ăsta-i continuu. Care ți-e a doua obiecție?

– Conform hărții, aia nu-i apă descoperită. Deci, cade și teoria cu barca.

– Dar e ridicol – Thalassa e toată *numai* ocean – a, înțeleg. Marea Prerie de Est. Da – acolo e marginea ei. Aproape ți-ai închipui că e uscat.

Se apropiau rapid de continentul plutitor de vegetație marină care acoperea o mare parte din oceanele thalassiene, generînd virtualmente tot oxigenul din atmosfera planetei. Era o singură pînză continuă, de un verde viu – aproape ireverosimil – care părea destul de solidă ca să pășești pe ea. Numai absența totală a colinelor sau a oricăror altor forme de relief îi dezvăluia adevărata natură.

Într-o regiune lată cam de-un kilometru, însă, preria plutitoare nu era nici plată, nici neîntreruptă. Ceva fierbea sub suprafață, aruncînd în sus nori uriași de vapori și, din cînd în cînd, mase de alge încurcate.

– Trebuia să-mi fi amintit, spuse Kaldor. Copilul lui Krakan.

– Desigur, răspunse Loren. E activ pentru prima oară de cînd am venit. Deci, așa s-au născut celelalte insule.

– Da – panașul vulcanic se deplasează constant spre est. Poate că, peste cîteva mii de ani, lassienii vor avea un întreg arhipelag.

Mai ocoliră locul încă vreo cîteva minute, după care reveniră spre Insula de Est. Pentru majoritatea spectatorilor, acest vulcan submarin, încă luptîndu-se să se nască, ar fi fost o priveliște cutremurătoare.

Dar nu și pentru niște oameni care văzuseră distrugerea unui Sistem Solar.

23. Ziua gheții

Iahtul prezidențial, alias *Ferry-ul InterInsule numărul unu,* nu arătase fără-ndoială niciodată mai dichisit, în vreun stadiu anterior al carierei sale lungi de trei secole. Nu numai că era împodobit cu steaguri, dar i se dăduse și un nou strat de vopsea albă. Din nefericire, fie vopseaua, fie mîna de lucru se epuizase înainte ca treaba să se fi terminat complet, Căpitanul avînd deci grijă să acoreze numai cu tribordul vizibil dinspre uscat.

Președintele Farradine era gătit și el pentru ceremonial, într-un costum frapant (conceput de către Doamna Președinte), care-l făcea să arate ca o încrucișare între un împărat roman și un pionier al spațiului cosmic. Nu părea să se simtă complet la largul său; Căpitanul Sirdar Bey era bucuros că uniforma *sa* consta doar într-un șort alb, simplu, cămașă descheiată la gît, embleme pe umeri și o caschetă cu fireturi de aur, în care se simțea absolut lejer – deși îi era greu să-și amintească ultimul prilej cînd o purtase.

În pofida tendinței Președintelui de a se împiedica

în togă, turul oficial reușise de minune, iar frumoasa machetă de la bord a uzinei de înghețare funcționase perfect. Produsese un tiraj nelimitat de foițe hexagonale de gheață, avînd exact mărimea potrivită pentru a se potrivi într-un țap de băutură rece. Dar vizitatorii nu prea puteau fi învinuiți pentru a nu fi reușit să înțeleagă adecvarea denumirii Fulg-de-Nea; la urma urmei, puțini oameni de pe Thalassa văzuseră vreodată zăpadă.

Iar acum, lăsaseră macheta în urmă pentru a inspecta modelul real, care acoperea mai multe hectare din litoralul tarnian. Trecuse cîtva timp pînă cînd Președintele și anturajul său, Căpitanul Bey și ofițerii lui și toți ceilalți oaspeți de pe iaht fuseseră transbordați pe mal. Acum, în ultima geană de lumină a zilei, stăteau cu respect în jurul unui bloc de gheață hexagonal, de douăzeci de metri lățime și doi metri grosime. Nu numai că era cea mai mare masă de apă înghețată pe care o văzuse cineva vreodată – probabil că era cea mai mare de pe planetă. Chiar și la poli, gheața avea rareori ocazia să se formeze. Fără nici un continent major care să blocheze circulația, curenții repezi din regiunile ecuatoriale topeau imediat orice sloiuri incipiente.

– Dar de ce are forma *asta?* întrebă Președintele.

Căpitanul Adjunct Malina oftă; avea deplina convingere că acest lucru fusese deja explicat de mai multe ori.

– E vechea problemă de a acoperi orice suprafață cu dale identice, spuse el răbdător. N-avem decît trei variante – pătrate, triunghiuri sau hexagoane. În cazul nostru, hexul e o idee mai eficientă și mai ușor de manevrat. Blocurile – peste două sute, cîntărind fiecare cîte șase sute de tone – vor fi asamblate pentru a alcătui scutul. Va fi un fel de sandviș de gheață, în trei straturi. Cînd accelerăm, toate blocurile se vor contopi, alcătuind un singur

disc enorm. Sau un trunchi de con, ca să spunem mai precis.

– Mi-ați dat o idee.

Președintele se vădea mai animat decît oricînd în toată după-amiaza.

– N-am practicat niciodată patinajul pe Thalassa. Era un sport frumos – și mai exista și un joc numit hochei pe gheață, deși nu sînt sigur că mi-ar plăcea să-l reînviem și pe *acela*, după video-urile pe care le-am văzut. Dar ar fi minunat dacă ne-ați putea face un patinoar, la timp pentru Olimpiadă. Ar fi posibil?

– Va trebui să mă gîndesc, îi replică destul de fără vlagă Căpitanul Adjunct Malina. E o idee foarte interesantă. Poate mă anunțați de cîtă gheață veți avea nevoie.

– Voi fi încîntat. Și va fi un mod excelent de-a folosi toată această uzină de înghețare după ce și-a terminat treaba.

O bruscă explozie îl scuti pe Malina de necesitatea unui răspuns. Începuseră artificiile și, în următoarele douăzeci de minute, cerul de deasupra insulei erupse într-o incandescență policromatică.

Lassienilor le plăceau mult artificiile și se delectau cu ele oricînd aveau prilejul. Reprezentația era combinată cu imagerie laser – și mai spectaculoasă, considerabil mai sigură, dar lipsită de mirosul prafului de pușcă din care se desprindea acea ultimă nuanță de vrajă.

Cînd toate festivitățile luară sfîrșit și VIP-urile plecară spre navă, Căpitanul Malina spuse gînditor:

– Președintele e plin de surprize, chiar dacă are o minte unilaterală. M-am plictisit să tot aud de Olimpiadele lui blestemate, dar patinoarul ăla e o idee excelentă și ar trebui să genereze multă bunăvoință față de noi.

– Eu, oricum, am cîștigat pariul, spuse Locotenen-

tul Comandant Lorenson.

– Ce pariu era? întrebă Căpitanul Bey.

Malina rîse:

– Nu mi-ar fi venit s-o cred niciodată. Uneori, lassienii par să nu aibă nici o *curiozitate* – iau totul de gata. Deşi cred că ar trebui să fim flataţi că au o asemenea încredere în *know-how*-ul nostru tehnologic. Poate-şi închipuie că avem şi antigravitaţie!

Loren a venit cu ideea s-o amîn pentru informare – şi a avut dreptate. Preşedintele Farradine nici nu s-a gîndit să pună întrebarea pe care-aş fi formulat-o *eu* mai întîi de toate – pur şi simplu, cum vom ridica pe *„Magellan"* o sută cincizeci de mii de tone de gheaţă.

24. ARHIVA

Moses Kaldor se bucura să fie lăsat singur, pentru oricît de multe ore sau zile îşi putea acorda, în calmul ca de catedrală al Primei Asolizări. Se simţea din nou ca un tînăr student, confruntat cu toată arta şi cunoştinţele omenirii. Experienţa era atît înviorătoare, cît şi deprimantă; un întreg univers îi stătea în vîrful degetelor, dar fracţiunea din acesta, pe care-o putea explora în intervalul unei întregi vieţi, era atît de neglijabilă încît, uneori, aproape că-l copleşea deznădejdea. Era ca un om flămînd căruia i se înfăţişează un banchet întins cît vezi cu ochii – un ospăţ atît de năucitor, încît îi tăia complet pofta de mîncare.

Şi totuşi, toată această bogăţie de înţelepciune şi cultură nu reprezenta decît o infimă parte din moştenirea omenirii. Multe dintre cele pe care le cunoştea şi iubea

Moses Kaldor lipseau – nu accidental, după cum știa prea bine, ci prin omisiune deliberată.

Cu o mie de ani în urmă, oameni de geniu și bună credință rescriseseră istoria și străbătuseră bibliotecile Pămîntului, hotărînd ce merita păstrat și ce trebuia aruncat pradă flăcărilor. Criteriul alegerii era simplu, deși adesea foarte greu de aplicat. Orice operă literară, orice document din trecut, avea să fie încărcat în memoria navelor de însămînțare numai dacă avea să contribuie la supraviețuirea și stabilitatea socială a noilor lumi.

Sarcina era imposibilă, firește, și menită să frîngă inima. Cu lacrimi în ochi, comisiile de selecție lepădaseră *Vedele, Biblia, Tripitaka, Coranul* și întregul imens corp de literatură – de ficțiune și non-ficțiune – care se baza pe ele. În pofida tuturor bogățiilor de frumusețe și înțelepciune conținute în aceste opere, nu li se putea îngădui să reinfecteze planetele virgine cu străvechile otrăvuri ale urii religioase, credinței în supranatural și baliverne preacuvioase cu care se consolaseră cîndva miliarde de oameni, cu prețul aiuririi minților.

În marea epurare se pierduseră și virtualmente toate operele supremilor romancieri, poeți și dramaturgi, care în orice caz ar fi rămas golite de orice sens în absența fundalului lor cultural și filosofic. Homer, Shakespeare, Milton, Tolstoi, Melville, Proust – ultimul mare autor de ficțiune dinainte ca revoluția electronică să fi ostracizat pagina scrisă – nu mai rămăseseră decît în cîteva sute de mii de pasaje selecționate cu mare grijă. Era exclus tot ceea ce privea războiul, crima, violența și pasiunile distructive. Dacă succesorii nou concepuți – și, după cum se spera, îmbunătățiți – ai lui *H. sapiens* le redescopereau, aveau să-și creeze fără-ndoială propria literatură ca răspuns. Nu era nevoie să li se ofere încurajări premature.

Muzica – excepție făcînd opera – avusese o soartă mai bună, precum și artele vizuale. Cu toate acestea, simplul volum de material era atît de covîrșitor, încît selecția fusese imperativă, deși uneori arbitrară. Generațiile viitoare ale multor lumi aveau să se minuneze de primele treizeci și opt de simfonii ale lui Mozart, A doua și A patra de Beethoven și de la A treia pînă la A șasea de Sibelius.

Moses Kaldor era profund conștient de responsabilitatea sa, precum și de propria-i inadecvare – de inadecvarea *oricărui* om, oricît de talentat ar fi fost – în a se ocupa de sarcina pe care-o avea în față. Acolo sus, la bordul lui *„Magellan"*, înmagazinate la loc sigur în gigantice sale bănci de memorie, se găseau multe lucruri pe care oamenii de pe Thalassa nu le știuseră niciodată și, cu siguranță, le-ar fi acceptat cu bucurie și lăcomie, chiar dacă nu le înțelegeau pe de-a-ntregul. Superba re-creare din secolul douăzeci și cinci a *Odiseei,* operele clasice de război, care priveau înapoi cu angoasă peste o jumătate de mileniu de pace, marile tragedii shakespeareiene în miraculoasa traducere Lingua a lui Feinberg, traducerea de către Cehov a romanului *Război și pace* – ar fi fost necesare ore și zile-ntregi numai pentru a enumera toate posibilitățile.

Uneori, stînd în biblioteca Complexului Primei Asolizări, Kaldor era ispitit să se joace de-a Dumnezeu cu acești oameni rezonabil de fericiți și departe de-a fi inocenți. Avea să compare listingurile din băncile de memorie locale cu cele de la bordul navei, observînd ce anume fusese extirpat sau condensat. Deși nu era de acord, în principiu, cu nici o formă de cenzură, trebuia adesea să recunoască înțelepciunea eliminărilor –cel puțin în zilele fondării coloniei. Dar acum, după ce se consolidase cu succes, poate că o mică tulburare, sau injecție de creati-

vitate, ar fi prins bine...

Ocazional, el însuși era deranjat fie de către apelurile de pe navă, fie de grupurile de tineri lassieni care făceau excursii cu ghid înapoi la începuturile istoriei lor. Nu-l supărau întreruperile, și tocmai se produsese una pe care o primea cu reală bucurie.

În majoritatea după-amiezelor, cu excepția celor cînd ceea ce în Tarna trecea drept afaceri urgente o împiedicau, Mirissa venea pe colină, călărindu-și frumosul jugan palomino, Bobby. Vizitatorii fuseseră foarte surprinși să găsească pe Thalassa cai, de vreme ce nu văzuseră nici unul viu pe Pămînt. Dar lassienii iubeau animalele și le re-creaseră pe multe, din vastele rezerve de material genetic pe care le moșteniseră. Uneori, acestea erau absolut inutile – sau chiar supărătoare, ca simpaticele maimuțe-veverițe mici care furau mereu obiecte mărunte din gospodăriile tarniene.

Mirissa aducea invariabil cîte-o delicatesă – de obicei, fructe sau unul din numeroasele sortimente locale de brînză –pe care Kaldor le primea cu recunoștință. Dar și mai recunoscător îi era pentru compania ei; cine-ar fi crezut că adesea se adresase unor auditorii de cinci milioane de oameni – peste jumătate din ultima generație! – iar acum se mulțumea cu asistența unei singure persoane...

– Pentru că descinzi dintr-o lungă genealogie de bibliotecari, spuse Moses Kaldor, nu gîndești decît în megabiți. Dar fie-mi îngăduit să-ți amintesc că termenul „bibliotecă" provine de la un cuvînt care înseamnă *carte*. Aveți cărți pe Thalassa?

– Sigur că avem, îi replică indignată Mirissa; încă nu învățase să-și dea seama cînd glumea Kaldor. Milioa-

ne... mă rog, mii. Este un om pe Insula de Nord care tipărește cam zece pe an, în ediții de cîte o sută. Sînt frumoase – și foarte scumpe. Se dau în dar cu ocazii deosebite. Am primit una cînd am împlinit douăzeci și unu de ani – *Alice în Țara Minunilor.*

– Mi-ar plăcea s-o văd într-o zi. Întotdeauna mi-au fost dragi cărțile și am pe navă aproape o sută. Poate de-asta, ori de cîte ori aud pe cineva vorbind despre biți, împart în minte la un milion și mă gîndesc la o singură carte... un gigabit echivalează cu o mie de cărți, și așa mai departe. E singurul mod în care pot să apreciez despre ce e vorba cu adevărat, atunci cînd oamenii pomenesc bănci de date și transferuri de informații. Ia să vedem, cît de mare e biblioteca ta?

Fără a-și lua ochii de la Kaldor, Mirissa își lăsă degetele să hoinărească pe claviatura consolei.

– Iată încă un lucru pe care nu voi fi niciodată în stare să-l fac, spuse el admirativ. Cineva a spus odată că, după secolul douăzeci și unu, neamul omenesc s-a divizat în două specii – Verbală și Digitală. *Știu* să folosesc un keyboard cînd e nevoie, firește – dar prefer să vorbesc cu colegii mei electronici.

– După ultimul control orar, spuse Mirissa, șase sute patruzeci și cinci de terabiți.

– Hmm – aproape un miliard de cărți. Și care a fost mărimea inițială a bibliotecii?

– Asta ți-o pot spune fără să caut. Șase sute patruzeci.

– Deci, în șapte sute de ani...

– Da, da – am reușit să producem doar cîteva miloane de cărți.

– Nu vă critic; în fond, calitatea e mult mai importantă decît cantitatea. Aș dori să-mi arăți operele lite-

turii lassiene pe care le consideri cele mai bune – și opere muzicale. Problema pe care o avem *noi* de decis constă în ce să vă dăm. *„Magellan"* are peste o mie de megacărți la bord, în banca de Acces General. Îți dai seama ce implică asta?

– Dacă spun că da, te-aș împiedica să-mi spui tu. Nu-s atît de crudă.

– Îți mulțumesc, draga mea. Serios, e o problemă înfricoșătoare, care mă bîntuie de ani de zile. Uneori, cred că Pămîntul a fost zdrobit tocmai la timp; specia umană era strivită de informațiile pe care le genera.

La sfîrșitul Mileniului Doi, producea numai – numai! – echivalentul a un milion de cărți pe an. Și mă refer exclusiv la informațiile care se presupuneau a fi de o anume valoare permanentă, astfel încît să fie înmagazinate pe timp nedefinit.

Prin Mileniul Trei, cifra se înmulțise de cel puțin o sută de ori. De cînd s-a inventat scrisul și pînă la Sfîrșitul Pămîntului, s-a estimat că s-au produs zece mii de milioane de cărți. Și, cum ți-am spus, cam zece la sută dintre acestea le avem la bord.

Dacă vi le-am arunca pe toate în cap, chiar presupunînd că aveți capacitatea de înmagazinare, ați fi copleșiți. N-ar însemna deloc un act generos – v-ar inhiba total dezvoltarea culturală și științifică. Iar majoritatea materialului n-ar însemna pentru voi absolut nimic; v-ar trebui secole întregi pentru a alege grîul de neghină...

„Curios," își spuse Kaldor, „că nu m-am mai gîndit înainte la analogia asta. Este exact pericolul asupra căruia tot avertizau opozanții S.E.T.I. Ei bine, n-am comunicat niciodată cu inteligența extraterestră, sau s-o fi depistat măcar. Dar lassienii exact asta au făcut – iar «extratereștrii» sîntem *noi*..."

Totuşi, în ciuda trecuturilor lor complet diferite, el şi Mirissa aveau atît de multe în comun. Curiozitatea şi inteligenţa ei erau trăsături care meritau încurajare; nici măcar printre camarazii lui din echipaj nu se găsea vreunul cu care să poată purta asemenea conversaţii stimulatoare. Uneori, lui Kaldor îi venea atît de greu să răspundă întrebărilor ei, încît singura apărare era contraatacul.

– Mă surprinde, îi spuse el după un examen deosebit de scrupulos şi complet al politicii solare, că n-ai luat niciodată exemplu de la tatăl tău, lucrînd aici cu normă întreagă. Ar fi slujba perfectă pentru tine.

– M-a tentat asta. Dar el şi-a petrecut întreaga viaţă răspunzînd la întrebările altora şi alcătuind dosare pentru birocraţii de pe Insula de Nord. Niciodată n-a avut timp să facă el însuşi ceva.

– Iar tu?

– Mie-mi place să adun fapte, dar îmi place şi să le văd folosite. De-asta m-au făcut Director Adjunct al Proiectului de Dezvoltare a Tarnei.

– Pe care mă tem că l-au cam sabotat operaţiunile noastre. Sau cel puţin aşa mi-a spus Directorul cînd ne-am întîlnit la ieşirea din biroul Primarului.

– Ştii că Brant nu vorbea serios. E un plan cu bătaie lungă şi date de finalizare aproximative doar. Dacă Stadionul Olimpic pe Gheaţă *este* construit aici, atunci s-ar putea ca proiectul să trebuiască modificat – în bine, credem cei mai mulţi dintre noi. Sigur că nordicii vor să-l aibă la ei –consideră că Prima Asolizare ne e prea destul.

Kaldor chicoti; ştia totul despre rivalitatea veche de generaţii dintre cele două insule.

– Păi... şi nu-i aşa? Mai ales acum, că ne aveţi şi pe noi ca atracţie în plus. Nu trebuie să fiţi prea hrăpăreţi.

Ajunseseră să se cunoască – şi să se placă – unul

pe altul atît de mult, încît puteau glumi despre Thalassa sau *„Magellan"* cu egală imparțialitate. Iar între ei nu mai existau secrete; puteau vorbi deschis despre Loren și Brant și, în sfîrșit, Moses Kaldor descoperi că putea vorbi despre Pămînt.

– ...A, am pierdut socoteala feluritelor mele munci, Mirissa, oricum, majoritatea nu erau prea importante. Cea pe care am deținut-o cel mai mult a fost funcția de profesor de științe politice la Cambridge, Marte. Și nici nu poți să-ți închipui ce confuzii genera *asta*, căci exista încă o universitate, mai veche, într-o localitate numită Cambridge, *Mass.* (Massachusetts) – și una și mai veche, la Cambridge, în Anglia.

Dar, spre sfîrșit, Evelyn și cu mine ne-am implicat tot mai mult în problemele sociale imediate și planificarea Exodului Final. Se pare că aveam puțin... în fine, talent oratoric... și-i puteam ajuta pe oameni să privească în față ceea ce le rezerva viitorul.

Totuși, niciodată n-am crezut *cu adevărat* că Sfîrșitul va avea loc în vremurile noastre – cine-ar fi putut! Iar dacă cineva mi-ar fi spus vreodată că voi părăsi Pămîntul și tot ce-am iubit...

Un spasm de emoție îi străbătu chipul, iar Mirissa așteptă în tăcere, înțelegătoare, pînă-și recăpătă controlul. Erau atîtea întrebări pe care voia să i le pună, încît putea fi nevoie de-o viață de om pentru a-i răspunde la toate; și nu mai aveau decît un an înainte ca *„Magellan"* să pornească din nou spre stele.

– Cînd mi-au spus că era nevoie de mine, mi-am folosit toate talentele oratorice și filosofice pentru a le dovedi contrariul. Eram prea bătrîn; toate cunoștințele pe care le-aveam erau înmagazinate în băncile de memorie;

alții ar fi putut face o treabă mai bună... totul, în afara *adevăratului* motiv.

Pînă la urmă, Evelyn a luat hotărîrea în locul meu; e adevărat, Mirissa, că în unele privințe femeile sînt mult mai puternice decît bărbații – dar de ce-ți spun eu *ție* asta?

„Au nevoie de tine", spunea ultimul ei mesaj. „Am petrecut patruzeci de ani împreună – acum doar o lună a mai rămas. Du-te, cu iubirea mea. Nu încerca să mă găsești."

Nu voi ști niciodată dacă a văzut sfîrșitul Pămîntului la fel ca mine – cînd părăseam Sistemul Solar.

25. Scorpionul

Îl mai văzuse pe Brant dezbrăcat, cînd făcuseră acea memorabilă călătorie cu barca, dar niciodată nu-și dăduse seama cu adevărat ce musculatură formidabilă avea tînărul. Deși Loren își îngrijea întotdeauna trupul, de cînd părăsiseră Pămîntul avusese prea puține ocazii de a face sport sau gimnastică. Brant însă era, probabil, implicat în eforturi fizice grele zi de zi – și se cunoștea. Loren n-ar fi avut absolut nici o șansă împotriva lui, decît dacă recurgea la vreuna dintre reputatele arte marțiale de pe bătrînul Pămînt – pe care nu le cunoscuse niciodată.

Toată situația era absolut ridicolă. Iată-i pe camarazii săi ofițeri, rînjind ca proștii. Iată-l pe Căpitanul Bey, cu un cronometru în mînă. Și iat-o pe Mirissa, cu o expresie care nu putea fi descrisă decît ca înfumurată.

– ...doi ...unu ...zero ...START! spuse Căpitanul. Brant țîșni ca o cobră în atac. Loren încercă să evite ma-

sacrul, descoperind însă, spre groaza sa, că nu-și mai controla trupul. Timpul părea să fi încetinit... Picioarele-i erau ca de plumb și refuzau să-l asculte... Era pe cale s-o piardă nu numai pe Mirissa, dar chiar și propria-i bărbăție...

În acest punct, din fericire, se deșteptase, dar visul continua să-l sîcîie. Sursele sale erau evidente, însă asta nu-l făcea cu nimic mai puțin supărător. Se întreba dacă ar fi fost bine să i-l spună Mirissei.

Categoric, nu i l-ar fi putut povesti niciodată lui Brant, care continua să fie întru totul prietenos, dar căruia îi găsea acum compania stingheritoare. Astăzi însă o primea de-a dreptul cu bucurie; dacă nu se înșela, aveau în față un lucru mult mai important decît problemele lor personale.

Abia aștepta să vadă reacția lui Brant la întîlnirea cu neașteptatul vizitator care sosise în timpul nopții.

Canalul cu margini de beton, care aducea apa în uzina de înghețare, avea o sută de metri lungime și se sfîrșea într-un bazin circular conținînd exact cantitatea de apă necesară pentru un fulg-de-nea. De vreme ce gheața pură era un material de construcție mediocru, trebuia fortificată, iar fuioarele lungi de vareh culese din Marea Prerie de Est constituiau un întăritor ieftin și convenabil. Compoziția înghețată fusese botezată gheton și prezenta garanția de-a nu curge, în maniera ghețarilor, de-a lungul săptămînilor și lunilor accelerării lui *„Magellan"*.

– Iată-l!

Loren stătea împreună cu Brant Falconer pe marginea bazinului, privind în jos printr-o spărtură a plutei împletite din vegetație marină. Ființa care mînca varehul era clădită conform aceluiași plan de ansamblu cu al homa-

rului terestru –dar era de două ori cît un om.

– Ai mai văzut vreodată *așa* ceva?

– Nu, răspunse Brant cu convingere, și nu-mi pare deloc rău. Ce monstru! Cum l-ai prins?

– Nu l-am prins. Înota – sau se tîra – dinspre mare, prin canal. Apoi a găsit varehul și s-a hotărît să ia un prînz gratis.

– Nu-i de mirare că are asemenea cleşti; tulpinile astea sînt foarte rezistente.

– Ei, bine măcar că e vegetarian.

– Nu-s sigur c-aș vrea să-l pun la încercare.

– Speram să ne poți spune ceva despre el.

– Nu cunoaștem nici o sutime din vietățile mării lassiene. Într-o zi, vom construi niște submarine de cercetare și vom coborî în adînc. Dar sînt atîtea alte priorități și nu-i interesează pe destul de mulți oameni.

„O să-i intereseze curînd," medită posomorît Lorenson. „Ia să vedem cît timp îi trebuie lui Brant pînă observă singur..."

– Ofițerul Științific Varley a căutat în documente. Mi-a spus că a existat ceva foarte asemănător, pe Pămînt, cu milioane de ani în urmă. Paleontologii i-au dat un nume potrivit – scorpion de mare. Oceanele alea preistorice trebuie să fi fost foarte interesante.

– Exact genul de făptură pe care i-ar plăcea lui Kumar s-o vîneze, spuse Brant. Ce-o să faceți cu el?

– Îl studiem și pe urmă-i dăm drumul.

– Văd că i-ați și pus o etichetă.

„Deci Brant a observat," își spuse Loren. „Bravo lui."

– Nu – nu i-am pus nimic. Uită-te mai atent.

Pe chipul lui Brant apăru o expresie nedumerită, în timp ce îngenunchea la marginea rezervorului. Scorpionul gigantic îl ignoră complet, continuînd să smulgă alge-

le cu cleştii săi formidabili.

Unul dintre aceştia nu mai arăta exact cum îl proiectase natura. La încheietura ghearei din dreapta se vedea un colac de sîrmă înfăşurat de mai multe ori, ca o brăţară grosolană.

Brant recunoscu firul. Rămase cu gura căscată şi, un moment, nu-şi găsi cuvintele.

– Deci, am presupus bine, spuse Lorenson. Acum ştii ce s-a întîmplat cu capcana ta de peşti. Cred c-ar fi bine să mai vorbim o dată cu Doctorul Varley – ca să nu mai pomenim de propriii voştri oameni de ştiinţă.

– Eu sînt astronom, protestase Anne Varley, din cabinetul ei de la bordul lui *„Magellan"*. Ceea ce vă trebuie vouă e o combinaţie de zoolog, paleontolog, etolog – plus alte cîteva discipline. Dar mi-am dat toată silinţa să organizez un program de cercetare şi veţi găsi rezultatul transferat în banca voastră, sub *file*-ul intitulat SCORP. Acum tot ce trebuie să faceţi e să căutaţi *asta* – şi vă urez noroc.

În pofida negaţiei ei, Doctorul Varley îşi făcuse cu eficienţă obişnuita datorie de a parcurge depozitul de cunoştinţe, aproape infinite, din principalele bănci de memorie ale navei. Începea să se formeze un contur; între timp, subiectul atenţiei tuturor continua să rumege paşnic în bazinul său, nedînd nici o atenţie fluxului continuu de vizitatori care veneau să-l studieze sau doar să caşte gura.

Cu toată înfăţişarea sa feroce – cleştii aceia erau lungi, de aproape o jumătate de metru şi păreau capabili să decapiteze un om dintr-o singură lovitură bine ţintită – făptura părea complet neagresivă. Nu făcea nici un efort să scape, poate fiindcă găsise o atît de îmbelşugată sur-

să de hrană. Într-adevăr, majoritatea considerau că vreo urmă chimică a varehului îl ademenise acolo.

Dacă putea să înoate, nu dovedea nici o înclinație s-o facă, mulțumindu-se să se tîrască pe cele șase picioare butucănoase. Trupul, lung de patru metri, era împlătoșat într-un exoschelet viu colorat, articulat, care-i permitea o flexibilitate surprinzătoare.

O altă trăsătură ușor de remarcat era tivul de papile, sau mici tentacule, care-i înconjurau gura ca un cioc. Semănau izbitor – și chiar neliniștitor – cu niște degete omenești bondoace și păreau la fel de abile. Deși principala lor funcție reieșea ca fiind manevrarea hranei, erau vizibil capabile de mult mai mult și era fascinant să urmărești cum scorpionul și le folosea în conjuncție cu cleștii.

Cele două perechi de ochi – dintre care doi mari și părînd destinați luminii scăzute, odată ce pe timp de zi stăteau închiși – probabil că-l înzestrau cu o vedere excelentă. În ansamblu, era echipat admirabil pentru a supraviețui și a-și manipula mediul ambiant – principalele cerințe ale inteligenței.

Totuși, nimeni n-ar fi bănuit prezența inteligenței la o ființă atît de bizară, dacă nu era sîrma înfășurată intenționat împrejurul ghearei drepte. Acest lucru, oricum, nu dovedea nimic. După cum indicau documentele, și pe Pămînt existaseră animale care colecționau obiecte necunoscute –adesea lucrate de mîna omului – și le foloseau în moduri ieșite din comun.

Dacă n-ar fi existat o documentație completă, nimeni n-ar fi crezut în mania coțofenei australiene sau a șobolanului de haită american de-a aduna obiecte strălucitoare sau colorate și chiar a le aranja în configurații artistice. Pămîntul fusese plin de asemenea mistere, care acum n-aveau să mai poată fi niciodată rezolvate. Poate

că scorpionul thalassian nu făcea decît să urmeze aceeași tradiție lipsită de gîndire și din motive la fel de insondabile.

Circulau mai multe teorii. Cea mai populară – dat fiind că ridica minimum de pretenții asupra cerebralității scorpionului – susținea că brățara de sîrmă nu era decît un simplu ornament. Fixarea ei în acel loc ceruse, desigur, o anume dexteritate, și se discuta mult dacă vietatea ar fi putut-o face fără ajutorul cuiva.

Acest ajutor, desigur, putea să fi fost omenesc. Poate că scorpionul era animalul de casă, evadat, al vreunui savant excentric, dar acest lucru părea foarte improbabil. Întrucît, pe Thalassa, toată lumea cunoștea pe toată lumea, un asemenea secret n-ar fi putut să fie ținut multă vreme.

Mai era și o altă teorie, cea mai îndrăzneață din toate –și totuși, cea mai provocatoare.

Poate că brățara era un însemn de rang.

26. Ascensiunea Fulgului-de-Nea

Era o muncă de înaltă abilitate, cu perioade lungi de plictiseală, care-i lăsa Locotenentului Owen Fletcher destul timp de gîndire. Mult prea mult timp, de fapt.

Owen era pescar cu undița, trăgînd o pradă de șase sute de tone, cu un fir de-o putere aproape inimaginabilă. O dată pe zi, sonda captivă, cu autodirecție, cobora spre Thalassa, desfășurînd în urma ei cablul pe o curbă complexă, de treizeci de mii de kilometri. Se depunea automat pe încărcătura care o aștepta și, după ce se terminau toate verificările, începea înălțarea.

Momentele critice interveneau la desprindere, cînd fulgul-de-nea era smuls din uzina de înghețare, și apropierea finală de *„Magellan"*, cînd enormul hexagon de gheață trebuia să fie oprit la doar un kilometru distanță de navă. Ridicarea începea la miezul nopții și, de la Tarna pînă pe orbita staționară unde plutea *„Magellan"*, dura șase ore fără ceva.

Întrucît, pe perioada cuplării și asamblării, *„Magellan"* se afla în lumina zilei, principala prioritate era aceea de a menține fulgul-de-nea la umbră, pentru ca razele fierbinți ale soarelui Thalassei să nu risipească în spațiu prețioasa încărcătură. Odată ce ajungea la loc sigur în spatele marelui scut antiradiații, ghearele roboților telecomandați puteau sfîșia folia izolatoare care protejase gheața în timpul ascensiunii pe orbită.

Imediat după aceea, trebuia îndepărtat leagănul de ridicare, spre a fi trimis înapoi pentru un nou transport. Uneori, uriașa placă metalică, în formă de capac hexagonal făurit de vreun bucătar excentric, se lipea de gheață și era necesară puțină căldură, atent reglată, pentru a o desprinde.

În sfîrșit, sloiul de formă geometrică perfectă era oprit în poziție fixă la o sută de metri depărtare de *„Magellan"* și începea partea cu adevărat delicată. Combinația dintre masa de șase sute de tone și greutatea zero se plasa complet în afara gamei reacțiilor instinctive omenești; numai computerele puteau spune ce impulsuri erau necesare, în ce direcție, în ce momente, pentru a potrivi aisbergul artificial în locul optim. Exista însă întotdeauna posibilitatea unei probleme neașteptate, depășind chiar și capacitățile celui mai inteligent robot; deși Fletcher încă nu trebuise să intervină, avea să fie gata dacă se ivea prilejul.

„Ajut să se clădească," își spunea el, „un gigantic fagure de gheață." Primul strat al fagurelui era acum aproape încheiat, urmînd încă două. Lăsînd la o parte accidentele, scutul avea să se termine peste o sută cincizeci de zile. Urma a fi testat sub o accelerație redusă, pentru a se asigura că toate blocurile se contopiseră corect; iar apoi, *„Magellan"* avea să pornească în ultima etapă a călătoriei sale spre stele.

Fletcher continua să-și facă datoria, conștiincios – dar cu mintea, nu cu inima. Aceasta i se pierduse deja pe Thalassa.

Se născuse pe Marte, iar lumea de-aici avea tot ceea ce-i lipsea aridei lui planete natale. Văzuse munca a generații întregi de strămoși de-ai săi dizolvîndu-se în flăcări; de ce s-o ia de la capăt, peste cîteva secole, pe o altă lume – cînd Paradisul se afla aici?

Și, desigur, îl aștepta o fată, jos pe Insula de Sud...

Aproape se hotărîse ca, la sosirea sorocului, să dezerteze de pe navă. Pămîntenii puteau continua și în absența lui să-și desfășoare forța și capacitățile – și, poate, să-și frîngă inimile și trupurile – pe stîncile îndărătnice ale lui Sagan Doi. Le dorea succes; după ce-avea să-și fi încheiat datoria, căminul lui urma să fie aici.

La treizeci de mii de kilometri mai jos, Brant Falconer luase și el o hotărîre crucială.

– Plec pe Insula de Nord.

Mirissa stătea culcată, tăcută; apoi, după un răstimp, care lui Brant i se păru foarte lung, întrebă:

– De ce?

Nu se simțea nici urmă de surprindere, nici regret, în vocea ei. „Cel puțin atît s-a schimbat", își spuse

Brant.

Dar, înainte ca el să poată răspunde, Mirissa adăugă:

– Nu-ți place aici.

– Poate e mai bine – așa cum stau acum lucrurile. Aici nu mai sînt la mine acasă.

– Vei fi întotdeauna.

– Nu atîta timp cît *„Magellan"* încă e pe orbită.

Mirissa întinse mîna prin întuneric, spre străinul de lîngă ea. El, cel puțin, nu se îndepărtă.

– Brant. N-am dorit niciodată asta. Și, sînt sigură, nici Loren.

– Asta nu-mi ajută prea mult, nu-i așa? Sincer să-ți spun, nu pot să înțeleg ce găsești la el.

Mirissa aproape că zîmbi. Cîți bărbați puseseră femeilor această întrebare, în decursul istoriei omenești? Și cîte femei întrebaseră: „Ce poți să găsești la *ea?"*

Nu exista nici un răspuns, desigur; fie și o simplă încercare n-ar fi făcut decît să înrăutățească situația. Uneori însă încercase, pentru propria ei mulțumire, să identifice ce anume îi atrăsese pe ea și pe Loren unul spre altul din chiar clipa cînd se văzuseră pentru prima oară.

Rolul principal îl juca misterioasa chimie a dragostei, dincolo de orice analiză rațională, inexplicabilă pentru oricine nu împărtășea aceeași iluzie. Dar existau și alte elemente care puteau fi identificate clar și explicate în termeni logici. Ar fi fost util să știe care anume erau; într-o bună zi (și cît de curînd!) această înțelepciune avea s-o ajute, poate, să înfrunte momentul despărțirii.

Mai întîi, era tragica aură care-i înconjura pe toți pămîntenii; nu-i excludea importanța, dar Loren o avea în comun cu toți camarazii săi. Ce lucru atît de deosebit exista la el, lucru pe care nu-l putea găsi la Brant?

Ca amanți, nu se prea deosebeau; poate că Loren avea mai multă imaginație, Brant era mai pătimaș – deși, nu cumva devenise cam superficial în ultimele cîteva săptămîni? Ar fi fost perfect fericită cu oricare. Nu, nu *asta* era...

Poate căuta un ingredient care nici măcar nu exista. Nu era vorba de un element singular, ci de-o întreagă constelație de calități. Instinctele ei, sub nivelul gîndirii conștiente, totalizaseră scorul; iar Loren ieșise cu cîteva puncte în plus față de Brant. Nimic mai simplu.

Exista, categoric, un aspect în care Loren îl eclipsa pe Brant pe departe. Avea energie, ambiție – exact trăsăturile care erau atît de rare pe Thalassa. Fără-ndoială că pentru aceste calități fusese ales; urma să aibă nevoie de ele în secolele viitoare.

Brant nu avea nici un fel de ambiție, deși nu-i lipsea spiritul întreprinzător; o dovedea proiectul său de prindere a peștilor, încă neterminat. Tot ce-i cerea el universului era să-i ofere mașini interesante cu care să se joace; Mirissa se gîndea uneori că o includea și pe ea în această categorie.

Loren, dimpotrivă, urma tradiția marilor exploratori și aventurieri. Avea să ajute la făurirea istoriei, nu numai să se supună imperativelor ei. Și totuși, putea – nu îndeajuns de des, dar din ce în ce mai frecvent – să fie cald și uman. Chiar în timp ce înghețа mările Thalassei, propria-i inimă începea să se dezghețe.

– Ce-ai să faci pe Insula de Nord? șopti Mirissa.

Considerau deja decizia lui Brant definitivă.

– Au nevoie de mine acolo ca să-i ajut la definitivarea lui *„Calypso"*. Nordicii nu înțeleg cu adevărat marea.

Mirissa se simți ușurată; Brant nu fugea pur și simplu – avea de lucru.

Lucru care avea să-l ajute să uite – pînă cînd, poate, urma să vină timpul de a-și aminti din nou.

27. Oglinda Trecutului

Moses Kaldor ridică modulul în lumină, privind în el ca și cum i-ar fi putut citi conținutul, spunînd:

– Mie mi se va părea întotdeauna un miracol, că pot ține un milion de cărți între degetul mare și arătător. Mă întreb ce părere ar fi avut Caxton și Gutenberg.

– Cine? întrebă Mirissa.

– Oamenii care au pus specia umană pe citit. Dar acum avem un preț de plătit pentru naivitatea noastră. Uneori, am un mic coșmar și-mi imaginez că unul dintre aceste module conține niște informații absolut vitale – să zicem, tratamentul unei epidemii care face ravagii – dar s-a pierdut adresa. Se găsește *într-una* din cele un milion de pagini, și nu știm în care. Ce frustrare, să ții răspunsul în palmă și să nu-l poți găsi!

– Eu nu văd nici o problemă, spuse secretara căpitanului; ca expertă în înmagazinarea și recuperarea informațiilor, Joan LeRoy ajutase la transferurile dintre Arhivele Thalassei și navă. Veți cunoaște cuvintele-cheie; tot ce-aveți de făcut e să instalați un program de căutare. Chiar și un miliard de pagini pot fi răsfoite în cîteva secunde.

– Mi-ai stricat coșmarul, oftă Kaldor; apoi se lumină la față. Dar, adesea, nu știm nici măcar cuvintele-cheie.

De cîte ori n-ai dat peste ceva ce nu știai că-ți trebuia – pînă nu-l găseai?

– Atunci, ești prost organizat, replică Locotenentul LeRoy.

Le plăceau aceste mici schimburi ironice, iar Mirissa nu era niciodată sigură dacă să le ia în serios sau nu. Joan și Moses nu încercau s-o excludă deliberat din conversații, dar lumile experiențelor lor erau atît de radical diferite de a ei, încît uneori avea senzația că asculta un dialog într-o limbă necunoscută.

– Oricum, cu asta încheiem Master Index-ul. Știm fiecare ce are celălalt; acum nu mai trebuie decît – *decît!* – să decidem ce alegem pentru transfer. Ar putea fi incomod, ca să nu spunem costisitor, cînd vom fi la șaptezeci și cinci de lumini depărtare.

– Ca să nu uit, interveni Mirissa. Nu cred c-ar trebui să vă spun – dar săptămîna trecută a fost aici o delegație de pe Insula de Nord. Președintele Academiei de Științe și cîțiva fizicieni.

– Lasă-mă să ghicesc. Propulsia cuantică.

– Exact.

– Cum au reacționat?

– Au părut încîntați – și surprinși – că *este* într-adevăr aici. Au făcut o copie, bineînțeles.

– Le dorim succes; vor avea nevoie. Și poți să le-o spui. Cineva a zis odată că adevăratul scop al P.C.-ului nu e nici pe departe atît de meschin ca explorarea universului. Vom avea nevoie într-o bună zi de energiile ei pentru a opri colapsul cosmosului înapoi în gaura neagră primordială – și a începe următorul ciclu de existență.

Se lăsă o liniște plină de respect; apoi Joan LeRoy sparse vraja.

– Nu în intervalul de viață al *acestei* administrații. Hai să revenim la treabă. Încă mai avem de parcurs megabiți întregi înainte să mergem la culcare.

Nu era numai muncă, și aveau momente cînd Kaldor, pur și simplu, trebuia să iasă din sectorul bibliotecii de la Prima Asolizare, pentru a se relaxa. Apoi se plimba prin galeria de artă, făcea turul Navei Mamă ghidat prin computer (niciodată pe același traseu de două ori – încerca să acopere cît de mult teren posibil) sau lăsa muzeul să-l poarte înapoi în timp.

Întotdeauna era o coadă lungă de vizitatori – în majoritate studenți sau copii cu părinții – așteptînd la proiecțiile Terrama. Cîteodată, Moses Kaldor se simțea puțin cam vinovat de a-și folosi statutul privilegiat pentru a intra peste rînd. Se consola cu gîndul că lassienii aveau o viață întreagă în care să se poată bucura de acele panorame ale lumii pe care n-o cunoscuseră niciodată; el nu dispunea decît de cîteva luni pentru a-și revizita căminul pierdut.

Era foarte dificil să-și convingă noii prieteni că Moses Kaldor nu participase niciodată la scenele pe care le priveau uneori împreună. Tot ceea ce vedeau data din urmă cu cel puțin opt sute de ani față de propriul lui timp prezent, căci Nava Mamă părăsise Pămîntul în 2751 – iar el se născuse în 3541. Totuși, ocazional, simțea cîte un șoc de recunoaștere și unele amintiri reveneau năpădindu-l cu o forță aproape insuportabilă.

Reprezentația cu „Cafeneaua pe Trotuar" era cea mai tulburătoare și mai evocatoare. Stătea la o măsuță, sub o copertină de pînză, bînd vin sau cafea, în vreme ce viața unui oraș curgea pe-alături. Cît timp nu se ridica de la masă, nu avea absolut nici o cale ca simțurile lui să

poată discerne iluzia de realitate.

În acest microcosm, marile citadele ale Pămîntului erau readuse la viață. Roma, Paris, Londra, New York – vara și iarna, ziua și noaptea, privea turiștii și oamenii de afaceri, studenții și îndrăgostiții, văzîndu-și de treburi. Adesea, dîndu-și seama că erau filmați, îi zîmbeau peste veacuri și-i era imposibil să nu le răspundă.

Alte panorame nu înfățișau absolut nici o ființă omenească, sau măcar vreo realizare a Omului. Moses Kaldor privea din nou, așa cum făcuse și în cealaltă viață, la fumul în cădere al Cascadei Victoria, la răsăritul Lunii peste Marele Canyon, zăpezile din Himalaia, falezele de gheață din Antarctica. Spre deosebire de crîmpeiele din orașe, aceste priveliști nu se schimbaseră în mia de ani trecuți de la înregistrarea lor. Și, deși începuseră să existe cu mult timp înaintea Omului, nu-i supraviețuiseră.

28. Pădurea scufundată

Scorpionul nu părea să fie grăbit; dură zece zile lenește ca să parcurgă cincizeci de kilometri. Sonarul de semnalizare ce fusese atașat, nu fără dificultate, pe carapacea furiosului subiect, revelase rapid un fapt curios. Drumul pe care-l urma pe fundul mării era perfect rectiliniu, ca și cum ar fi știut cu precizie încotro se îndrepta.

Oricare i-ar fi fost destinația, părea că o găsise, la o adîncime de două sute cincizeci de metri. Apoi, continuase să se miște, dar într-o zonă strict limitată. Acest fenomen se desfășură încă două zile; apoi semnalele sonarului cu ultrasunete încetară brusc, în plin impuls.

Faptul că scorpionul ar fi fost mîncat de o făptură

mai mare și mai rapace decît el era o explicație prea naivă. Sonarul era închis într-un cilindru de metal rezistent; orice dispoziție imaginabilă de dinți, gheare, sau tentacule, ar fi avut nevoie de cîteva minute – cel puțin – pentru a demola instalația, care oricum ar fi continuat să funcționeze perfect veselă înlăuntrul creaturii care-o înghițise întreagă.

Astfel, rămîneau doar două posibilități, iar prima fu contestată cu indignare de către personalul Laboratorului Subacvatic al Insulei de Nord.

– *Fiecare* component aparte are o rezervă, declară directorul. Mai mult, cu numai două secunde mai devreme se primise un puls de diagnosticare; totul era normal. Așa că *nu* a putut fi o defecțiune a echipamentului.

Rămînea numai explicația cea imposibilă. Sonarul fusese scos din funcțiune. Iar în acest scop, trebuia înlăturat un zăvor de blocare.

Nu se putea întîmpla accidental; numai printr-o intervenție curioasă – sau un atentat deliberat.

Bi-flotorul de douăzeci de metri *„Calypso"* nu era numai cel mai mare, ci și singurul vas de cercetări oceanografice de pe Thalassa. Avea în mod normal baza pe Insula de Nord, iar pe Loren îl amuza să observe lăudăroseniile binevoitoare dintre echipajul științific și pasagerii tarnieni, pe care cei dintîi se prefăceau a-i trata drept pescari neștiutori. Din partea lor, sud-insularii nu pierdeau nici un prilej de a se făli în fața nordicilor că *ei* erau aceia care descoperiseră scorpionii. Loren nu le reaminti că aceste afirmații nu erau în deplin acord cu faptele.

Reîntîlnirea cu Brant constitui un mic șoc, deși Loren ar fi trebuit să se aștepte, odată ce celălalt era parțial

răspunzător de noile echipamente ale lui „*Calypso*". Se salutară cu politețe rece, ignorînd privirile curioase sau amuzate ale celorlalți pasageri. Pe Thalassa existau puține secrete; pînă acum, toată lumea va fi aflat cine ocupa principala cameră de oaspeți din casa Leonidas.

Mica sanie submarină amplasată pe dunetă i-ar fi fost familiară oricărui oceanograf din ultimii două mii de ani. Structura sa metalică purta trei camere de televiziune, un coș de sîrmă pentru depunerea mostrelor colectate cu ajutorul brațului telecomandat și un ansamblu de reactoare acvatice permițînd mișcarea în orice direcție. Odată ce era coborît peste bord, robotul explorator putea transmite înapoi imaginile și informațiile printr-un cablu cu fibră optică nu mult mai gros decît o mină de creion. Tehnologia era veche de secole –și totuși, perfect adecvată.

Acum, că linia țărmului dispăruse în sfîrșit, Loren se pomenea pentru prima oară înconjurat complet de apă. Își reaminti neliniștea acelei prime călătorii cu Brant și cu Kumar, cînd se îndepărtaseră de plajă la abia un kilometru. De astă dată, îi făcu plăcere să descopere că se simțea puțin mai la largul său, în ciuda prezenței rivalului. Poate fiindcă se afla într-o ambarcațiune mult mai mare...

– Ce ciudat, spuse Brant, niciodată n-am mai văzut vreh atît de departe spre vest.

În primul moment, Loren nu putu vedea nimic; apoi observă pata întunecată de pe apa din față. Peste cîteva minute, vasul își croia drum printr-o masă moale de vegetație plutitoare, iar căpitanul încetini pînă la un pas de melc.

– Oricum, aproape am ajuns, spuse el. N-are rost să ne înfundăm admisiile cu chestia asta. De acord, Brant?

Brant își potrivi cursorul display-ului și citi un afișaj.

– Da – sîntem la doar cincizeci de metri de locul unde am pierdut sonarul. Adîncimea, două sute zece. Hai să dăm peștele peste bord.

– Un moment, interveni unul dintre oamenii de știință nordici. Am cheltuit mult timp și bani cu mașina asta și e singura din lume. Dacă se încurcă în afurisitul ăsta de vareh?

Se lăsă o liniște îngîndurată; apoi Kumar, care fusese neobișnuit de tăcut pentru el – poate copleșit de intempestivul talent al nord-insularilor – veni cu o opinie contrară:

– De-aici se vede mult mai rău decît e. La zece metri adîncime, aproape că nu mai sînt frunze – doar tulpinile mari, cu loc din belșug între ele. E ca o pădure.

Da, își spuse Loren, o pădure submarină, cu pești înotînd printre trunchiurile suple, sinuoase. În timp ce ceilalți cercetători priveau principalul ecran video și display-urile multiple ale instrumentarului, el își pusese o pereche de ochelari cu vedere completă, excluzînd din cîmpul vizual totul cu excepția scenei din fața robotului ce cobora încet. În sens psihologic, nu se mai afla pe puntea lui *„Calypso"*; glasurile însoțitorilor săi păreau să provină din altă lume, care nu mai avea nimic de-a face cu el.

Era un explorator intrînd într-un univers străin, fără a ști ce putea întîlni în cale. Un univers restrîns, aproape monocrom; singurele culori erau tonurile moi de albastru și de verde, iar limita vederii se afla la mai puțin de treizeci de metri distanță. În orice moment putea să vadă o duzină de tulpini zvelte, susținute la intervale regulate de către baloanele umplute cu gaz care le asigurau flotabilitatea, întinzîndu-se în sus din adîncurile întunecoase

pentru a dispărea în „cerul" luminos de deasupra. Uneori, avea senzația că umbla printr-un crîng, într-o zi cețoasă, cu lumină difuză; apoi, cîte un banc de pești săgetau prin față, distrugînd iluzia.

– Două sute cincizeci de metri, auzi el pe cineva anunțînd. Curînd ar trebui să vedem fundul. Folosim luminile? Calitatea imaginii scade.

Loren abia dacă observase vreo schimbare, întrucît comenzile automate menținuseră luminozitatea imaginii. Dar își dădu seama că la acea adîncime trebuia să fie aproape complet întuneric; ochiul uman ar fi fost ca și inutil.

– Nu – nu trebuie să perturbăm nimic dacă nu e neapărat nevoie. Cît timp funcționează camera, să ne mulțumim cu lumina existentă.

– Iată fundul! În cea mai mare parte, stîncă – nu prea mult nisip.

– Normal. *Macrocystis thalassi* are nevoie de stînci ca să se agațe – nu-i ca *Sargassum*-ul care plutește liber.

Loren putea să vadă la ce se referea vorbitorul. Trunchiurile suple se sfîrșeau într-o rețea de rădăcini, încleștate atît de ferm de protuberanțele stîncoase, încît nici o furtună sau curent de suprafață nu le-ar fi putut disloca. Analogia cu o pădure de pe uscat era mai mare decît crezuse.

Cu multă prudență, robotul supraveghetor își croia drum prin pădurea scufundată, desfășurîndu-și cablul în urmă. Nu părea să fie nici un risc de-a se încîlci în tulpinile șerpuitoare ce se înălțau spre suprafața nevăzută, existînd destul spațiu între plantele gigantice. Într-adevăr, era posibil să fi fost intenționat...

Oamenii de știință, care priveau ecranul monitorului, își dădură seama de incredibilul adevăr cu doar cîteva

secunde după Loren.

– Krakan! șopti unul dintre ei. Asta nu-i o pădure naturală – e o... *plantație!*

29. SABRA

Își spuneau Sabras, după pionierii care, cu un mileniu și jumătate în urmă, îmblînziseră o sălbăticie aproape la fel de ostilă pe Pămînt.

Sabras-ii marțieni avuseseră noroc într-o privință; nu avuseseră nici un inamic uman care să li se opună – doar climatul atroce, atmosfera aproape imperceptibilă, furtunile de nisip pe scară planetară. Învinseseră toate aceste handicapuri; le plăcea mult să spună că nu supraviețuiseră doar, ci cuceriseră supremația. Citatul era unul dintre nenumăratele împrumuturi de pe Pămînt, lucru pe care apriga lor independență rareori le permitea să-l recunoască.

Preț de mai bine de-o mie de ani, trăiseră în umbra unei iluzii – aproape o religie. Și, asemenea oricărei religii, jucase un rol esențial în societatea lor: le oferise țeluri mai presus de ei înșiși și un scop în viață.

Pînă cînd calculele dovediseră contrariul, crezuseră – sau, cel puțin, speraseră – că Marte putea scăpa de osînda Pămîntului. Ca prin urechile acului, firește; distanța suplimentară avea să reducă radiația doar cu cincizeci la sută – dar acest lucru putea fi suficient. Apărați de kilometri de gheață străveche de la poli, poate că marțienii urmau să supraviețuiască, atunci cînd omul n-avea nici o șansă. Se născuse chiar și fantezia – deși crezută numai

de cîțiva romantici – că topirea calotelor polare avea să restituie planetei oceanele pierdute. Iar atunci, poate, atmosfera ar fi devenit destul de densă pentru ca oamenii să circule liberi în spațiul deschis, cu un simplu echipament respirator și de izolare termalică...

Aceste speranțe muriseră greu, ucise în sfîrșit de către implacabilele ecuații. Nici o măsură de talent sau efort n-avea să le permită Sabras-ilor să se salveze. Și ei urmau să piară împreună cu lumea mamă, căreia se prefăceau adesea a-i dispreții blîndețea.

Totuși, acum, sub *„Magellan"* se întindea o planetă care întruchipa toate nădejdile și visurile ultimelor generații de coloniști marțieni. În timp ce privea în jos spre oceanele nesfîrșite ale Thalassei, în creierul lui Owen Fletcher bubuia încontinuu același gînd.

Conform sondelor stelare, Sagan Doi semăna mult cu Marte –însuși motivul pentru care fuseseră selecționați el și tovarășii lui. Dar de ce să reia o luptă, peste trei sute de ani și șaptezeci și cinci de ani-lumină, cînd Victoria se afla acum și aici?

Fletcher nu se mai gîndea doar la dezertare; asta ar fi însemnat să lase prea multe în urmă. I-ar fi fost destul de ușor să se ascundă pe Thalassa; dar ce-avea să simtă cînd pleca *„Magellan"*, cu ultimii colegi și prieteni ai săi din tinerețe?

Doisprezece Sabras-i se aflau încă în hibernare. Dintre cei cinci treji, pe doi îi iscodise deja cu precauție și primise un răspuns favorabil. Iar dacă și ceilalți doi erau de acord cu el, știa că puteau vorbi în numele duzinei adormite.

„Magellan" trebuia să-și încheie călătoria aici, pe Thalassa.

30. Copilul lui KRAKAN

S-au purtat foarte puține conversații la bord, în timp ce *„Calypso"* se îndrepta înapoi către Tarna cu modesta viteză de douăzeci de clicuri; pasagerii erau cufundați în gînduri, rumegînd implicațiile acelor imagini de pe fundul mării. Iar Loren era în continuare despărțit de lumea exterioară; își păstrase ochelarii și relua mereu explorarea saniei subacvatice prin pădurea scufundată.

Desfășurîndu-și cablul ca un păianjen mecanic, robotul înaintase încet printre trunchiurile uriașe, care păreau zvelte datorită enormei lor lungimi, fiind de fapt mai groase decît un trup omenesc. Acum era evident că fuseseră dispuse în șiruri și coloane regulate, astfel că nimeni nu se mira cînd luară sfîrșit brusc. Iar acolo, urmîndu-și activitățile în tabăra lor de junglă, se aflau scorpionii.

Procedaseră cu înțelepciune neaprinzînd farurile; vietățile erau complent neștiutoare de prezența tăcutului observator care plutea în bezna aproape completă, la doar cîțiva metri deasupra lor. Loren văzuse benzi video cu furnici, albine și termite, iar modul de comportare al scorpionilor îi amintea de acestea. La prima vedere, era imposibil de crezut că o asemenea organizare complexă putea să existe fără o inteligență coordonatoare – și totuși, comportamentul lor putea fi în întregime automat, ca în cazul insectelor sociale de pe Pămînt.

Unii scorpioni îngrijeau marile trunchiuri ce se înălțau spre suprafață pentru a recolta razele soarelui nevăzut; alții mișunau pe fundul apei, cărînd pietre, frunze – și, da, grosolane dar inconfundabile plase și coșuri. Așadar, scorpionii erau făuritori de unelte; dar nici chiar asta nu

dovedea inteligență. Cuiburile unor păsări erau construite cu mult mai multă grijă decît aceste artifacte rudimentare, aparent alcătuite din lujeri și mlădițe ale omniprezentului vareh.

„Mă simt ca un vizitator din spațiu," își spuse Loren, „poziționat deasupra unui sat din Epoca de Piatră a Pămîntului, exact în momentul cînd omul descoperea agricultura. Ar fi putut această persoană – această ființă – să aprecieze inteligența umană pe baza unei asemenea contemplări? Sau verdictul ar fi fost: comportament pur instinctiv...?"

Sonarul înaintase acum atît de mult în spațiul liber, încît pădurea înconjurătoare nu mai era vizibilă, deși trunchiurile cele mai apropiate nu s-ar fi putut afla la mai mult de cincizeci de metri distanță. Cu acel prilej, unul dintre nordicii mai isteți rostise denumirea care avea să devină apoi inevitabilă, chiar și în rapoartele științifice: „Centrul Scorpville-ului".

Părea a fi, în lipsa unor termeni mai potriviți, o zonă atît rezidențială, cît și administrativă. O construcție din pietre, înaltă de aproape cinci metri, șerpuia prin „poiană", fațada ei fiind străpunsă de numeroase găuri negre, largi exact cît să permită accesul unui scorpion. Deși aceste mici grote erau dispuse neregulat, aveau o asemenea uniformitate de mărime încît era greu de presupus că ar fi fost naturale, iar efectul de ansamblu era acela al unui bloc de apartamente proiectat de către un arhitect excentric.

Scorpionii ieșeau și intrau prin caverne – ca niște funcționari într-unul din vechile orașe dinaintea epocii telecomunicațiilor, își spuse Loren. Activitățile lor îi păreau la fel de neînțelese precum li s-ar fi părut lor, probabil, comerțul oamenilor.

– Alo, strigă unul dintre ceilalți spectatori de pe *„Calypso"*, ce-i *asta?* Extrema dreaptă – poți merge mai aproape?

Întreruperea dinafara sferei sale de conștiință produse un mic șoc; îl smulse momentan pe Loren din fundul mării, spre lumea de la suprafață.

Perspectiva sa panoramică se înclină brusc, odată cu schimbarea de atitudine a robotului. Apoi redeveni orizontală, plutind încet către o piramidă de pietre izolată, înaltă cam de zece metri – judecînd după cei doi scorpioni de la baza ei – și străpunsă de o singură intrare. Loren nu observă nimic neobișnuit; apoi, încet, deveni conștient de anumite anomalii – elemente disparate care nu se potriveau tocmai bine în scena familiară deja a „localității" Scorpville.

Toți ceilalți scorpioni forfotiseră preocupați prin jur. Aceștia doi stăteau nemișcați, cu excepția unduirii continue a capetelor, înainte și-napoi. Și mai era ceva...

Acești scorpioni erau mari. Scara de proporție fiind greu de judecat în condițiile date, abia după ce alte cîteva animale trecură pe-alături, deveni Loren absolut sigur că perechea de față era aproape cu cincizeci la sută mai mare decît media celorlalți.

– Ce fac? întrebă cineva.

– Îți spun eu, răspunse un alt glas. Sînt gărzi – santinele.

Odată declarată, concluzia deveni atît de evidentă, încît nimeni n-o mai puse la îndoială.

– Dar ce anume păzesc?

– Regina, dacă au una? Prima Bancă din Scorpville?

– Cum am putea să aflăm? Săniuța e mult prea mare ca să intre – chiar dacă ne-ar lăsa să încercăm.

În acest punct, discuția deveni academică. Sonda se apropiase la mai puțin de zece metri față de vîrful piramidei, iar operatorul acționă o scurtă aprindere a unui reactor de propulsie pentru a-i opri coborîrea.

Sunetul, sau vibrația, alarmă pesemne santinelele. Amîndouă se ridicară simultan pe cozi, iar Loren avu brusca viziune de coșmar a unor ochi multipli, papile unduitoare și gheare gigantice. „Mă bucur că nu-s *cu-adevărat* acolo, deși așa mi se pare," își spuse. „Și am noroc că nu știu să-noate."

Dar dacă nu puteau înota, se puteau în schimb cățăra. Cu iuțeală uluitoare, scorpionii escaladară latura piramidei și, în cîteva secunde, ajunseră în vîrf, la doar cîțiva metri sub sanie.

– Tre' s-o ștergem de-aici pînă nu sar, spuse operatorul. Cleștii ăia ne-ar putea reteza cablul ca pe-un fir de bumbac.

Era prea tîrziu. Un scorpion se aruncă de pe stîncă și, peste cîteva secunde, cleștele său gigantic agăță una dintre tălpicile saniei.

Reflexele umane ale operatorului erau la fel de rapide și stăpîneau o tehnologie superioară. În aceeași clipă, intră în marșarier cu toată forța, abătînd brațul robotului în jos, spre a contraataca. Și, lucru mai decisiv poate, aprinse farurile.

Se vede că scorpionul fu complet orbit. Cleștii i se deschiseră într-un gest aproape omenesc de uimire și căzu înapoi pe fundul mării, înainte ca mîna mecanică să se fi putut angaja în luptă cu el.

O fracțiune de secundă, Loren fu orb și el, ochelarii înnegrindu-i-se. Apoi, circuitele automate ale camerei se adaptară la nivelul de lumină crescut și văzu un prim-plan surprinzător de clar al scorpionului derutat, exact înainte

de-a cădea în afara cîmpului vizual.

Într-un fel, nu-l surprinse cîtuşi de puţin să vadă că purta două benzi de metal sub gheara dreaptă.

Retrăia această scenă finală, în timp ce *„Calypso"* revenea spre Tarna, iar simţurile-i erau atît de concentrate asupra lumii subacvatice, încît nici nu simţi slaba undă de şoc legănînd ambarcaţiunea. Apoi, însă deveni conştient de strigătele şi confuzia din jur şi simţi puntea canarisind, cînd *„Calypso"* schimbă brusc direcţia. Îşi smulse ochelarii şi rămase, clipind din ochi, în lumina puternică a soarelui.

Un moment, fu complet orbit; apoi, în timp ce ochii i se adaptau, văzu că ajunseseră la doar cîteva sute de metri de coasta mărginită cu palmieri a Insulei de Sud. „Ne-am lovit de-un recif," îşi spuse. „Brant nu va trăi să afle sfîrşitul..."

Şi atunci văzu, înălţîndu-se la orizontul răsăritean, un lucru căruia nici nu visase vreodată să-i fie martor pe paşnica Thalassa. Era norul în formă de ciupercă, coşmarul oamenilor din ultimii două mii de ani.

Ce *făcea* Brant? Cu siguranţă, ar fi trebuit să se îndrepte spre mal; cînd colo, îl rotea pe *„Calypso"* în cel mai strîns cerc posibil, ieşind la larg. Părea, însă, să fi preluat iniţiativa, în timp ce toţi ceilalţi de pe punte se holbau spre est, cu gurile căscate.

– Krakan! şopti unul dintre cercetătorii nord-insulari şi, un moment, Loren crezu că nu făcea decît să folosească uzata exclamaţie lassiană. Apoi înţelese şi un uriaş sentiment de uşurare îl cuprinse. Nu dură decît foarte puţin.

– Nu, spuse Kumar, părînd mai alarmat decît ar fi crezut Loren că era cu putinţă. Nu e Krakan – e mult mai

aproape. *Copilul* lui Krakan.

Radioul vasului emitea acum semnale continue de alarmă, întrepătrunse cu mesaje solemne de avertisment. Loren nu avu timp să-l asimileze pe nici unul, văzînd că la orizont se întîmpla ceva foarte ciudat. *Nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie.*

Totul era foarte derutant; jumătate din minte îi rămăsese încă jos, cu scorpionii, şi chiar şi acum trebuia să clipească din ochi încontinuu, împotriva văpăii cerului şi-a mării. Poate că păţise ceva vederea lui. Deşi era absolut sigur că nava stătea în poziţie orizontală, ochii îi spuneau că se afunda în mare, abrupt.

Ba nu; marea era aceea care se înălţa, cu un vuiet care acoperea toate celelalte sunete. Nu îndrăzni să judece înălţimea valului ce se năpustea spre ei; acum înţelegea de ce Brant se orientase spre apa adîncă, departe de platforma ucigătoare peste care avea să-şi descarce furia valul seismic.

O mînă gigantică o apucă pe *„Calypso"* şi o săltă cu prova în sus, spre zenit. Loren începu să alunece neputincios pe punte; încercă să se agaţe de un montant, îl scăpă, apoi se pomeni în apă.

„Aminteşte-ţi antrenamentul pentru cazuri de urgenţă," îşi spuse, îndîrjit. „În mare sau în spaţiu, principiul e întotdeauna acelaşi. Cea mai mare primejdie e panica, aşa că nu-ţi pierde capul..."

Nu era nici un risc de înec; se îngrijea de asta vesta de salvare. Dar unde era pîrghia pentru umflare? Degetele-i cotrobăiră înnebunite împrejurul reţelei de pe talie şi, cu toată hotărîrea sa, simţi un scurt fior de gheaţă înainte de-a găsi bara metalică. Aceasta se mişcă uşor şi, spre marea sa uşurare, simţi vesta umflîndu-se în jurul lui, cuprinzîndu-l într-o îmbrăţişare binevenită.

Acum, singurul pericol real îl prezenta *„Calypso"* însăşi, dacă i se răsturna în cap. Unde era?

Mult prea aproape ca să se simtă liniştit, în apa furtunoasă, cu o parte din construcţiile punţii înclinate în mare. Incredibil, majoritatea echipajului părea să se afle încă la bord. Acum arătau spre el şi cineva se pregătea să arunce o centură de salvare.

Apa era plină de resturi plutitoare – cutii, piese de maşini – printre care se vedea şi sania, scufundîndu-se încet, cu bule de aer bolborosind dintr-un flotor spart. „Sper s-o poată salva," îşi spuse Loren. „Dacă nu, călătoria asta va fi foarte costisitoare şi s-ar putea să treacă mult timp înainte de-a mai putea studia din nou scorpionii." Se simţea destul de mîndru de sine pentru o atît de calmă evaluare a situaţiei, în împrejurările date.

Ceva i se frecă de piciorul drept; cu un gest reflex, încercă să-l împingă la o parte. Deşi îi muşca neplăcut carnea, Loren se simţea mai mult enervat decît alarmat. Plutea în siguranţă, valul gigant trecuse şi acum nimic nu-i mai putea face rău.

Lovi din nou, mai prudent. Chiar în timp ce-o făcea, simţi aceeaşi încolăcire şi împrejurul celuilalt picior. Iar acum, nu mai era o mîngîiere neutră; în pofida flotabilităţii vestei de salvare, ceva îl trăgea sub apă.

Acesta fu primul moment de adevărată panică a lui Loren Lorenson, căci îşi aminti deodată de tentaculele iscoditoare ale marelui polip. Totuşi, acelea ar fi trebuit să fie moi şi cărnoase – iar ceea ce-l prinsese era, în mod clar, o sîrmă sau un cablu. Firește – era cordonul ombilical al saniei ce se scufunda.

Încă s-ar mai fi putut descîlci, dacă nu înghiţea o gură de apă dintr-un val neaşteptat. Înecîndu-se, tuşind, încercă să-şi elibereze plămînii, în acelaşi timp dînd cu

picioarele în cablu.

Iar apoi, hotarul vital dintre aer şi apă – dintre viaţă şi moarte – ajunse deasupra capului său, la mai puţin de-un metru; dar n-avea nici un mod de a-l ajunge.

Într-un asemenea moment, omul nu se mai gîndeşte decît la propria sa supravieţuire. Nu urmă nici o imagine din trecut, nici un regret pentru viaţa trăită – nici măcar vreo apariţie fugară de-a Mirissei.

Cînd îşi dădu seama că totul se sfîrşise, nu simţi nici un strop de frică. Ultimul lui gînd conştient fu mînia pură că străbătuse cincizeci de ani-lumină, numai pentru a întîlni un sfîrşit atît de banal şi puţin eroic.

Astfel muri Loren Lorenson pentru a doua oară, în apa mică şi caldă a mării thalassiene. Nu învăţase nimic din experienţa anterioară; prima sa moarte fusese mult mai uşoară, cu două sute de ani în urmă.

V. SINDROMUL *BOUNTY*

31. Petiţia

Deşi Căpitanul Sirdar Bey ar fi negat că avea fie şi doar un miligram de superstiţie în organism, întotdeauna începea să se îngrijoreze cînd lucrurile mergeau bine. Pînă acum, Thalassa fusese aproape prea frumoasă pentru a fi adevărată; totul decursese conform celor mai optimiste planuri. Scutul se construia exact la timp, şi nu intervenise absolut nici o problemă care să merite discuţie.

Acum, însă, în interval de numai douăzeci şi patru de ore...

Desigur, ar fi putut să fie mult mai rău. Locotenentul

Comandant Lorenson avusese un mare, mare noroc – grație puștiului aceluia. (Trebuia să facă ceva pentru el...) Conform medicilor, scăpase ca prin urechile acului. Încă cinci minute, și vătămarea creierului ar fi fost ireversibilă.

Nemulțumit de a-și fi lăsat atenția să se abată de la problema de imediată importanță, Căpitanul citi mesajul pe care-l știa pe de rost:

REȚEA-NAVĂ: FĂRĂ DATĂ, FĂRĂ ORĂ
CĂTRE: CĂPITAN
DE LA: ANONIM

Domnule: Un număr dintre noi am dori să facem următoarea propunere, pe care o înaintăm din cele mai serioase motive. Sugerăm ca misiunea noastră să se încheie aici, pe Thalassa. Toate obiectivele sale se vor realiza fără riscurile suplimentare implicate de deplasarea pînă pe Sagan Doi.

Recunoaștem întru totul că acest lucru va implica probleme cu populația existentă, dar credem că pot fi rezolvate cu ajutorul tehnologiei pe care o posedăm – concret, aplicarea ingineriei tectonice pentru a extinde zona de uscat disponibilă. Conform Regulamentului, Secțiunea 14, Paragraful 24 (a), cerem cu respect întrunirea Consiliului Navei pentru a discuta problema cît de curînd posibil.

– Ei, Căpitan Malina? Ambasador Kaldor? Vreun comentariu?

Cei doi invitați din habitatul spațios, dar mobilat simplu, al Căpitanului, se priviră simultan. Apoi, Kaldor dădu din cap aproape imperceptibil spre Căpitanul adjunct, și-și confirmă renunțarea la prioritate, luînd încă o

sorbitură lentă, calculată, din excelentul vin thalassian pe care-l oferiseră gazdele.

Căpitanul Adjunct Malina, care se simțea mult mai la largul său cu mașinile decît cu oamenii, privi nefericit imprimatul.

– Cel puțin, e foarte politicos exprimat.

– Nici nu mă așteptam la altceva, replică nerăbdător Căpitanul Bey. Aveți idee cine l-o fi trimis?

– Absolut deloc. Cu excepția noastră, mă tem că avem 158 de suspecți.

– 157, interveni Kaldor. Locotenentul Comandant Lorenson are un alibi excelent. În momentul respectiv, era mort.

– Asta nu restrînge prea mult zona, spuse Căpitanul, reușind să afișeze un zîmbet sumbru. *Dumneata* ai vreo teorie, Doctore?

„Am, într-adevăr," răspunse în sinea sa Kaldor. „Am trăit pe Marte timp de doi dintre anii săi îndelungați; eu mi-aș miza banii pe Sabras-i. Dar asta nu-i decît o intuiție și s-ar putea să mă înșel..."

– Încă nu, Domnule Căpitan. Dar voi ține ochii deschiși. Dacă aflu ceva, te informez – pe cît posibil.

Cei doi ofițeri îl înțelegeau perfect. În rolul său de consilier, Moses Kaldor nici măcar nu răspundea în fața căpitanului. Avea, la bordul lui *„Magellan"*, funcția cea mai apropiată de aceea a unui duhovnic.

– Presupun, Doctore Kaldor, că mă vei anunța, cu siguranță, dacă descoperi informații care ar putea periclita această misiune.

Kaldor ezită, după care dădu scurt din cap. Spera să nu ajungă în tradiționala dilemă a preotului care primește confesiunea unui ucigaș – ucigaș încă plănuindu-și crima.

„Nu mă ajută cine ştie ce," îşi spuse acru Căpitanul. „Dar am absolută încredere în aceşti doi oameni şi am nevoie de cineva în care să mă încred. Chiar dacă decizia finală mie trebuie să-mi aparţină..."

– Prima întrebare este: trebuie să răspund acestui mesaj, sau să-l ignor? Oricare atitudine ar putea fi riscantă. Dacă nu e decît o sugestie oarecare – poate din partea unui singur individ într-un moment de tulburare psihică – s-ar putea să nu fie înţeleaptă luarea ei în serios. Dar dacă provine de la un grup hotărît, atunci poate că ar fi util un dialog. Ar putea dezamorsa situaţia. Şi i-ar mai putea identifica şi pe cei implicaţi.

„Şi atunci, ce-ai face?" se întrebă el. „Îi pui în lanţuri?"

– Eu cred că ar trebui să stai de vorbă cu ei, spuse Kaldor. Problemele se rezolvă rareori de la sine dacă nu sînt luate-n seamă.

– Sînt de acord, răspunse şi Căpitanul Adjunct Malina. Dar am convingerea că nu e nimeni din echipele de la Propulsie sau Energie. Îi cunosc pe toţi de cînd au absolvit – sau chiar dinainte.

„S-ar putea să ai surprize," spuse în sinea lui Kaldor. „Cine cunoaşte *cu adevărat* pe altcineva?"

– Foarte bine, răspunse Căpitanul, ridicîndu-se în picioare. Aşa am şi hotărît. Şi, pentru orice eventualitate, cred c-aş face bine să recitesc puţină istorie. Îmi aduc aminte că Magellan a avut cîteva necazuri cu echipajul său.

– Zău c-a avut, răspunse Kaldor. Dar am încredere că *dumneata* nu va trebui să debarci pe nimeni.

„Sau să-ţi spînzuri vreun comandant," adăugă, în sinea lui; ar fi fost o mare lipsă de tact să menţioneze acest episod istoric anume.

Şi ar fi fost chiar mai rău să-i amintească lui Bey – deşi, cu siguranţă, nu putea să fi uitat! – că marele navigator fusese ucis înainte de a-şi fi putut îndeplini misiunea.

32. Clinica

De astă dată, reîntoarcerea la viaţă nu fusese pregătită atît de bine dinainte. A doua deşteptare a lui Loren Lorenson nu mai fu la fel de confortabilă ca prima; într-adevăr, era atît de neplăcut, încît uneori îşi dorea să fi fost lăsat pradă scufundării în nefiinţă.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, o regretă rapid. Avea nişte tuburi băgate pe gît şi fire ataşate de braţe şi picioare. *Fire!* Simţi un brusc impuls de panică la amintirea acelei ucigătoare tracţiuni în jos, după care îşi readuse emoţiile sub control.

Acum mai avea şi alt motiv de îngrijorare. Nu părea să respire; nu putea detecta nici o mişcare a diafragmei. „Cît de ciudat – aha, cred că mi-au ocolit plămînii..."

Pesemne că monitoarele alertaseră o soră, căci deodată îi răsună în ureche o voce blîndă şi simţi o umbră aşternîndu-i-se peste pleoapele pe care era încă prea obosit să le ridice:

– Vă prezentaţi foarte bine, Domnule Lorenson. Nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. Veţi fi pe picioare în cîteva zile... Nu, nu încercaţi să vorbiţi.

„Nici n-aveam intenţia," îşi spuse Lorenson. „Ştiu exact ce s-a întîmplat..."

Apoi se auzi fîsîitul slab al unui jet hipodermic, o scurtă senzaţie de îngheţ în braţ şi, încă o dată, binecu-

vîntata uitare.

Cu următorul prilej, spre marea sa uşurare, lucrurile stăteau absolut altfel. Tuburile şi firele dispăruseră. Deşi se simţea foarte slăbit, nu-l jena nimic. Şi respira din nou, în ritm constant, normal.

– Bună, spuse un glas bărbătesc profund, de la cîţiva metri distanţă. Bine-aţi venit înapoi.

Loren îşi întoarse capul în direcţia sunetului şi zări ca prin ceaţă o figură bandajată, într-un pat vecin.

– Bănuiesc că nu mă recunoaşteţi, Domnule Lorenson. Locotenent Bill Horton, inginer de telecomunicaţii – şi fost practicant de surfing.

– A, salut, Bill – da' *dumneata* ce cauţi... şopti Loren. Sora însă îl întrerupse, sosind şi punînd capăt conversaţiei cu încă o injecţie bine plasată.

Acum era în perfectă formă şi nu voia decît să i se dea voie să se ridice. Chirurgul Comandant Newton considera că, în ansamblu, era mai bine ca pacienţii să ştie ce li se întîmpla şi de ce. Chiar dacă nu înţelegeau, asta ajuta să păstreze tăcerea, astfel ca prezenţa lor enervantă să nu intervină prea mult în funcţionarea corectă a instituţiei medicale.

– S-ar putea să te *simţi* bine, Loren, spuse ea, dar plămînii tăi încă sînt în curs de vindecare şi trebuie să eviţi eforturile pînă vor reveni la capacitatea deplină. Dacă oceanul Thalassei ar fi fost asemenea celor de pe Pămînt, acum nu era nici o problemă. Dar e mult mai puţin sărat – conţine apă potabilă, adu-ţi aminte, şi ai băut cam un litru. Iar întrucît fluidele tale corporale sînt mai sărate decît marea, balanţa izotonică s-a dereglat complet. S-au produs deci multe vătămări ale membranelor prin presiune osmotică. A trebuit să facem o mulţime de

cercetări în mare viteză, prin Arhivele Navei, înainte de-a te putea îngriji. La urma urmei, înecul nu e un accident normal în spațiu.

– Voi fi un pacient cuminte, răspunse Loren. Și, cu siguranță, apreciez ce ați făcut. Dar cînd pot primi vizite?

– Cineva așteaptă afară chiar acum. Poate sta cincisprezece minute. Apoi sora o va ruga să plece.

– Și nu te jena de mine, spuse Bill Horton. Adorm repede.

33. Mareele

Mirissa se simțea categoric prost și, firește, totul era din vina Pilulei. Dar, cel puțin, avea mîngîierea că nu i se mai putea întîmpla decît o dată – cînd (și dacă!) urma să-l poarte pe cel de-al doilea copil care-i era permis.

Era incredibil, cînd se gîndea că aproape toate generațiile de femei ce existaseră vreodată fuseseră silite să îndure aceste inconveniente lunare timp de jumătate din viață. O fi fost o simplă coincidență, se întreba, faptul că ciclul fertilității corespundea aproximativ cu cel al singurei Luni uriașe a Pămîntului? Să ne închipuim, doar, că la fel ar fi stat lucrurile și pe Thalassa, cu cei doi sateliți apropiați ai săi! Poate că din același motiv mareele lor erau abia perceptibile; gîndul la niște cicluri de cîte cinci și șapte zile ciocnindu-se dezordonat era de-o oroare atît de comică, încît nu se putea abține să nu zîmbească – și, imediat, se simți mult mai bine.

Îi trebuiseră cîteva săptămîni pentru a lua hotărîrea și încă nu-i spusese lui Loren – cu atît mai puțin lui Brant, care era ocupat s-o repare pe *„Calypso"*, lîngă Insula de

Nord. Oare ar fi făcut la fel dacă el n-o părăsea – fugind, cu toată lăudăroşenia şi bravada lui, fără a se certa cu ea?

Nu – era o reacţie nedreaptă, primitivă, pre-umană chiar. Şi totuşi, asemenea instincte mureau greu; Loren îi spusese, pe ton de scuză, că uneori el şi Brant se urmăreau prin coridoarele viselor.

Nu-l putea învinui pe Brant; dimpotrivă, ar fi trebuit să fie mîndră de el. Nu laşitatea, ci consideraţia îl îndemnase spre nord, pînă aveau să-şi poată hotărî amîndoi destinele.

Decizia ei nu fusese luată în grabă; acum îşi dădea seama că, pasămite, pîndise săptămîni întregi sub pragul conştiinţei. Moartea temporară a lui Loren îi reamintise – de parc-ar fi avut nevoie să i-o amintească cineva! – că, în curînd, erau nevoiţi să se despartă pentru totdeauna. Ştia ce trebuia făcut înainte de plecarea lui spre stele. Toate instinctele îi spuneau că avea dreptate.

Şi ce-avea să spună Brant? Cum va reacţiona? Aceasta era alta dintre numeroasele probleme pe care încă le mai avea de înfruntat.

– Te iubesc, Brant, şopti ea. Vreau să te-ntorci; al doilea copil al meu va fi al tău.

Primul însă nu.

34. REŢEAUA

„Cît de curios," îşi spunea Owen Fletcher, „că port acelaşi nume cu unul dintre cei mai vestiţi rebeli ai tuturor timpurilor. (Referire la *Revolta de pe Bounty*). Aş putea oare să fiu un descendent de-al lui? Ia să vedem – au trecut peste două mii de ani de cînd au acostat pe Insula

Pitcairn... să zicem, o sută de generații, ca să ne fie mai ușor..."

Fletcher se mîndrea naiv cu capacitatea sa de a face calcule mentale care, deși elementare, surprindeau și impresionau marea majoritate a celorlalți; de veacuri, Omul apăsase pe butoane ori de cîte ori avea în față problema de-a aduna doi și cu doi. Faptul de a-ți aminti cîțiva logaritmi și constante matematice era de un enorm ajutor și făcea ca performanța lui să li se pară și mai misterioasă acelora care nu știau cum se procedează. Desigur, nu alegea decît exemple cu care știa cum să se descurce și foarte rar se ostenea cineva să-i verifice rezultatele...

„Cu o sută de generații în urmă – deci, doi la sută dintre strămoși. Logaritmul lui doi este zero virgulă trei zero unu zero – asta-nseamnă treizeci virgulă unu... Olympus! – un milion de milioane de milioane de milioane de *milioane* de oameni! Ceva era greșit – niciodată nu trăiseră un asemenea număr de persoane pe Pămînt, de la începuturile timpului –firește, asta presupune că nu s-a produs nici o suprapunere –arborele genealogic al omenirii trebuie că-i încîlcit fără speranță – oricum, după o sută de generații, toată lumea trebuie să fie înrudită cu altcineva – niciodată n-am s-o pot dovedi, dar Fletcher Christian trebuie să fie strămoșul meu – de mai multe ori.

Totul e foarte interesant", își spuse, în timp ce închidea displayul, vechile documente dispărînd de pe ecran. „Dar eu nu sînt un rebel. Sînt un... un... *petiționar*, cu o cerere perfect rezonabilă. Karl, Ranjit, Bob, toți sînt de acord... Werner e nehotărît, dar nu ne va trăda. Cît de mult doresc să putem vorbi cu restul Sabras-ilor și să-i înștiințăm despre fermecătoarea lume pe care am găsit-o

în timp ce dormeau.

Între timp, trebuie să-i răspund Căpitanului..."

Căpitanul Bey găsea absolut neliniştitoare necesitatea de a continua cu treburile navei, fără să ştie cine – sau cît de mulţi – dintre ofiţerii sau membrii echipajului său i se adresau prin anonimatul REŢELEI-NAVĂ. Nu exista nici o cale ca impulsurile acelea neomologate să poată fi urmărite –confidenţialitatea era însuşi scopul lor, încorporată ca mecanism de stabilitate socială de către geniile răposate demult care proiectaseră nava *„Magellan"*. Ridicase, nesigur, subiectul unui dispozitiv de urmărire, într-o discuţie cu inginerul-şef al telecomunicaţiilor, dar Comandantul Rocklynn fusese atît de şocat, încît Bey abandonase prompt chestiunea.

Deci, acum cerceta încontinuu chipuri, observa expresii, asculta inflexiuni vocale – şi încerca să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Poate că reacţiona excesiv şi, de fapt, nu se *întîmplase* nimic important. Dar se temea că fusese sădită o sămînţă, avînd să crească iar şi iar, zi cu zi, tot timpul cît nava avea să rămînă pe orbita circumthalassiană.

Primul său răspuns, formulat după consultarea cu Malina şi Kaldor, fusese destul de opac:

De la: CĂPITAN
Către: ANONIM

În replică la comunicarea dumneavoastră nedatată, nu am nici o obiecţie faţă de o discuţie în sensul pe care l-aţi propus, fie prin REŢEA-NAVĂ, fie oficial, în Consiliul Navei.

De fapt, avea obiecţii foarte puternice; îşi petrecuse aproape jumătate din viaţa adultă antrenîndu-se pentru copleşitoarea responsabilitate de a transplanta un milion de fiinţe omeneşti cale de o sută douăzeci şi cinci de ani-lumină prin spaţiu. Aceasta era misiunea lui; dacă termenul „sacru" ar fi însemnat ceva pentru el, l-ar fi aplicat. Nimic, cu excepţia vreunei avarii catastrofale a navei sau, poate, a constatării improbabile că soarele lui Sagan Doi era pe cale să devină novă, n-ar fi avut cea mai mică şansă de a-l abate de la acest ţel.

Între timp, exista un singur curs de acţiune evident. Poate –asemenea oamenilor lui Bligh! – echipajul devenise demoralizat, sau cel puţin se moleşise. Reparaţiile uzinei de îngheţare, după avariile minore provocate de către tsunami, duraseră de două ori mai mult decît se prevăzuse, iar acesta era un simptom tipic. Întregul tempo al navei încetinea; da, era vremea să înceapă din nou să pocnească din bici.

– Joan, îi spuse el secretarei aflate cu treizeci de mii de kilometri mai jos. Transmite-mi cel mai recent raport de asamblare a scutului. Şi spune-i Căpitanului Malina că vreau să discut cu el programul de ridicare.

Nu ştia dacă puteau ridica mai mult de un singur fulg-de-nea pe zi. Dar puteau să încerce.

35. Convalescenţa

Locotenentul Horton era un companion amuzant, dar Loren se bucură să scape de el imediat ce curenţii de electrofuziune îi sudaseră oasele fracturate. După cum descoperise, cu amănunte oarecum obositoare, tînărul

inginer se înhăitase cu o bandă de haidamaci lăţoşi de pe Insula de Nord, al căror al doilea scop în viaţă părea a fi călărirea surfboards-urilor cu microjeturi pe valuri verticale. Horton constatase, pe pielea lui, că era chiar mai primejdios decît părea.

– Sunt absolut surprins, intervenise Loren la un moment dat, în timpul unei relatări destul de dezlînate. Aş fi jurat că eşti nouăzeci la sută hetero.

– Nouăzeci şi doi, conform profilului meu, răspunse voios Horton. Dar prefer să-mi verific calibrarea din cînd în cînd.

Locotenentul nu glumea decît pe jumătate. Auzise undeva că procentualii integrali erau atît de rari, încît erau catalogaţi ca patologici. Nu c-ar fi crezut-o *într-adevăr*; dar îl cam îngrijora, cu rarele ocazii cînd dădea cît de cît atenţie problemei.

Acum Loren era singurul pacient şi o convinsese pe sora lassiană că prezenţa ei continuă era absolut inutilă – cel puţin cînd Mirissa îşi făcea vizita zilnică. Chirurgul Comandant Newton, care, asemenea majorităţii medicilor, putea fi de-o franchеţe jenantă, i-o spusese de-a dreptul:

– Mai ai nevoie de o săptămînă pentru refacere. Dacă *trebuie* să faci dragoste, las-o pe ea să preia tot efortul.

Avea, desigur, mulţi alţi vizitatori. Cu două excepţii, majoritatea erau bineveniţi.

Primăriţa Waldron o putea constrînge pe micuţa soră s-o lase înăuntru oricînd; din fericire, vizitele ei nu coincideau niciodată cu ale Mirissei. Prima oară cînd sosise Primăriţa, Loren simulase că s-ar fi aflat într-o stare aproa-

pe muribundă, dar tactica sa se dovedise dezastruoasă, punîndu-l în imposibilitatea de a evita cîteva mîngîieri umede. La a doua vizită – noroc că fusese prevenit cu zece minute în avans – stătea rezemat de perne, pe deplin conștient. Oricum, printr-o stranie coincidență, era în curs de desfășurare un complicat test al funcțiilor respiratorii, iar tubul inserat în gura lui Loren făcea conversația imposibilă. Testul se sfîrși la circa treizeci de secunde după plecarea Primăriței.

Singura vizită de curtoazie a lui Brant Falconer fu încordată pentru amîndoi. Vorbiră politicos despre scorpioni, despre progresele uzinei de înghețare din Golful Mangrove, despre politica Insulei de Nord – despre orice, de fapt, cu excepția Mirissei. Loren putea să observe că Brant era îngrijorat, stînjenit chiar, dar ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era o scuză. Vizitatorul reuși să și-o scoată din piept chiar înainte de-a pleca.

– Știi, Loren, spuse el fără tragere de inimă, altceva n-am putut face cu valul ăla. Dacă mențineam direcția, ne-am fi ciocnit de recif. Cu atît mai rău că vasul n-a putut ajunge în timp util la adînc.

– Sînt absolut sigur, replică Loren cu deplină sinceritate, că nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

– Ăă... mă bucur că înțelegi.

Brant era vizibil ușurat, iar Loren simți un impuls de simpatie – de milă, chiar – pentru el. Poate că se pronunțaseră unele critici la adresa abilității lui marinărești; pentru orice om atît de mîndru de dibăcia sa ca Brant, așa ceva ar fi fost intolerabil.

– Înțeleg că au salvat sania.

– Da – curînd o vom repara și va fi ca nouă.

– Și eu la fel.

În scurta camaraderie a rîsului lor reunit, pe Loren îl

frapă un neașteptat gînd ironic.

Oare-și dorise Brant vreodată, se întrebă el, să fi fost Kumar o idee mai puțin curajos?

36. KILIMANJARO

De ce visase cu Kilimanjaro?

Era un cuvînt ciudat; un nume, avea convingerea – dar al cui?

Moses Kaldor zăcea în lumina cenușie a zorilor thalassieni, trezindu-se încet în ambianța sonoră a Tarnei. Nu s-ar fi putut spune că se auzeau prea multe zgomote, la acea oră; o sanie-de-nisip scîrțîia undeva în drum spre plajă, probabil în întîmpinarea unui pescar care se înapoia.

Kilimanjaro.

Kaldor nu era un lăudăros, dar se-ndoia că vreo altă ființă omenească citise tot atîtea cărți vechi, pe-o gamă de subiecte așa de largă. Mai primise și cîțiva terabiți de implant de memorie și, deși informațiile înmagazinate astfel nu erau cu adevărat *cunoștințe*, îți stăteau la dispoziție dacă-ți puteai aminti codurile de acces.

Era puțin cam devreme ca să facă efortul, și se-ndoia că problema era deosebit de importantă. Totuși, învățase să nu neglijeze visele; bătrînul Sigmund Freud emisese cîteva argumente valide, cu două mii de ani în urmă. Și, oricum, n-avea să mai poată adormi din nou...

Închise ochii, declanșă comanda CAUTĂ și așteptă. Deși totul era pură imaginație – procesul avea loc la un nivel absolut subconștient – își putea închipui miriade de

Ks, (Kiloocteți sau kilobytes, unități informatice) fulgerînd pe lîngă el, prin adîncurile creierului.

Acum se întîmpla ceva cu fosfenele care dansează etern în configurații arbitrare pe retina ochiului închis. O fereastră întunecată apăruse ca prin farmec în haosul vag luminiscent; se formau litere – și, iată:

KILIMANJARO: Munte-vulcanic, Africa. Alt. 5,9 km.
Locul primului Lift Spațial, Terminus Pămînt.

Poftim! Ce însemna *asta?* Își lăsă mintea să se joace cu sumara informație.

Ceva în legătură cu celălalt vulcan, Krakan – care, fără-ndoială, îi ocupase mult gîndurile în ultima vreme? Ideea părea cam trasă de păr. Și nu avea nevoie de nici un avertisment că vulcanul Krakan – sau nărăvașa sa progenitură – putea erupe din nou.

Primul lift spațial? Asta era într-adevăr o istorie veche; marca însești începuturile colonizării planetare, oferind omenirii acces virtualmente nelimitat în Sistemul Solar. Iar aici se aplica aceeași tehnologie, folosind cabluri din material superrezistent pentru a ridica marile blocuri de gheață spre *„Magellan"*, în timp ce nava plutea pe orbita staționară deasupra Ecuatorului.

Și totuși, și acesta era un strigăt foarte îndepărtat al acelui munte african. Legătura era prea vagă; răspunsul, avea Kaldor convingerea, trebuia să se găsească în altă parte.

Abordarea directă eșuase. Singura cale de a găsi veriga de legătură – dacă putea vreodată – era s-o lase în seama timpului și a misterioaselor activități ale subconștientului.

Avea să se străduiască să uite de Kilimanjaro, pînă cînd acesta găsea momentul propice să-i erupă în minte.

37. IN VINO VERITAS

Pe lîngă Mirissa, Kumar era cel mai binevenit – şi cel mai frecvent – vizitator al lui Loren. În pofida poreclei, lui Loren i se părea că tînărul semăna mai mult cu un cîine credincios – sau, mai curînd, un cățelandru prietenos – decît cu un leu. În Tarna existau vreo duzină de cîini foarte răsfățați şi, într-o zi, era posibil să trăiască din nou şi pe Sagan Doi, reluîndu-şi lunga relație cu omul.

Loren aflase de-acum ce risc îşi asumase Kumar în marea aceea tumultuoasă. Norocul amîndurora fusese că băiatul nu pleca niciodată de pe mal fără un cuțit de scufundător, legat la picior; chiar şi-aşa, stătuse sub apă mai mult de trei minute, tăind cablul încurcat împrejurul lui Loren. Echipajul lui *„Calypso"* fusese convins că se înecaseră amîndoi.

În pofida legăturii care-i unea acum, lui Loren îi venea greu să converseze prea mult cu Kumar. În fond, nu exista decît un număr limitat de moduri în care se putea spune „Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața", iar viețile lor trecute se deosebeau atît de mult, încît aveau foarte puține terenuri de referință comune. Dacă-i vorbea lui Kumar despre Pămînt sau despre navă, totul trebuia explicat chinuitor de amănunțit; şi, după un timp, lui Loren îi devenea clar că pierdea timpul. Spre deosebire de sora sa, Kumar trăia în lumea experienței imediate; pentru el nu erau importante decît acum-ul şi aici-ul de pe Tha-

lassa. „Cît îl invidiez!“ remarcase odată Kaldor. „E o ființă a zilei de azi – fără să-l bîntuie trecutul sau să-l sperie viitorul!“

Loren se pregătea să adoarmă, în noaptea pe care și-o spera ca fiind ultima în clinică, cînd sosi Kumar, aducînd o sticlă foarte mare, pe care o ridică triumfal.

– Ghici!

– Habar n-am, răspunse Loren, mințind cu nerușinare.

– Primul vin al sezonului, din Krakan. Se zice că va fi un an foarte bun.

– De unde știi *tu* despre asta?

– Familia noastră a avut o podgorie aici, mai mult de-o sută de ani. Mărcile Lion sînt cele mai vestite din lume.

Kumar scotoci prin jur, pînă scoase la iveală două pahare și turnă porții generoase în fiecare. Loren luă o sorbitură, precaut; era puțin cam dulce pentru gustul lui, dar foarte, *foarte* ușor.

– Cum i se spune? întrebă.

– Krakan Special.

– Întrucît Krakan aproape m-a omorît o dată, crezi c-ar fi bine să risc?

– N-o să-ți dea nici măcar o mahmureală.

Loren luă încă o înghițitură, mai lungă și, în surprinzător de scurt timp, paharul fu gol. În și mai scurt timp, era plin din nou.

Părea un mod excelent de a-și petrece ultima seară la spital, iar Loren își simți fireasca recunoștință față de Kumar cuprinzînd întreaga lume. Nici chiar o vizită de-a Primăriței Waldron n-ar mai fi fost nebinevenită.

– Apropo, ce mai face Brant? Nu l-am mai văzut de o săptămînă.

– Tot pe Insula de Nord, aranjează cu reparațiile bărcii și vorbește cu biologii marini. Toată lumea e foarte agitată în legătură cu scorpionii. Dar nimeni nu se poate hotărî ce să facem cu ei. Dacă e să facem ceva.

– Știi, și eu simt cam la fel în privința lui Brant.

Kumar rîse:

– Nu-ți face griji. Are o amică pe Insula de Nord.

– Aha. Mirissa știe?

– Sigur.

– Și n-o deranjează?

– De ce-ar deranja-o? Brant o iubește – și întotdeauna se-ntoarce la ea.

Loren prelucră această informație, deși cam încet. Îi trecu prin minte că el, unul, era doar o nouă variabilă într-o ecuație deja complexă. Avea Mirissa și alți amanți? Chiar voia să știe? Ar fi trebuit să-ntrebe?

– Oricum, continuă Kumar în timp ce umplea din nou ambele pahare, tot ce contează cu adevărat e că hărțile lor genetice au fost aprobate și că s-au înscris pentru un fiu. Cînd se va naște, altfel au să stea lucrurile. Atunci, nu vor mai avea nevoie decît unul de altul. Pe Pămînt nu era la fel?

– Uneori, răspunse Loren.

Deci, Kumar nu știa; secretul rămăsese între ei doi încă.

„Cel puțin, am să-mi văd fiul," își spuse, „fie și doar pentru cîteva luni. Iar apoi..."

Spre groaza sa, simți lacrimi șiroindu-i pe obraji. Cînd plînsese ultima oară? Acum două sute de ani, privind în urmă spre Pămîntul care ardea...

– Ce-i cu tine? întrebă Kumar. Te gîndești la soția ta?

Preocuparea sa era atît de sinceră, încît lui Loren îi fu imposibil să se simtă jignit de caracterul direct al întrebării – sau de referirea la un subiect care, prin consimțămînt reciproc, rareori era menționat, întrucît nu avea nici o legătură cu ceea ce se întîmpla acum și aici. Momentele din urmă cu două sute de ani, pe Pămînt, și peste trei sute de ani pe Sagan Doi, erau prea îndepărtate de Thalassa pentru ca emoțiile lui să le perceapă, mai ales în actuala sa stare, oarecum buimacă.

– Nu, Kumar. *Nu* mă gîndeam la... soția mea...

– Ai să-i... spui... vreodată... despre Mirissa?

– Poate. Poate că nu. Chiar nu știu. Mi-e foarte somn. Am băut toată sticla? Kumar? Kumar!

Sora intră în timpul nopții și, înăbușindu-și chicotelile, îndesă înăuntru cearceafurile ca să nu cadă.

Loren se trezi cel dintîi. După șocul inițial de recunoaștere, izbucni în rîs.

– Ce-i așa de comic? întrebă Kumar, săltîndu-se cam posomorît din pat.

– Dacă vrei într-adevăr să știi – mă-ntrebam dacă Mirissa ar fi geloasă.

Tînărul rînji răutăcios.

– Poate că m-am îmbătat nițel, spuse el, da-s sigur că nu s-a-ntîmplat nimic.

– Și eu.

Și totuși, își dădu seama că ținea la Kumar – nu fiindcă îi salvase viața, nici măcar pentru că era fratele Mirissei – ci, pur și simplu, fiindcă era Kumar. Sexul n-avea absolut nici un rol; însuși gîndul i-ar fi umplut nu de jenă, ci de ilaritate. Cu atît mai bine. Viața era deja suficient de complicată în Tarna.

– Şi ai avut dreptate, adăugă Loren, în legătură cu Krakan Specialul. Nu-s mahmur. De fapt, mă simt minunat. Poţi trimite cîteva sticle pe navă? Ba mai bine' – cîteva sute de litri.

38. DEZBATEREA

Era o întrebare simplă, dar nu avea un răspuns simplu. Ce-avea să se întîmple cu disciplina de la bordul lui *„Magellan"*, dacă însuşi scopul misiunii navei era supus la vot?

Desigur, nici un rezultat n-ar fi fost obligatoriu, iar Căpitanul putea trece peste el cu uşurinţă. Ba chiar *trebuia* s-o facă, dacă majoritatea hotăra să rămînă (nu că şi-ar fi imaginat-o, un moment măcar...). Dar un asemenea deznodămînt ar fi avut un impact psihic devastator. Echipajul avea să se dividă în două facţiuni, lucru care putea duce la situaţii pe care prefera să nu şi le închipuie.

Şi totuşi – un comandant trebuia să fie ferm, dar nu încăpăţînat. Exista mult bun-simţ în propunere şi prezenta atracţii majore. La urma urmei, el însuşi se bucurase de beneficiile ospitalităţii prezidenţiale şi avea toate intenţiile s-o mai întîlnească pe acea campioană de decatlon feminin. Era o lume minunată; poate că ar fi reuşit să accelereze lentul proces al construirii continentelor, astfel încît să se facă loc pentru cele cîteva milioane în plus. Ar fi fost infinit mai uşor decît să colonizeze planeta Sagan Doi.

Că tot venise vorba, era posibil ca nici măcar să nu mai ajungă vreodată pe Sagan Doi. Deşi capacitatea operaţională a navei încă se mai estima a fi nouăzeci şi

opt la sută, existau elemente de hazard extern pe care nimeni nu le putea prezice. Doar cîțiva dintre ofițerii săi de maximă încredere știau despre porțiunea din scutul de gheață care se pierduse undeva în jurul anului-lumină patruzeci și opt. Dacă acel meteorit interstelar, sau ce-o fi fost, trecea doar cu cîțiva metri mai aproape...

Cineva sugerase că obiectul putea să fi fost o veche sondă spațială de pe Pămînt. Șansele împotriva acestei ipoteze erau literalmente astronomice și, desigur, o asemenea situație ironică nu se putea dovedi niciodată.

Iar acum, petiționarii necunoscuți se autointitulau Noii Thalassieni. Oare însemna asta, se întreba Căpitanul Bey, că erau mai mulți și se organizau într-o mișcare politică? Dacă da, atunci poate cel mai bine ar fi fost să-i scoată la lumină cît mai repede posibil.

Da, era timpul să convoace Consiliul Navei.

Refuzul lui Moses Kaldor fusese rapid și politicos.

– Nu, Căpitane; nu mă pot implica în dezbatere – pro sau contra. Dacă o fac, echipajul n-ar mai avea încredere în imparțialitatea mea. Dar sînt dispus să acționez ca președinte, sau moderator – cum vrei să-i spui.

– De acord, răspunse prompt Căpitanul Bey; nici nu sperase mai mult. Și cine va prezenta moțiunile? Nu ne putem aștepta ca Noii Thalassieni să iasă la vedere și să-și pledeze cauza.

– Aș vrea să putem supune la vot deschis, fără nici o controversă sau discuție, se lamentase Căpitanul Adjunct Malina.

În sinea sa, Căpitanul Bey era de acord. Dar aceasta era o societate democratică, compusă din oameni de înaltă cultură, iar Ordinele Navei recunoșteau acest fapt. Noii Thalassieni ceruseră un Consiliu pentru a-și expune

părerile; dacă refuza, şi-ar fi nesocotit propriile scrisori de numire şi ar fi violat încrederea care i se acordase pe Pământ, cu două sute de ani în urmă.

Nu fusese uşor să organizeze Consiliul. De vreme ce tuturor, fără excepţie, trebuia să li se dea şansa de a vota, era nevoie ca programele şi listele de îndatoriri să fie reformulate, iar perioadele de somn întrerupte. Faptul că jumătate din echipaj se afla jos pe Thalassa prezenta o altă problemă care nu se mai ivise niciodată – aceea a securităţii. Oricare ar fi fost rezultatul, era extrem de indezirabil ca lassienii să audă dezbaterile...

Şi astfel, la începerea Consiliului, Loren Lorenson era singur, cu uşa biroului său din Tarna încuiată pentru prima oară de cînd ştia. Din nou purta ochelarii de vedere completă; de astă dată, însă, nu plutea în derivă spre o pădure submarină. Se afla la bordul lui *„Magellan"*, în familiara sală a Adunării, privind feţele colegilor şi, ori de cîte ori putea îşi muta punctul de vedere la ecranul pe care aveau să se afişeze comentariile şi verdictul lor. Pe moment, nu conţinea decît un singur scurt mesaj:

DECIZIE: Ca Astronava *„Magellan"* să-şi încheie misiunea pe Thalassa, întrucît toate obiectivele sale principale se pot realiza aici.

„Deci, Moses e la bordul navei," îşi spuse Loren în timp ce scruta asistenţa; „mă-ntrebam de ce nu l-am mai văzut în ultima vreme. Pare obosit – la fel şi Căpitanul. Poate e ceva mai grav decît îmi imaginasem..."

Kaldor bătu rapid în masă pentru a face linişte.

– Căpitane, ofiţeri, colegi din echipaj – deşi acesta e primul nostru Consiliu, cunoaşteţi cu toţii regulile de procedură. Dacă doriţi să vorbiţi, ridicaţi mîna pentru a se

lua la cunoştinţă. Dacă doriţi să faceţi o declaraţie scrisă, folosiţi claviatura; adresele vor fi codificate pentru a asigura anonimatul. În ambele cazuri, vă rugăm să fiţi cît mai scurţi posibil.

Dacă nu sînt întrebări, vom deschide cu Articolul zero zero unu.

Noii Thalassieni adăugaseră cîteva argumente, dar, în esenţă, 001 continua să fie memoriul care-l tulburase pe Căpitanul Bey în urmă cu două săptămîni – perioadă în care nu înregistrase absolut nici un progres în a-i descoperi autorii.

Poate că punctul suplimentar cel mai grăitor consta în sugestia că era de *datoria* lor să rămînă aici; Lassa avea *nevoie* de ei, din motive tehnice, culturale, genetice. „Mă întreb... îşi spuse Loren, oricît de tentat era să aprobe... „În orice caz, ar trebui să le cerem mai întîi părerea. Nu sîntem imperialişti de stil vechi – oare?"

Cu toţii avuseseră timp să recitească memorandumul; Kaldor ceru din nou să se facă linişte.

– Nimeni n-a, ..., solicitat permisiunea de a vorbi în favoarea rezoluţiei; firesţe, vor exista ocazii şi mai tîrziu. Deci, îl rugăm pe Locotenentul Elgar să se pronunţe împotriva cauzei.

Raymond Elgar era un tînăr inginer ce răspundea de Energie şi de Telecomunicaţii, gînditor, pe care Loren îl cunoştea vag; avea talente muzicale şi declara că scria un poem epic despre călătoria lor. Cînd i se cerea să recite măcar un singur vers, replica invariabil: „Aşteptaţi pînă pe Sagan Doi, plus un an."

Era evident de ce Locotenentul Elgar se oferise voluntar (dacă era într-adevăr voluntar) pentru acest rol. Pretenţiile sale poetice, greu i-ar fi îngăduit să procedeze altfel; şi poate că lucra într-adevăr la poemul acela.

– Domnule Căpitan – camarazi – împrumutați-mi urechile dumneavoastră...

„Ce frază frapantă," își spuse Loren. „Mă-ntreb dacă e originală."

– Cred că sîntem cu toții de acord, în inimi precum și-n gînduri, că ideea de a rămîne pe Thalassa conține un mare număr de atracții. Dar să ținem seamă de următoarele puncte:

Sîntem numai o sută șaizeci și unu. Avem oare dreptul să luăm o hotărîre irevocabilă în numele celor un milion care încă mai dorm?

Și cum rămîne cu Iassienii? S-a sugerat că, rămînînd, i-am ajuta. Așa să fie? Au un mod de viață care pare să li se potrivească perfect. Gîndiți-vă la trecutul *nostru*, la instruirea noastră – scopul căruia ne-am dedicat cu ani în urmă. Chiar vă imaginați că un milion de oameni ca noi ar putea deveni parte din societatea thalassiană fără a o perturba complet?

Și mai este și problema datoriei. Generații întregi de bărbați și de femei s-au sacrificat pentru a face posibilă această misiune – pentru a oferi speciei umane o șansă mai bună de supraviețuire. Cu cît ajungem la mai mulți sori, cu atît vom fi mai bine asigurați împotriva dezastrului. Am văzut ce efecte pot avea vulcanii thalassieni; cine știe ce s-ar putea întîmpla aici în secolele viitoare?

S-a mai vorbit, cu mult entuziasm, și despre ingineria tectonică în scopul de a crea pămînturi noi, de a furniza spațiu pentru populația înmulțită. Fie-mi îngăduit să vă amintesc că nici chiar pe Pămînt, după mii de ani de cercetări și dezvoltări, aceasta încă nu devenise o știință exactă. Aduceți-vă aminte de Catastrofa de pe Cîmpia Nazca, din 3175! Nu-mi pot imagina nimic mai necugetat

decît să ne amestecăm în forţele care clocotesc înlăuntrul Thalassei.

Nu e nevoie să spun mai mult. În această privinţă, nu poate exista decît o singură decizie. Trebuie să-i lăsăm pe lassieni cu propriul lor destin; *noi* trebuie să mergem pe Sagan Doi.

...Loren nu se miră de aplauzele în creştere lentă. Întrebarea interesantă era: Cine *nu* aplaudase? Din cîte putea judeca el, unii aplaudaseră eventual din admiraţie pentru prezentarea foarte reuşită, nu neapărat fiindcă ar fi fost de acord cu vorbitorul.

– Mulţumesc, Locotenent Elgar, spuse Preşedintele Kaldor. Vă apreciem în mod deosebit conciziunea. Acum, ar dori cineva să exprime opinia contrară?

Se stîrni o foială neliniştită, urmară de o tăcere adîncă. Timp de cel puţin un minut nu se întîmplă nimic. Apoi, pe ecran începură să apară litere.

002. ÎL RUGĂM PE CĂPITAN SĂ OFERE CEA MAI RECENTĂ ESTIMAŢIE ASUPRA SUCCESULUI PROBABIL AL MISIUNII.

003. DE CE SĂ NU REÎNVIEM UN EŞANTION REPREZENTATIV DINTRE CEI ADORMIŢI PENTRU A LE SONDA OPINIA?

004. DE CE NU I-AM ÎNTREBA PE LASSIENI CE PĂRERE AU? E LUMEA LOR.

Cu deplină discreţie şi neutralitate, computerul stoca şi numerota recepţiile de la membrii Consiliului. În două mii de ani, nimeni nu fusese capabil să inventeze o cale mai bună de a sonda opinia de grup şi a obţine un

consens. În toată nava – și jos pe Thalassa – bărbați și femei tastau mesaje pe cele șapte butoane ale micilor lor claviaturi de-o singură mînă. Poate că prima abilitate dobîndită de orice copil era aceea de a dactilografia toate combinațiile necesare, fără a se gîndi măcar la ele.

Loren scrută audiența, observînd amuzat că aproape toți aveau ambele mîini la vedere. Nu putea zări pe nimeni cu acea tipică expresie pierdută, indicînd că se transmitea un mesaj privat, prin intermediul unei claviaturi camuflate. Dar, cumva, foarte mulți oameni vorbeau.

015. CUM AR FI UN COMPROMIS? UNII DINTRE NOI POT PREFERA SĂ RĂMÎNĂ. NAVA ȘI-AR PUTEA CONTINUA DRUMUL.

Kaldor bătu în masă.

– Nu aceasta e rezoluția pe care o discutăm, spuse el, dar punctul de vedere a fost consemnat.

– Ca să răspund la Zero Zero Doi, spuse Căpitanul Bey, amintindu-și la timp să obțină încuviințarea Președintelui, cifra este de nouăzeci și opt la sută. Nu m-ar surprinde ca șansa noastră de a ajunge la Sagan Doi să fie mai mare decît aceea a Insulelor de Nord și de Sud de-a rămîne deasupra apei.

021. CU EXCEPȚIA LUI KRAKAN, CU CARE NU PREA AU CE FACE, LASSIENII NU AU DE ÎNFRUNTAT NICI O PROVOCARE SERIOASĂ. POATE AR TREBUI SĂ LE LĂSĂM CÎTEVA. KNR.

Asta ar însemna, ia să vedem... Sigur – Kingsley Rasmussen. Era evident că nu voia să rămînă incognito.

Exprima un gînd care, într-un moment sau altul, îi venise aproape oricui.

022. AU PROPUS DEJA SĂ RECONSTRUIASCĂ ANTENA PENTRU SPAȚIU INTERSTELAR PE KRAKAN PENTRU A ȚINE LEGĂTURA CU NOI. RMM.

023. CEL MULT ZECE ANI DE MUNCĂ. KNR.

– Domnilor, spuse cam impacientat Kaldor, ne îndepărtăm de subiect.

„Eu am de contribuit cu ceva?" se întrebă Loren. „Nu, voi rămîne în afara acestei dezbateri; pot vedea prea multe laturi. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să aleg între datorie și fericire. Dar nu încă. Nu încă...

– Sînt absolut surprins, spuse Kaldor după ce pe ecran nu mai apăru nimic timp de aproape două minute încheiate, că nimeni nu mai are ceva de spus într-o chestiune atît de importantă.

Așteptă plin de speranță timp de aproape încă un minut.

– Foarte bine. Poate că ați prefera să continuați discuția neoficial. Nu vom supune acum la vot, dar în următoarele patruzeci și opt de ore vă puteți înregistra opinia în modul obișnuit. Vă mulțumesc.

Privi spre Căpitanul Bey, care se ridică în picioare cu o repeziciune ce-i denota evidenta ușurare.

– Mulțumesc, Doctore Kaldor. Consiliul Navei s-a încheiat.

Apoi îl privi neliniștit pe Kaldor, care stătea cu ochii spre ecranul display-ului, ca și cum abia atunci l-ar fi observat pentru prima oară.

– Te simți bine, Doctore?

– Scuză-mă, Căpitane – mi-e bine. Tocmai mi-am amintit ceva important, atîta tot.

Își amintise, într-adevăr. Pentru a mia oară, în sfîrșit, se minuna de activitățile labirintice ale subconștientului.

Articolul 021 o făcuse. „Lassienii nu au de înfruntat nici o provocare serioasă."

Acum știa de ce visase cu Kilimanjaro.

39. LEOPARDUL DIN ZĂPADĂ

„Iartă-mă, Evelyn – au trecut multe zile de cînd nu ți-am mai vorbit. Înseamnă oare asta că imaginea ta mi se șterge din minte, pe măsură ce viitorul îmi absoarbe tot mai mult energiile și atenția?

Presupun că da și, în mod logic, ar trebui să mă bucur. Agățarea prea îndelungată de trecut e o boală – după cum mi-am amintit adesea. Dar, în adîncul inimii, încă nu pot accepta acest adevăr amar.

S-au întîmplat multe în ultimele cîteva săptămîni. Nava a fost infectată cu ceea ce eu numesc Sindromul *Bounty*. Ar fi trebuit să ne așteptăm – într-adevăr, am făcut-o, dar numai în glumă. Acum e ceva serios, deși nici pe departe prea serios. Sper.

Unii oameni din echipaj ar dori să rămînă pe Thalassa – cine i-ar putea învinui? – și au recunoscut-o deschis. Alții vor să încheie întreaga misiune aici și să uite de Sagan Doi. Nu cunoaștem puterea acestei facțiuni, fiindcă încă nu s-a dezvăluit.

Cu patruzeci și opt de ore după Consiliu, am supus

la vot. Deşi, firește, scrutinul a fost secret, nu ştiu cîtă încredere putem avea în rezultate. O sută cincizeci şi unu se exprimau în sensul de a continua; numai şase voiau să terminăm misiunea aici; iar patru erau nehotărîți.

Căpitanul Bey a fost încîntat. Consideră că situația e sub control, dar va lua unele măsuri de prevedere. Îşi dă seama că, cu cît stăm mai mult aici, cu atît mai mari vor fi presiunile de a nu mai pleca deloc. Nu l-ar deranja cîțiva dezertori – «Dacă vor să plece, sigur că eu nu vreau să-i țin cu mine,» a fost modul lui de-a se exprima. Dar îl îngrijorează răspîndirea lipsei de entuziasm în rîndurile celorlalți.

Aşa că accelerează construcția scutului. Acum, că sistemul e complet automat şi funcționează fără probleme, plănuim să facem două ascensiuni pe zi în loc de una. Dacă reuşim, putem pleca în patru luni. Acest lucru încă n-a fost anunțat. Sper să nu apară proteste cînd o vom face, din partea Noilor Lassieni sau a oricui altcuiva.

Iar acum, o altă problemă care ar putea fi complet neimportantă, deşi eu găsesc că mă fascinează. Mai ții minte cum obişnuiam să ne citim povestiri unul altuia imediat după ce ne-am cunoscut? Era un mod minunat de a ajunge să aflăm cum trăiau şi gîndeau cu-adevărat oamenii cu mii de ani în urmă – mult înainte sî fi existat înregistrările senzoriale sau măcar cele video...

Mi-ai citit odată – nu păstrasem nici cea mai mică amintire *conştientă* despre asta – o poveste despre un munte înalt din Africa, cu un nume ciudat, Kilimanjaro. Am căutat în Arhivele Navei, iar acum înțeleg de ce m-a urmărit.

Se pare că exista o peşteră la mare înălțime pe

munte, mai sus de limita zăpezilor. Iar în peştera aceea se afla trupul îngheţat al unei mari pisici de pradă – un leopard. Acesta e misterul; nimeni nu ştia ce căuta leopardul la o asemenea altitudine, atît de departe de teritoriul său firesc.

Ştii, Evelyn, că eram întotdeauna mîndru – vanitos, spuneau mulţi oameni! – de puterea intuiţiei mele. Ei bine, mi se pare că aşa ceva se întîmplă şi aici.

Nu o dată, ci chiar de mai multe ori, un animal marin mare şi puternic a fost detectat foarte departe de habitatul său natural. Recent, a fost capturat cel dintîi; e un soi de crustaceu uriaş, ca scorpionii de mare care-au trăit odinioară pe Pămînt.

Nu sîntem siguri dacă sînt inteligenţi, iar aceasta ar putea fi chiar o întrebare fără sens. Dar, cu siguranţă, sînt animale de-o înaltă organizare socială, cu tehnologii primitive – deşi acesta, poate, e un cuvînt prea tare. Din cîte am descoperit, nu denotă nici o abilitate mai mare decît a albinelor, furnicilor sau termitelor, dar scara lor de operaţiuni e diferită şi absolut impresionantă.

Cel mai important din toate, au descoperit metalul, deşi încă par a-l folosi numai ca podoabă, iar singura lor sursă de aprovizionare constă în ceea ce pot fura de la lassieni. Au făcut-o de mai multe ori.

Şi, recent, un scorpion s-a tîrît pe canal, drept în inima uzinei noastre de îngheţare. O ipoteză naivă susţine că umbla după mîncare. Dar se găsea destulă acolo de unde venea – la cel puţin cincizeci de kilometri distanţă.

Vreau să ştiu ce căuta acel scorpion atît de departe de casă; simt că răspunsul poate fi foarte important pentru lassieni.

Mă întreb dacă-l vom afla înainte de-a începe lungul somn spre Sagan Doi.

40. Confruntarea

În clipa cînd intră în cabinetul Președintelui Farradine, Căpitanul Bey știu că era ceva în neregulă.

În mod normal, Edgar Farradine i se adresa pe numele mic și scotea imediat carafa cu vin. De astă dată nu se semnală nici un „Sirdar" și nici un strop de vin – dar, cel puțin, i se oferi un scaun.

– Tocmai am primit o veste tulburătoare, Căpitane Bey. Dacă nu te superi, aș dori să ni se alăture primul-ministru.

Era pentru prima dată cînd Căpitanul îl auzea pe Președinte intrînd direct în subiect – *oricare* ar fi fost acesta – și, de asemenea, prima oară că-l întîlnea pe premier în cabinetul lui Farradine.

– În acest caz, Domnule Președinte, îl pot ruga pe Ambasadorul Kaldor să mă însoțească?

Președintele nu ezită decît un moment, apoi replică:

– Firește.

Căpitanul fu ușurat să vadă umbra unui surîs, ca o recunoaștere a acestei amabilități diplomatice. Vizitatorii puteau fi depășiți ca rang – dar nu și numeric.

Primul-ministru Bergman, după cum știa foarte bine Căpitanul Bey, reprezenta adevărata putere din spatele tronului. Înapoia premierului se afla guvernul, iar dincolo de guvern era Constituția Jefferson Marca 3. Aranjamentul funcționase bine în ultimele cîteva secole; Căpitanul Bey avea presimțirea că acum urma să sufere o pertur-

bare majoră.

Kaldor fu salvat rapid de Doamna Farradine, care-l folosea drept cobai pentru a-şi încerca ideile de redecorare a Casei Prezidenţiale. Primul-ministru sosi după cîteva momente, cu obişnuita sa expresie de nepătruns.

Cînd luară cu toţii loc, Preşedintele îşi încrucişă braţele, se rezemă de spătarul ornamentat al scaunului său rotativ şi-şi privi acuzator vizitatorii.

– Căpitane Bey... Doctor Kaldor... am primit o informaţie cum nu se poate mai tulburătoare. Am dori să ştim dacă există un sîmbure de adevăr în raportul cum că acum intenţionaţi să vă încheiaţi misiunea aici – şi *nu* pe Sagan Doi.

Căpitanul Bey avu a senzaţie de profundă uşurare – urmată imediat de nemulţumire. Trebuia să fi avut loc o încălcare gravă a normelor de securitate; sperase ca lassienii să nu afle niciodată despre petiţie şi Consiliul Navei – deşi poate că asta însemna să spere prea mult.

– Domnule Preşedinte... Domnule Prim-ministru... dacă aţi auzit un asemenea zvon, vă pot asigura că nu conţine absolut nici un sîmbure de adevăr. De ce credeţi că ridicăm şase sute de tone de gheaţă zilnic pentru a ne reclădi scutul? Ne-am deranja s-o facem în cazul că am plănui să stăm aici?

– Poate. Dacă, dintr-un oarecare motiv, v-aţi răzgîndit, e improbabil să ne puneţi în alertă suspendînd operaţiunile.

Această replică rapidă îi provocă un scurt şoc Căpitanului; îi subestimase pe oamenii aceia amiabili. Apoi îşi dădu seama că – împreună cu computerele lor – analizaseră deja, se vede, toate posibilităţile evidente.

– Destul de adevărat. Dar aş dori să vă spun – fapt confidenţial încă, nedat publicităţii – că plănuim să du-

blăm ritmul ascensiunilor pentru a termina scutul mai repede. Departe de-a rămîne, dorim să plecăm mai curînd. Sperasem să vă informez despre acest lucru în împrejurări mai plăcute.

Nici chiar primul-ministru nu-şi putu ascunde complet surpriza; Preşedintele nici măcar nu încercă. Înainte să-şi poată reveni, Căpitanul Bey reluă atacul:

– Şi nu e decît cinstit, Domnule Preşedinte, să ne oferiţi dovezi privind... acuzaţia dumneavoastră. Altminteri, cum am putea-o respinge?

Preşedintele îl privi pe primul-ministru. Primul-ministru îi privi pe vizitatori.

– Mă tem că acest lucru e imposibil. Ar însemna să dezvălui sursele noastre de informaţie.

– Atunci e meci nul. Nu vă vom putea convinge pînă nu plecăm cu adevărat – peste o sută treizeci de zile, conform programului revăzut.

Se lăsă o tăcere îngîndurată şi cam posacă; apoi Kaldor spuse calm:

– Aş putea avea o scurtă discuţie între patru ochi cu Căpitanul?

– Firește.

În lipsa lor, Preşedintele îl întrebă pe primul-ministru:

– Oare spun adevărul?

– Kaldor n-ar minţi; de-asta sînt sigur. Dar poate că nu cunoaşte toate faptele.

Nu avură timp să continue discuţia înainte ca reprezentanţii celeilalte părţi să revină pentru a se confrunta cu acuzatorii.

– Domnule Preşedinte, spuse Căpitanul, Doctor Kaldor şi cu mine sîntem amîndoi de acord că există un lucru pe care ar fi bine să vi-l spunem. Speraserăm să

păstrăm tăcerea – era jenant şi credeam că problema s-a lămurit. Posibil să ne fi înşelat; în acest caz, s-ar putea să avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Le prezentă un scurt sumar al sesiunii Consiliului şi al evenimentelor care duseseră acolo, cu concluzia:

– Dacă doriţi, sînt pregătit să vă arăt înregistrările. Nu avem nimic de ascuns.

– Nu va fi necesar, Sirdar, spuse Preşedintele, vizibil uşurat. Primul-ministru, însă, continua să pară îngrijorat.

– Ăă... doar un minut, Domnule Preşedinte. Acest lucru nu elimină rapoartele pe care le-am primit. Erau convingătoare, dacă vă amintiţi.

– Sînt convins că domnul Căpitan le va putea explica.

– Numai dacă-mi spuneţi ce conţin.

Urmă o nouă pauză. Apoi Preşedintele se îndreptă spre carafa de vin.

– Hai să bem ceva mai întîi, spuse el vesel. Apoi am să vă spun cum am aflat.

41. CONVERSAŢIE DE ALCOV

Totul mersese cît se poate de lin, îşi spuse Owen Fletcher. Firește, era oarecum dezamăgit de vot, deşi se întreba cît de corect reflecta opinia de la bordul navei. În fond, îşi instruise doi dintre tovarăşi să voteze negativ, pentru ca puterea Noilor Thalassieni – încă jalnică – să nu fie dezvăluită.

Ca întotdeauna, problema era ce aveau de făcut în continuare. El era inginer, nu politician – deşi se deplasa

rapid în direcția aceea – și nu vedea nici un mod de-a recruta noi susținători, fără a ieși la lumină.

Astfel, rămîneau doar două variante. Prima și cea mai ușoară era de a abandona nava, cît mai aproape posibil de momentul lansării, pur și simplu nemaiprezentîndu-se. Căpitanul Bey avea să fie prea ocupat pentru a-i vîna – chiar dacă simțea o asemenea înclinație – iar prietenii lor lassieni urmau să-i ascundă pînă la plecarea lui *„Magellan"*.

Dar aceasta ar fi fost o dublă dezertare – lucru nemaiauzit în strîns urzita comunitate Sabra. Ar fi însemnat să-și abandoneze colegii adormiți – inclusiv propriii săi frați. Ce-ar fi crezut despre el, peste trei secole, pe ostila Sagan Doi, cînd aveau să afle că le-ar fi putut deschide porțile Paradisului, dar n-o făcuse?

Iar acum, timpul îl gonea din urmă; acele simulări pe computer ale programelor de înălțare accelerate nu puteau însemna decît un singur lucru. Deși nici măcar nu discutase cu prietenii săi, nu vedea nici o altă variantă de acțiune.

Dar mintea sa încă se mai temea de cuvîntul *sabotaj*.

Rose Killian nu auzise niciodată despre Dalila și ar fi fost oripilată s-o compare cineva cu ea. Era o nordică simplă și cam naivă care – asemenea atîtora lassiene tinere – fusese copleșită de strălucitorii vizitatori de pe Pămînt. Legătura cu Karl Bosley nu era numai prima ei experiență emoțională realmente profundă; era și a lui.

Amîndurora li se frîngea inima la gîndul despărțirii. Rose plîngea pe umărul lui Karl, tîrziu într-o noapte, nemaiputîndu-și suporta nefericirea.

– Promite-mi că nu spui *nimănui*, spuse el, mîngîin-

du-i șuvițele de păr așternute pe pieptul lui. Am pentru tine o veste bună. E un mare secret – încă nu-l știe nimeni. Nava n-o să mai plece. Rămînem cu toții aici pe Thalassa.

Rose aproape căzu din pat de surpriză.

– N-o zici numai ca să mă faci fericită?

– Nu – e adevărat. Dar să nu spui o vorbă nimănui. Trebuie să se țină *complet* secret.

– Desigur, dragule.

Dar și Marion, cea mai bună prietenă a Rosei, plîngea după iubitul *ei* de pe Pămînt, așa că trebuia să-i spună...

...iar Marion îi dădu vestea cea bună Paulinei... care nu se putu abține să nu-i spună Svetlanei... care i-o pomeni confidențial lui Crystal.

Care Crystal era fiica Președintelui.

42. SUPRAVIEȚUITORUL

„Nenorocită situație mai e și asta," își spunea Căpitanul Bey. „Owen Fletcher e un om de ispravă; eu însumi i-am aprobat selecția. Cum a putut face așa ceva?"

Probabil că nu exista decît o singură explicație. Dacă n-ar fi fost un Sabra *și* îndrăgostit de fata aceea, poate că nu s-ar fi întîmplat niciodată. Care era cuvîntul pentru cazul cînd unu plus unu fac mai mult decît doi? Sin-nu-știu-cum... a, da, sinergie. Totuși, nu se putea abține să nu simtă că mai era și altceva, ceva ce n-avea să afle probabil niciodată.

Își aminti o remarcă pe care i-o spusese Kaldor, care întotdeauna avea cîte o frază potrivită pentru orice ocazie, odată cînd vorbeau despre psihologia echipajului.

– Cu toții sîntem *mutilați*, Căpitane, indiferent c-o recunoaștem sau nu. Nimeni care-a trecut prin experiențe ca ale noastre în acei ultimi ani pe Pămînt n-ar avea cum să fi rămas neafectat. Și cu toții împărtășim același sentiment de vinovăție.

– Vinovăție? întrebase el, surprins și indignat.

– Da, chiar dacă nu e din vina noastră. Sîntem supraviețuitori – *singurii* supraviețuitori. Iar supraviețuitorii se simt întotdeauna vinovați de-a fi vii.

Era o observație răscolitoare și ar fi putut ajuta să se explice cazul lui Fletcher – și multe altele.

Cu toții sîntem niște oameni mutilați.

„Mă întreb în ce constă rana ta, Moses Kaldor – și cum te descurci cu ea. Eu pe-a mea mi-o știu și mi-am putut-o folosi în sprijinul semenilor mei. M-a adus aici unde mă aflu astăzi și pot fi mîndru de asta.

Poate că, mai demult, aș fi putut ajunge un dictator, sau un senior al războiului. În schimb, am fost angajat cu mult folos ca Șef al Poliției Continentale, ca General Însărcinat cu Agregatele de Construcții Spațiale – și, în sfîrșit, comandant de astronavă. Fanteziile mele de putere s-au sublimat cu succes."

Se apropie de seiful Căpitanului, a cărui cheie o avea numai el, și introduse în fantă bara de metal codificată. Ușa glisă lin, pentru a dezvălui felurite teancuri de hîrtii, cîteva medalii și trofee și o cutie mică de lemn, purtînd literele S.B. încrustate argintiu.

În timp ce Căpitanul o punea pe masă, fu fericit să simtă familiara frămîntare în abdomen. Deschise capacul și privi instrumentul lucitor al puterii, depus comod în patul său de catifea.

Cîndva, milioane de oameni împărtășiseră această perversiune. De obicei era absolut inofensivă – valoroasă

chiar, în societățile primitive. Și, de multe ori, schimbase cursul istoriei, spre mai bine sau spre mai rău.

– Știu că ești un simbol falic, șopti căpitanul. Dar mai ești și un pistol. Te-am mai folosit; te pot folosi din nou...

Amintirea nu putea să fi durat mai mult de-o fracțiune de secundă, și totuși păru să acopere ani de-a rîndul. Încă mai stătea în picioare lîngă birou, cînd se sfîrși; toată munca migăloasă a psihoterapeuților era compromisă, iar porțile memoriei deschise larg.

Privi înapoi cu oroare – dar și cu fascinație, totuși – la acele ultime decenii turbulente, care scoseseră la iveală tot ce avea omenirea mai bun și mai rău. Își amintea cum, ca Inspector de Poliție la Cairo, dăduse primul său ordin de-a se trage într-o mulțime dezlănțuită. Gloanțele ar fi trebuit doar să-și scoată victimele din luptă. Muriseră însă doi oameni.

Pentru ce se revoltaseră? Nu știuse niciodată – erau atît de multe mișcări politice și religioase, în acele zile finale. Și mai era și marea eră a supercriminalilor; nu aveau nimic de pierdut, nici un viitor spre care să privească, așa că erau pregătiți să-și asume orice riscuri. Majoritatea fuseseră psihopați, dar unii se apropiaseră de geniu. Se gîndi la Joseph Kidder, care aproape furase o astronavă. Nimeni nu știa ce i se întîmplase și, uneori, Căpitanul Bey era izbit de o fantezie de coșmar: „Presupunînd, doar, că unul dintre adormiții mei este *într-adevăr*..."

Reducerea numerică forțată a populației, prohibiția totală a oricăror noi nașteri după anul 3600, prioritatea absolută acordată dezvoltării propulsiei cuantice și construirii navelor de clasă *„Magellan"* – toate aceste presiuni, dimpreună cu cunoștința iminentei osînde, impuseseră asemenea tensiuni societății terestre încît încă mai

părea un miracol că putuse scăpa cineva din Sistemul Solar. Căpitanul Bey şi-i amintea, cu admiraţie şi recunoştinţă, pe aceia care-şi arseseră ultimii ani pentru o cauză al cărei succes sau eşec n-aveau să-l cunoască niciodată.

Îl putea vedea din nou pe ultimul preşedinte al lumii, Elizabeth Windsor, extenuată dar mîndră, părăsind nava după inspecţie, revenind pe o planetă care nu mai avea decît cîteva zile de trăit. Ea avea chiar mai puţin timp; bomba din spaţioplan explodase imediat, înainte de-a fi trebuit să aterizeze la Port Canaveral.

Căpitanului încă-i mai îngheţa sîngele-n vene amintindu-şi de acest lucru; bomba aceea îi fusese destinată lui *„Magellan"*, şi doar o greşeală de sincronizare salvase nava. Printr-o ironie a sorţii, toate cultele rivale îşi revendicaseră responsabilitatea...

Jonathan Cauldvell şi banda sa de discipoli, în scădere dar încă puternici vocal, proclamau cu şi mai multă disperare că totul va fi bine, că Dumnezeu nu făcea decît să pună la încercare Omenirea, aşa cum îl încercase odată pe Iov. În pofida a tot ceea ce se întîmpla cu Soarele, acesta avea să revină curînd la normal, omenirea urmînd a fi salvată – doar dacă aceia care nu credeau în mila Lui nu-l stîrneau mînia. Iar *atunci*, El s-ar putea răzgîndi...

Cultul Voiei Domnului credea exact opusul. Ziua de Apoi sosise în sfîrşit, şi n-ar fi trebuit să se facă nici o încercare de-a o evita. Într-adevăr, trebuia primită cu bucurie, de vreme ce după Judecată cei vrednici de mîntuire aveau să trăiască în veşnică binecuvîntare.

Şi astfel, pornind de la premise complet opuse, cauldwelliţii şi V.D.-iştii ajunseseră la aceeaşi concluzie: neamul omenesc nu trebuia să încerce să scape de destinul său. Toate astronavele trebuiau distruse.

Poate fusese un noroc că opoziția dintre cele două culte rivale era atît de amarnică, încît nu puteau coopera nici măcar spre un țel pe care-l împărtășeau amîndouă. De fapt, după moartea Președintelui Windsor, ostilitatea lor se transformase în violență intestină. Pornise zvonul – lansat aproape sigur de către Biroul de Securitate Mondială, deși colegii lui Bey n-o recunoscuseră niciodată față de el – că bomba fusese plantată de către V.D.-iști, iar cronometrul sabotat de către cauldwelliți. Mai era populară și versiunea exact opusă; una dintre ele ar fi putut chiar să fie adevărată.

Toate acestea erau istorie, cunoscută acum doar de o mînă de oameni, în afara lui și urmînd a fi nu peste mult timp uitată. Totuși, cît de ciudat era că *„Magellan"* suferea din nou amenințarea cu sabotajul.

Spre deosebire de V.D.-iști și cauldwelliți, Sabras-ii erau de-o înaltă competență și nu-i stînjenea fanatismul. Puteau, prin urmare, să reprezinte o problemă mai gravă, dar Căpitanul Bey credea că descoperise cum s-o rezolve.

„Ești un om de ispravă, Owen Fletcher," își spuse el în sinea lui, sumbru. „Dar am omorît oameni și mai buni, la vremea mea. Și, cînd n-am avut de ales, am folosit tortura."

Era mai mult decît puțin mîndru de faptul că nu-i plăcuse niciodată; iar de data asta, exista o cale mult mai potrivită.

43. INTEROGATORIUL

Iar acum, *„Magellan"* avea un nou membru în echipaj, trezit recent din somn și încă adaptîndu-se la realitățile situației – la fel cum făcuse Kaldor cu un an în urmă.

Nimic decît o urgență nu justifica o asemenea acțiune. Dar, conform datelor din computer, numai Doctorul Marcus Steiner, cîndva Cercetător Principal în Biroul Terestru de Investigații, poseda cunoștințele și deprinderile de care, din păcate, era acum nevoie.

Pe Pămînt, prietenii săi îl întrebaseră adesea de ce preferase să se facă profesor de criminologie. Iar el dădea întotdeauna același răspuns: „Singura alternativă era să devin criminal."

Lui Steiner îi trebuise aproape o săptămînă pentru a modifica echipamentele encefalografice standard ale infirmeriei și a verifica programele de computer. Între timp, cei patru Sabras rămîneau consemnați în habitaturile lor și refuzau cu îndărătnicie să-și recunoască în vreun fel vina.

Owen Fletcher nu păru foarte fericit cînd văzu pregătirile făcute special pentru el; existau prea multe similitudini cu scaunele electrice și instalațiile de tortură din istoria mînjită de sînge a Pămîntului. Doctorul Steiner îl liniști rapid, cu familiarismul sintetic al anchetatorului priceput.

– N-ai nici un motiv de îngrijorare, Owen – îți promit că nu vei simți nimic. Nici măcar n-ai să fii conștient de răspunsurile pe care mi le dai – dar nu există nici o cale de a-mi ascunde adevărul. Întrucît ești un om inteligent, îți spun *exact* ce voi face. În mod destul de surprinzător, mă ajută la treabă; indiferent că *tie*-ți convine sau nu, subconștientul tău va avea încredere în mine – și va coopera.

„Ce prostii," își spuse Locotenentul Fletcher; „cu siguranță, nu crede că mă poate păcăli așa ușor!" Dar nu răspunse nimic, în timp ce era așezat în scaun și infirmierii îi legau larg curele de piele peste antebrațe și mijloc.

Nu încercă să se opună; doi dintre cei mai robuşti foşti colegi stăteau stînjeniţi în spate, evitîndu-i cu grijă privirea.

– Dacă ai nevoie să bei ceva sau să mergi la toaletă, ajunge să spui. Această primă sesiune va dura exact o oră; s-ar putea să avem nevoie de altele, mai scurte, ulterior. Vrem să te simţi relaxat şi comod.

În împrejurările date, aceasta era o remarcă foarte optimistă, dar nimeni nu părea s-o găsească deloc comică.

– Regret că a trebuit să te radem în cap, dar electrozilor pentru scalp nu le place părul. Şi va trebui să fii legat la ochi, pentru a nu recepţiona impulsuri vizuale derutante... Acum vei începe să te simţi ameţit, dar ai să rămîi pe deplin conştient... Îţi vom pune o serie de întrebări care au fix trei răspunsuri posibile – da, nu, sau nu ştiu. Dar nu va trebui să răspunzi; o va face creierul în locul tău, iar sistemul logic trinar al computerului va şti ce-i spune.

Şi nu ai absolut nici un mod de-a ne minţi; eşti binevenit să încerci! Crede-mă, cîteva dintre cele mai isteţe minţi de pe Pămînt au inventat maşina asta – şi n-au fost niciodată în stare s-o păcălească. Dacă primeşte răspunsuri ambigue, computerul va reformula pur şi simplu întrebarea. Eşti gata? Foarte bine... Recorderul pornit, tare, vă rog... Control pe Canalul 5... Rulaţi programul.

NUMELE DUMITALE ESTE OWEN FLETCHER... RĂSPUNDE CU DA... SAU NU...

NUMELE DUMITALE ESTE JOHN SMITH... RĂSPUNDE CU DA... SAU NU...

TE-AI NĂSCUT ÎN LOWELL CITY, MARTE... RĂSPUNDE CU DA... SAU NU...

NUMELE DUMITALE ESTE JOHN SMITH... RĂSPUNDE CU DA... SAU NU...

TE-AI NĂSCUT ÎN AUCKLAND, NOUA ZEELANDĂ... RĂSPUNDE CU DA... SAU NU...

NUMELE DUMITALE ESTE OWEN FLETCHER...

TE-AI NĂSCUT LA DATA DE 3 MARTIE 3585...

TE-AI NĂSCUT LA DATA DE 31 DECEMBRIE 3584...

Întrebările se succedau la intervale atît de scurte, încît chiar dacă nu s-ar fi aflat sub efectul moderat al sedativelor, Fletcher ar fi fost incapabil să falsifice răspunsurile. Nici n-ar fi contat dacă o făcea; în cîteva minute, computerul stabilise configurația răspunsurilor lui automate la toate întrebările ale căror răspunsuri erau deja cunoscute.

Din cînd în cînd, calibrarea era reverificată (NUMELE DUMITALE ESTE OWEN FLETCHER... TE-AI NĂSCUT ÎN CAPETOWN, ZULULAND...), iar întrebările erau repetate ocazional pentru a confirma răspunsurile deja date. Întregul proces era complet automat, odată ce se identificase constelația psihică a răspunsurilor DA-NU.

Primitivele „detectoare de minciuni" încercaseră să facă același lucru cu destul succes – dar rareori cu deplină certitudine. Nu fuseseră necesari decît două sute de ani pentru a perfecționa tehnologia și, în consecință, a revoluționa practica legii, atît penală, cît și civilă, pînă la măsura în care puține procese durau vreodată mai mult de cîteva ore.

Nu era atît un interogatoriu, cît o versiune computerizată – și asigurată împotriva trișărilor – a vechiului joc *Douăzeci de Întrebări.* În principiu, *orice* informație putea fi clarificată rapid printr-o serie de replici DA-NU, și era

surprinzător cît de rar erau necesare douăzeci, dacă o ființă omenească expertă colabora cu o mașină expertă.

Cînd Owen Fletcher, cam amețit, se ridică din scaun împleticindu-se, după exact o oră, habar n-avea ce fusese întrebat sau cum răspunsese. Avea, însă, toată încrederea că nu trădase nimic.

Fu așadar destul de surprins cînd Doctorul Steiner îi spuse vesel:

– Asta-i tot, Owen. Nu vom mai avea nevoie de tine.

Profesorul era mîndru de faptul că nu făcuse niciodată vreun rău cuiva, dar un bun anchetator trebuia să fie oarecum sadic – fie și doar în sens psihologic. Pe de altă parte, astfel îi sporea reputația de infailibilitate, ceea ce însemna jumătate din luptă cîștigată.

Așteptă pînă ce Fletcher își regăsi echilibrul și fu escortat înapoi în celula de detenție.

– Apropo, Owen – trucul ăla cu gheața n-ar fi mers niciodată.

De fapt, ar fi putut să reușească; dar asta nu mai conta acum. Expresia de pe chipul Locotenentului Fletcher îi oferi Doctorului Steiner toată răsplata de care avea nevoie pentru exercitarea considerabilelor sale calități.

Acum putea merge înapoi la culcare, pînă cînd ajungeau pe Sagan Doi. Dar, mai întîi, avea să se relaxeze și să se distreze, profitînd la maximum de neașteptatul interludiu.

Mîine, avea să arunce o privire Thalassei și, poate, să înoate lîngă una dintre plajele acelea minunate. Dar, pentru moment, urma să se bucure de compania unui prieten vechi și drag.

Cartea pe care o scoase cu respect din pachetul sigilat în vid nu era doar o primă ediție; era, de-acum, *sin-*

gura ediție. O deschise la întîmplare; în fond, știa practic fiecare pagină pe dinafară.

Începu să citească și, la cincizeci de ani-lumină de ruinele Pămîntului, ceața se rostogoli încă o dată pe Baker Street.

– Controlul încrucișat a confirmat că nu erau implicați decît cei patru Sabras, spuse Căpitanul Bey. Putem fi recunoscători că nu mai e nevoie să interogăm pe nimeni altcineva.

– Eu tot nu înțeleg cum au sperat să reușească, spuse nefericit Căpitanul Adjunct Malina.

– Nu cred c-ar fi reușit, dar e un mare noroc că nu s-a făcut niciodată încercarea. Oricum, erau încă nehotărîți.

– Planul A implica avarierea scutului. După cum știi, Fletcher era în echipa de asamblare și pregătea o schemă de reprogramare a ultimului stadiu din procedura ascensională. Dacă unui bloc de gheață i se permitea impactul cu doar cîțiva metri pe secundă... înțelegi ce vreau să zic?

Putea fi aranjat să pară un accident, dar exista riscul ca ancheta ulterioară să dovedească nu peste mult timp că nu fusese nimic de soiul ăsta. Și chiar dacă scutul era deteriorat, se putea repara. Fletcher spera că amînarea îi va oferi timp pentru a aduna mai mulți recruți. Poate chiar să fi avut dreptate; încă un an pe Thalassa...

Planul B implica sabotarea sistemului de susținere a vieții, astfel ca nava să trebuiască să fie evacuată. Din nou, aceleași obiecții.

Planul C era cel mai tulburător, întrucît ar fi pus capăt misiunii. Din fericire, nici unul dintre Sabras-i nu lucra la Propulsie; le-ar fi fost foarte greu să ajungă la reactor...

Toți cei de față părură șocați – deși nici unul mai mult decît Comandantul Rocklynn.

– Nu le-ar fi fost greu deloc, domnule, dacă erau suficient de hotărîți. Marea problemă ar fi fost aceea de a aranja ceva care să scoată propulsia din funcțiune – *permanent* – fără a vătăma nava. Mă-ndoiesc foarte tare că aveau cunoștințele tehnice necesare.

– Lucrau în sensul ăsta, spuse posomorît Căpitanul. Trebuie să ne revizuim procedurile de securitate, teamă mi-e. Mîine va avea loc o conferință pe tema asta, cu toți ofițerii superiori – aici, la amiază.

Și atunci, Chirurgul Comandant Newton puse întrebarea pe care toți ezitau s-o formuleze:

– Se va întruni o Curte Marțială, Căpitane?

– Nu e necesar; vinovăția a fost stabilită. Conform Ordinelor Navei, singura problemă este sentința.

Toți așteptau. Și așteptau.

– Vă mulțumesc, doamnelor și domnilor, spuse Căpitanul, iar ofițerii ieșiră în tăcere.

Singur în locuința sa, se simțea furios și trădat. Dar cel puțin se terminase; *„Magellan"* învinsese furtuna stîrnită de om.

Ceilalți trei Sabras-i erau – poate – inofensivi; dar cum rămînea cu Owen Fletcher?

Gîndul i se abătea spre jucăria ucigătoare din seif. Era Căpitan. I-ar fi fost ușor să ticluiască un accident...

Înlătură fantezia; n-ar fi putut-o face niciodată, desigur. În orice caz, se hotărîse deja și era sigur că avea să obțină acordul tuturor.

Cineva spusese odată că pentru fiecare problemă există o soluție simplă, atractivă – și greșită. Dar această soluție, era convins, era simplă, atractivă – și absolut corectă.

Sabras-ii voiau să rămînă pe Thalassa; o puteau

face. Nu se-ndoia că aveau să devină cetăţeni de valoare – poate tocmai tipul agresiv şi plin de forţă necesar acelei societăţi.

Cît de ciudat că Istoria se repeta; asemenea lui Magellan, avea să-şi debarce cîţiva oameni.

Dar, dacă-i pedepsea sau îi răsplătea, n-avea să afle decît peste trei sute de ani.

VI. PĂDURILE MĂRII

44. Mingea-Spion

Laboratorul Marin din Insula de Nord nu fusese tocmai entuziasmat.

– Mai avem nevoie de-o săptămînă pentru reparaţia lui *„Calypso“*, spuse directorul, şi sîntem norocoşi că am găsit sania. E singura de pe Thalassa, aşa că n-am vrea să riscăm iar s-o pierdem.

„Ştiu simptomele,“ îşi spuse Ofiţerul Ştiinţific Varley; „Chiar şi-n ultimele zile ale Pămîntului, încă mai erau unii directori de laboratoare care voiau să-şi păstreze minunatele echipamente neîntinate prin folosinţă propriu-zisă.“

– Dacă Krakan Junior – sau Senior – nu face iar vreo poznă, nu văd să fie nici un risc. Şi n-au promis geologii că vulcanii vor tăcea din nou timp de cel puţin cincizeci de ani?

– Am pus un mic pariu cu ei în privinţa *asta*. Dar, sincer – de ce credeţi că problema e atît de importantă?

„Ce viziune îngustă!“ constată Varley. „Chiar dacă omul *este* oceanograf fizic, m-aş fi aşteptat să manifeste un oarecare interes faţă de viaţa marină. Dar poate că

l-am judecat greșit; poate mă încearcă..."

– Subiectul prezintă pentru noi un anume interes emoțional, de cînd a murit – din fericire, nu definitiv – Doctorul Lorenson. Dar, absolut separat de asta, îi găsim pe scorpioni fascinanți. *Orice* putem descoperi despre inteligența extraterestră poate fi de o importanță vitală cîndva. Iar pentru *dumneavoastră* chiar mai mult, de vreme ce vă stau în pragul ușii.

– De-asta îmi dau seama. Poate e un noroc că ocupăm două nișe ecologice atît de diferite.

„Da, dar pentru cît timp?" se întrebă Ofițerul Științific. „Dacă Moses Kaldor are dreptate..."

– Spuneți-mi doar ce face o minge-spion. Denumirea mă intrigă, categoric.

– Au fost elaborate acum vreo două mii de ani, pentru securitate și spionaj, dar au multe alte întrebuințări. Unele nu erau cu mult mai mari decît gămăliile de ac – cea pe care o vom folosi noi are mărimea unei mingi de fotbal.

Varley întinse schițele pe masa directorului.

– Aceasta a fost proiectată anume pentru aplicații subacvatice – mă surprinde că nu sînteți familiarizat cu ea, datează tocmai din 2045. Am găsit precizări complete în Memoria Tehnică și le-am introdus în duplicator. Prima copie n-a funcționat – încă nu știm de ce – dar numărul doi răspunde de minune la teste.

Iată generatoarele acustice – doi megahertzi – care ne oferă o rezoluție milimetrică. Calitate video slabă, desigur, dar destul de bună.

Procesorul de semnale e de-a dreptul inteligent. Cînd mingea-spion e pusă în funcțiune, emite o singură pulsație care construiește o hologramă acustică a tot ceea ce se află pe-o rază de douăzeci, treizeci de metri. Transmite această informație pe o bandă îngustă de două sute de kilohertzi la geamandura care plutește deasupra,

de unde e comunicată prin radio înapoi la bază. Prima imagine are nevoie de zece secunde ca să se constituie; apoi, mingea-spion pulsează din nou.

Dacă în imagine nu s-a produs nici o schimbare, trimite un semnal nul. Dar dacă se întîmplă ceva, transmite noua informație astfel ca să se genereze o imagine actualizată.

Ceea ce obținem, deci, sînt instantanee din zece în zece secunde, lucru absolut convenabil scopurilor noastre. Desigur, dacă lucrurile se întîmplă rapid, atunci vor apărea neclarități grave ale imaginii. Dar nu le poți avea pe toate; sistemul va funcționa oriunde, chiar în întuneric total – nu e ușor de depistat și e economic.

Directorul era vizibil interesat și-și dădea toată silința să nu-și arate entuziasmul.

– E o jucărie deșteaptă – poate fi folositoare în activitatea noastră. Ne puteți da datele concrete – și alte cîteva modele?

– Datele, desigur, și vom verifica să corespundă cu duplicatorul dumneavoastră pentru a putea face cît de multe copii doriți. Primul model în stare de funcționare – și poate următoarele două, trei – vrem să le aruncăm peste Scorpville.

După care, vom aștepta să vedem ce se întîmplă.

45. Momeala

Imaginea era granulară și, uneori, greu de interpretat, în pofida codificării în culori false ce dezvăluia detalii pe care altminteri ochiul nu le-ar fi putut detecta. Era o panoramă de 360 de grade, aplatizată, a fundului mării, cu vederea varehului departe spre stînga, cîteva protube-

ranțe stîncoase în centru și din nou vareh la dreapta. Deși arăta ca o fotografie, numerele în schimbare din colțul din stînga-jos indicau trecerea timpului; și, ocazional, scena se schimba cu cîte o zvîcnire neașteptată, cînd vreo mișcare transforma configurația informațiilor transmise.

– După cum vedeți, le spuse Comandantul Varley spectatorilor adunați în auditoriul din Terra Nova, la sosirea noastră nu se aflau prin preajmă scorpioni, dar e posibil să fi auzit – sau simțit – șocul aterizării..., coletului nostru. Iată-l pe primul cercetător, după un minut și douăzeci de secunde.

Acum imaginea se schimba brusc la fiecare zece secunde, în fiecare fotogramă apărînd tot mai mulți scorpioni.

– Pe-asta am s-o opresc, spuse ofițerul științific, ca să puteți studia detalile. Vedeți scorpionul din dreapta? Priviți-i gheara stîngă – nu mai puțin de cinci benzi de-acelea metalice! Și pare să dețină o poziție de autoritate – în următoarele fotograme, ceilalți scorpioni s-au dat la o parte din calea lui – acum examinează misterioasa grămadă de gunoi care tocmai i-a picat din cer – iată o imagine deosebit de reușită – vedeți cum își folosește ghearele împreună cu papilele bucale – o pereche pentru putere, restul pentru precizie – acum trage de fir, dar micul nostru cadou e prea greu ca să se miște – observați-i atitudinea – pot să jur că dă ordine, deși n-am detectat nici un semnal – poate sînt subsonice – uite că vine altul dintre colegii lui cei mari...

Scena se comută brusc, înclinîndu-se într-un unghi aiurit.

– Am pornit; ne trag după ei – și ai avut dreptate, Doctore Kaldor – se îndreaptă spre grota aceea din pira-

mida de pietre – pachetul e prea mare ca să încapă înăuntru – exact cum am plănuit, desigur – *aici* e partea cu adevărat interesantă...

În darul pentru scorpioni se investise multă gîndire. Deşi consta în principal din reziduuri, acele reziduuri fuseseră alese cu grijă. Constau din bare de oţel, cupru, aluminiu şi plumb; scînduri; tuburi şi folii de plastic; bucăţi dintr-un lanţ de fier; o oglindă metalică – şi cîţiva colaci din sîrmă de cupru, de grosimi felurite. Întreaga masă cîntărea peste o sută de kilograme şi fusese atent legată laolaltă, astfel încît să nu poată fi deplasată decît ca un obiect de sine stătător. Mingea-spion stătea cuibărită discret într-un colţ, prinsă cu patru scurte cabluri separate.

Cei doi scorpioni mari atacau acum mormanul de resturi cu hotărîre şi, se părea, cu un plan clar. Cleştii lor puternici eliminară rapid sîrmele care ţineau totul unit şi înlăturară imediat bucăţile de lemn şi plastic; era evident că nu-i interesa decît metalul.

Oglinda îi făcu să se oprească. O ridicară şi-şi priviră chipurile reflectate – invizibile, bineînţeles, în imaginea acustică a mingii-spion.

– Ne aşteptaserăm mai degrabă să atace – poţi declanşa o încăierare grozavă introducînd o oglindă într-un acvariu cu peşti. Poate că se recunosc. Asta pare să indice un nivel apreciabil de inteligenţă.

Scorpionii abandonară oglinda şi începură să tîrască restul gunoaielor pe fundul mării. În următoarele cîteva fotograme, imaginile erau confuze, fără speranţă. Cînd imaginea se stabiliză din nou, înfăţişa o scenă complet diferită.

– Am avut noroc – lucrurile au mers exact cum speraserăm. Au tîrît mingea-spion în peştera aceea păzită. Dar nu este o sală a tronului Reginei-Scorpion – dacă

există o Regină a Scorpionilor, lucru de care mă-ndoiesc foarte mult... Teorii, cineva?

Domni o lungă tăcere, timp în care publicul studia straniul spectacol. Apoi cineva remarcă:

– E o ghenă de gunoi!

– Dar trebuie să aibă un scop...

– Priviți – ăla-i un motor extern de zece kilowați... probabil că l-a scăpat cineva!

– Acum știm cine ne fura lanțurile de ancoră!

– Dar *de ce*? Nu are nici un sens...

– E evident că are – pentru ei.

Moses Kaldor emise tusea sa prin care solicita atenția, cu rezultate rareori eșuate.

– Asta-i încă doar o teorie, începu el, dar tot mai multe fapte par s-o susțină. Veți fi observînd că toate cele ce se află acolo sînt din metal, adunate cu grijă dintr-o largă varietate de surse...

Ei bine, pentru o ființă marină inteligentă, metalul ar putea fi foarte misterios, un lucru absolut diferit de toate celelalte produse naturale ale oceanului. Scorpionii par să se afle încă în Epoca de Piatră – și n-au nici o cale de-a o depăși, așa cum am făcut pe Pămînt noi, animalele de uscat. Fără foc, sînt blocați într-o fundătură tehnologică.

Cred că e posibil să asistăm la reluarea unui eveniment care s-a petrecut foarte demult pe propria noastră lume. Știți de unde și-a obținut omul preistoric primele mostre de fier? Din spațiu!

Nu vă învinuiesc că sînteți surprinși. Dar fierul pur nu apare niciodată în natură – rugineşte prea ușor. Singura sursă de aprovizionare a omului primitiv erau meteoriții. Nu-i de mirare că erau adulați; nu-i de mirare că strămoșii noștri credeau în ființe supranaturale de dincolo de cer...

Se întîmplă oare aceeaşi poveste şi aici? Vă îndemn să vă gîndiţi cu seriozitate. Încă nu cunoaştem nivelul de inteligenţă al scorpionilor. Poate colectează metale din simplă curiozitate şi fascinaţie faţă de proprietăţile lor – să le numesc magice? Vor descoperi, însă, cum să le folosească altfel decît ca podoabe? Cît de mult pot progresa – atîta timp cît rămîn sub apă? *Vor rămîne* acolo?

Prieteni, cred că ar trebui să învăţaţi maximum posibil despre scorpioni. S-ar putea să împărţiţi planeta cu o altă specie inteligentă. Veţi coopera sau vă veţi lupta? Chiar dacă nu sînt cu adevărat inteligenţi, scorpionii pot reprezenta o ameninţare de moarte – sau o unealtă folositoare. Poate veţi putea să-i cultivaţi. Apropo, căutaţi în Băncile de Istorie subiectul Cultul Încărcăturii... pe litere, C-U-L-T Î-N-C-Ă-R-C-Ă-T-U-R-Ă.

Aş dori mult să cunosc următorul capitol din această poveste. Există oare scorpioni filosofi, încă de pe-acum, strîngîndu-se în pădurile de vareh... pentru a se gîndi ce au de făcut cu noi?

Aşa că *vă rog*, reparaţi antena pentru spaţiul interstelar ca să putem ţine legătura! Computerul lui *„Magellan"* vă va aştepta raportul – în timp ce ne veghează pe drumul spre Sagan Doi.

46. Orice-or fi Zeii..

– Ce este Dumnezeu? întrebă Mirissa.

Kaldor oftă, ridicînd privirea de pe display-ul vechi de secole pe care-l studia.

– O, Doamne! De ce întrebi?

– Fiindcă Loren a spus ieri: „Moses crede că poate scorpionii îl caută pe Dumnezeu."

– Chiar așa a spus? Vorbesc eu cu el mai tîrziu. Iar dumneata, tînără domnișoară, îmi ceri să-ți explic un lucru care a obsedat milioane de oameni timp de mii de ani și a generat mai multe cuvinte decît oricare alt subiect singular din istorie. Cît timp ai la dispoziție în dimineața asta?

Mirissa rîse:

– A, cel puțin o oră. Nu mi-ai spus odată că tot ceea ce e cu adevărat important se poate exprima într-o singură propoziție?

– Hmm. Ei, eu am întîlnit, la viața mea, unele propoziții peste măsură de stufoase. Ia să vedem, de unde să-ncep...

Își lăsă ochii să se abată spre luminișul din fața ferestrei bibliotecii și carcasa tăcută – dar atît de elocventă! – a Navei-Mamă înălțîndu-se asupra lui. „Aici a început viața omenească, pe planeta asta; nu era de mirare că-mi amintește adesea de Eden. Iar eu oi fi Șarpele, pe cale să-i distrugă inocența? Dar nu-i voi spune unei fete deștepte, ca Mirissa, nimic din ceea ce nu știe – sau bănuiește – deja."

– Necazul cu cuvîntul Dumnezeu, începu el rar, e acela că niciodată nu înseamnă același lucru pentru doi oameni, oricare – mai ales dacă sînt filosofi. De-asta a ieșit treptat din uz pe parcursul Mileniului Trei, cu excepția înjurăturilor – în unele culturi, prea obscene pentru a fi folosite în sens politicos.

În schimb, l-a înlocuit o întreagă constelație de cuvinte specializate. Aceasta cel puțin i-a oprit pe oameni să se mai contrazică privind scopurile opuse, care în trecut pricinuiseră nouăzeci la sută din necazuri

Dumnezeul Personal, numit uneori Dumnezeu Unu, a devenit Alfa. Era entitatea ipotetică presupusă a veghea asupra problemelor din viața cotidiană – a fiecărui individ, a fiecărui *animal!* – și a răsplăti binele și a pedepsi răul, de obicei într-o existență post-mortem descrisă vag. Îl adorai pe Alfa, te rugai Lui, îndeplineai complexe ceremonii religioase și clădeai biserici enorme în cinstea Sa...

Apoi exista Dumnezeul care crease Universul și putea să fi avut sau să nu mai fi avut nimic de-a face cu el de-atunci încoace. Acesta era Omega. La vremea cînd au terminat să-l disece pe Dumnezeu, filosofii folosiseră toate celelalte vreo douăzeci de litere ale vechiului alfabet grecesc, dar Alfa și Omega ne-ar fi foarte comode pentru dimineața asta. Cred că niciodată nu s-au folosit pentru a le discuta mai mult de zece miliarde de ani omenești.

Alfa era înlănțuit inextricabil cu religia – iar de-aici i s-a tras prăbușirea. Poate că încă ar mai fi stat pe poziție, pînă la distrugerea Pămîntului, dacă miriadele de religii concurente s-ar fi lăsate unele pe altele în pace. Dar n-au putut s-o facă, fiindcă fiecare proclama posesiunea Unicului și Absolutului Adevăr. Așa că trebuiau să-și nimicească rivalii – ceea ce însemna, efectiv, nu numai toate celelalte religii, ci și disidenții din sînul propriului lor crez.

Firește, simplific grosolan; oamenii buni își transcendeau adesea credința și e foarte posibil ca religia să fi fost *esențială* pentru societățile omenești timpurii. Fără sancțiuni supranaturale, care să-i restrîngă, poate că oamenii n-ar fi cooperat niciodată în unități mai mari decît cele tribale. Abia cînd a corupt-o puterea și privilegiile, a devenit religia o forță esențialmente antisocială, marele bine pe care-l făcuse fiind eclipsat de și mai marile rele.

N-ai auzit niciodată, sper, de Inchiziție, de Vînăto-

rile de Vrăjitoare, de Jihaduri. Ai crede că pînă şi mult după începuturile Epocii Spaţiale au existat naţiuni în care copiii puteau fi executaţi oficial fiindcă *părinţii* lor aderau la o subsectă eretică a mărcii de Alfa aparte a statului? Pari şocată, dar s-au întîmplat asemenea lucruri – şi altele, mai rele – în timp ce strămoşii noştri începeau explorarea Sistemului Solar.

Din fericire pentru omenire, Afla s-a şters din tablou, mai mult sau mai puţin elegant, la începutul anilor 2000. L-a ucis o realizare fascinantă, numită teologie statistică. Cît timp mi-a mai rămas? N-o să-şi piardă Bobby răbdarea?

Mirissa privi prin fereastra mare cît peretele. Palomino-ul păştea încîntat iarba din jurul bazei Navei Mamă şi se vedea clar că era absolut mulţumit.

– N-o s-o ia razna – cît timp are aici ce mînca. Ce era teologia statistică?

– Era asaltul final asupra problemei Răului. Ceea ce l-a impulsionat a fost ascensiunea unui cult foarte excentric – îşi spuneau Neo-Manihei, nu-mi cere să-ţi explic de ce – prin jurul anului 2050. Incidental, a fost prima „religie orbitală"; deşi toate celelalte credinţe folosiseră sateliţii de comunicaţii pentru a-şi răspîndi doctrinele, N.M.-iştii se bazau exclusiv pe aceştia. Nu aveau alt loc de întîlnire în afară de ecranul televizorului.

În ciuda acestei dependenţe de tehnologie, tradiţia lor era de fapt foarte veche. Credeau că Alfa exista, fiind însă complet *rău* şi că destinul final al omenirii consta în a-l înfrunta şi a-l distruge.

În sprijinul acestui crez, au rînduit o imensă gamă de fapte oribile din istorie şi zoologie. Cred că erau nişte oameni mai curînd bolnavi, căci păreau să găsească o plăcere morbidă în colecţionarea unor asemenea mate-

riale.

De exemplu – o probă favorită a existenței lui Alfa era ceea ce se numește Argumentul din Proiect. Acum știm că e absolut neconcludent, dar N.M.-iștii îl făcuseră să sune total convingător și irefutabil.

Dacă găsești un sistem minunat conceput – exemplul lor favorit era ceasul digital – atunci trebuie ca în spatele lui să existe un planificator, un creator. Deci, ajunge doar să privești lumea Naturii...

Și au făcut-o, cu înverșunare. Domeniul lor special era parazitologia – habar n-aveți cît de norocoși sînteți, pe Thalassa, că tot veni vorba! N-am să te revolt descriindu-ți metodele incredibil de ingenioase pe care le foloseau diversele creaturi pentru a invada alte organisme – umane îndeosebi – și a profita de ele, adesea pînă la a le distruge. Nu voi menționa decît un favorit aparte al N.M.-iștilor, ihneumonidele.

Aceste ființe încîntătoare își depuneau ouăle înăuntrul altor insecte, după ce le paralizau mai întîi, astfel că atunci cînd larvele eclozau, aveau o provizie îmbelșugată de carne proaspătă – *vie*.

N.M.-iștii puteau discuta ore-n șir pe marginea acestui subiect, exploatînd minunile Naturii ca dovadă că Alfa era, dacă nu de o răutate supremă, atunci măcar absolut indiferent față de noțiunile umane ale moralei și bunătății. Nu-ți face griji – nu-i pot imita și n-am s-o fac.

Dar trebuie să amintesc alta dintre probele lor favorite –Argumentul din Catastrofă. Un exemplu tipic, care-ar putea fi multiplicat de nenumărate ori: adoratorii lui Alfa se adună să ceară ajutorul în fața dezastrelor – și sînt uciși prin prăbușirea refugiului lor, cîtă vreme majoritatea ar fi scăpat dacă rămîneau acasă.

Din nou, N.M.-iștii au strîns volume de asemenea

orori –spitale şi case de bătrîni cuprinse de flăcări, şcoli cu copii înghiţite de cutremure, vulcani sau valuri seismice distrugînd oraşe – lista e nesfîrşită.

Firește, rivalii, adoratori ai lui Alfa, nu le-au înghiţit culcîndu-se pe-o ureche. Au adunat şi *ei* numere egale de contraexemple – faptele minunate care se întîmplau, iar şi iar, pentru a-i *salva* de catastrofă pe credincioşii devotaţi.

În diverse forme, această dezbatere continua de mii de ani. Dar, în secolul douăzeci şi unu, noile tehnologii informative şi metode de analiză statistică, precum şi o înţelegere mai largă a teoriei probabilităţilor, au permis lămurirea ei.

Au fost necesare cîteva decenii pentru a se obţine răspunsurile, şi încă vreo cîteva pînă să le accepte aproape toţi oamenii inteligenţi. Lucrurile rele se întîmplau exact la fel de des ca şi cele bune; după cum se bănuise de mult, Universul nu făcea decît să se supună legilor probabilităţii matematice. Categoric, nu exista nici un semn al vreunei intervenţii supranaturale, fie în sens bun, fie rău.

Astfel, problema Răului nu existase niciodată cu adevărat. A te aştepta ca Universul să fie binevoitor era ca şi cum te-ai fi aşteptat să cîştigi *întotdeauna* un joc al hazardului pur.

Unii cultişti au încercat să salveze situaţia, proclamînd religia lui Alfa cel Absolut Indiferent şi folosind graficul curb în formă de clopot al distribuirii normale ca simbol al credinţei lor. Inutil de spus, o zeitate atît de abstractă n-a inspirat prea multă devoţiune.

Iar cîtă vreme ne aflăm pe tărîmul matematicii, aceasta i-a aplicat lui Alfa încă o lovitură zdrobitoare, în secolul XXI (sau poate XXII?) Un pămîntean inteligent, numit

Kurt Gödel, a dovedit că existau anumite limite absolut fundamentale ale cunoașterii și, de aici, ideea unei Ființe Complet Omnisciente – una dintre definițiile lui Alfa – a devenit în mod logic absurdă. Această descoperire ne-a parvenit prin intermediul unuia dintre acele bancuri proaste de neuitat: „Gödel l-a tăiat pe Dumnezeu" („*Gödel Deleted God*"). Studenții obișnuiau să scrie graffiti-uri pe pereți, cu literele G, O, și delta grecesc; și, firește, au apărut și versiuni care spuneau: „Dumnezeu l-a tăiat pe Gödel".

Dar să revenim la Alfa. Pe la jumătatea mileniului, dispăruse, mai mult sau mai puțin, din sfera preocupărilor omenești. În principiu toți oamenii care gîndeau căzuseră în sfîrșit de acord cu asprul verdict al marelui filosof Lucretius: *toate* religiile erau în sens fundamental imorale, fiindcă superstițiile pe care le colportau făceau mai mult rău decît bine.

Totuși, cîteva dintre vechile credințe au reușit să supraviețuiască, deși sub forme drastic modificate, pînă la sfîrșitul Pămîntului. Mormonii Zilelor din Urmă și Fiicele Profetului au reușit chiar să-și construiască nave de însămînțare proprii. Mă întreb adesea ce s-a întîmplat cu ele.

Alfa fiind discreditat, rămînea Omega, Creatorul a toate. Nu e atît de ușor să-l elimini pe Omega; universul presupune o anumită cantitate de explicații. Așa să fie? Există o veche glumă filosofică, mult mai subtilă decît ar părea. Întrebare: de ce e aici Universul? Răspuns: unde în altă parte să fie? Și cred că *atîta* e absolut suficient pentru dimineața asta.

– Îți mulțumesc, Moses, răspunse Mirissa, părînd cam amețită. Ai mai spus toate astea și-nainte, nu-i așa?

– Sigur că da – de multe ori. Și promite-mi un lucru...

– Ce anume?

– Să nu crezi *nimic* din ce ți-am spus – numai fi-

indcă ți le-am spus eu. Nici o problemă filosofică serioasă nu se rezolvă vreodată. Omega încă mai e prin preajmă – și, uneori, mă-ntreb și cu privire la Alfa...

VII. CUM ZBOARĂ SCÎNTEILE ÎN SUS

47. ASCENSIUNEA

Se numea Carina; avea optsprezece ani și, deși era pentru prima oară cînd se plimba noaptea cu barca lui Kumar, în nici un caz nu se întîmpla întîia oară să stea strînsă în brațele lui. Deținea, într-adevăr, poate cele mai mari șanse în mult disputata competiție de-a fi prietena lui favorită.

Deși soarele apusese de două ore, luna interioară – mult mai strălucitoare și mai apropiată decît Luna pierdută a Pămîntului – era aproape plină, scăldînd plaja, la jumătate de kilometru distanță, în lumina ei rece, albăstruie. Un foc mic ardea imediat lîngă liziera de palmieri, unde petrecerea continua încă. Iar sunetul slab al muzicii se putea auzi din cînd în cînd peste murmurul blînd al jetului care funcționa cu putere minimă. Kumar își atinsese deja întîiul țel și nu se grăbea deloc să plece în altă parte. Cu toate acestea, ca un marinar bun ce era, se desprindea în răstimpuri pentru a-i adresa cîteva cuvinte pilotului automat și a scruta rapid orizontul.

„Kumar n-a mințit", își spuse Carina, cuprinsă de beatitudine. Se simțea ceva foarte erotic în ritmul blînd, regulat, al unei bărci, mai ales cînd îl amplifica perna de

aer pe care stăteau. După *asta*, avea s-o mai satisfacă vreodată dragostea făcută pe pămînt ferm?

Iar Kumar, spre deosebire de alți cîțiva tineri tarnieni pe care i-ar fi putut pomeni, era surprinzător de tandru și de atent. Nu se număra printre aceia pe care nu-i interesa decît propria lor mulțumire; plăcerea lui nu era desăvîrșită decît dacă o împărtășea. „Cît timp e în mine," își spuse Carina, „mă simt de parcă aș fi singura fată din universul lui – chiar dacă știu perfect că nu-i adevărat."

Carina era vag conștientă că încă se mai îndepărtau de sat, dar n-o deranja. Își dorea ca acel moment să poată dura o veșnicie și puțin i-ar fi păsat dacă barca gonea cu toată viteza peste oceanul pustiu, fără nici un liman în față, doar cu perspectiva de a înconjura tot globul. Kumar știa ce făcea – și nu doar într-un singur sens. O parte din plăcerea ei deriva din încrederea absolută pe care i-o inspira el; în brațele lui, n-avea nici o grijă, nici o problemă. Viitorul nu exista; nu exista decît prezentul atemporal.

Totuși, timpul trecea, iar acum luna interioară se afla mult mai sus pe cer. În clipele următoare pasiunii, buzele celor doi continuau să exploreze languros teritoriile dragostei, cînd pulsația hidrojetului încetă și barca mai pluti un timp în derivă, oprindu-se.

– Am ajuns, spuse Kumar, cu o undă de emoție în glas.

„Și unde putem să fi *ajuns?*" se întrebă alene Carina, în timp ce se desprindeau unul de altul. Păruseră a fi trecut ore-ntregi de cînd se învrednicise să privească ultima oară litoralul... chiar presupunînd că încă ar mai fi fost la vedere.

Se ridică încet în picioare, ținîndu-și echilibrul în

legănatul uşor al bărcii – şi privi cu ochi mari Tărîmul de Basm care, nu de mult, fusese dezgustătoarea mlaştină botezată cu speranţă dar fără inspiraţie Golful Manglierilor.

Nu era, firește, prima oară că se întîlnea cu tehnologia superioară; uzina de fuziune şi Duplicatorul Principal de pe Insula de Nord erau mult mai mari şi mai impresionante. Dar a vedea acel labirint viu luminat, de ţevi şi rezervoare, macarale şi mecanisme de mînuire – acea agitată combinaţie de şantier naval şi uzină chimică, funcţionînd silenţios şi eficient sub stele, fără o singură fiinţă omenească la vedere – era un veritabil şoc vizual şi psihologic.

Se auzi un plescăit neaşteptat, surprinzător în absoluta linişte a nopţii, cînd Kumar aruncă ancora.

– Haide, o chemă el maliţios. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Nu-i nici un pericol?

– Desigur – am fost aici de multe ori.

„Şi nu de unul singur, sînt convinsă," spuse în sinea ei Carina. Dar tînărul trecuse deja peste bord, înainte ca ea să fi putut rosti vreun comentariu.

Apa abia dacă ajungea pînă la talie, păstrînd încă atît de mult din temperatura zilei, încît era aproape neplăcut de caldă. Cînd ieşiră pe plajă, ţinîndu-se de mînă, Carina şi Kumar se simţiră răcoriţi de briza nocturnă ce le scălda trupurile. Ieşiră din unduirea dezordonată a micuţelor valuri, ca doi noi Adam şi Eva cărora li se oferiseră cheile unui Eden mecanizat.

– Nu-ţi face griji! spuse Kumar. Ştiu drumul pe-aici. Doctorul Lorenson mi-a explicat totul. Dar am găsit un lucru pe care sînt sigur că nici *el* nu-l ştie.

Mergeau de-a lungul unui şir de ţevi izolate masiv,

susținute la un metru deasupra solului, iar acum, pentru prima oară, Carina putu auzi un sunet distinct – pulsația pompelor care împingeau fluidul de răcire prin labirintul de țevărie și schimbătoarele de temperatură care le înconjurau.

După un timp, ajunseră la celebrul rezervor unde fusese găsit scorpionul. Acum, înăuntru se vedea foarte puțină apă; suprafața era acoperită aproape complet cu o masă încîlcită de vareh. Pe Thalassa nu existau reptile, dar lujerii groși, flexibili, îi aminteau Carinei de niște șerpi încolăciți.

Trecură pe lîngă o serie de galerii tubulare și niște mici porți de ecluză, toate închise deocamdată, pînă ajunseră într-o zonă largă, deschisă, destul de departe de uzina principală. În timp ce părăseau complexul central, Kumar făcu vesel cu mîna spre obiectivul unei camere de monitorizare. Nimeni n-avea să descopere, ulterior, de ce fusese oprită în momentul crucial.

– Tancurile de înghețare, spuse Kumar. Cîte șase sute de tone în fiecare. Nouăzeci și cinci la sută apă, cinci la sută vareh. Ce-ai găsit de rîs?

– Nu e de rîs – ci foarte *ciudat*, răspunse Carina, încă zîmbind. Gîndește-te doar – să care o parte din pădurea oceanului nostru pînă la stele. Cine și-ar fi închipuit vreodată așa ceva! Dar nu de-*asta* m-ai adus aici.

– Nu, spuse Kumar încet. Privește...

În primul moment, nu putu vedea ce îi arăta. Apoi mintea ei interpretă imaginea ce pîlpîia la marginea cîmpului vizual și înțelese.

Era un vechi miracol, desigur. Oamenii făcuseră asemenea lucruri pe multe planete, timp de peste o mie de ani. Dar faptul de a-l vedea cu propriii ei ochi nu numai

că-i tăia respirația – era cutremurător.

Acum, că se apropiaseră de ultimul dintre rezervoare, îl putea distinge mai clar. Firul subțire de lumină – nu putea să fi avut mai mult de cîțiva centimetri grosime! – urca spre stele, drept și neabătut ca o rază laser. Ochii fetei îl urmăriră pînă se subție, spre a deveni invizibil, ispitind-o să-i identifice locul exact al dispariției. Și totuși, privirea continua să i se abată în sus, amețitor, pînă ajunse să se uite la singura stea nemișcată, în vreme ce toate tovarășele ei naturale, mai palide, se deplasau constant pe lîngă ea spre vest. Asemenea unui păianjen cosmic, *„Magellan"* urzise un fir de borangic și curînd avea să-și ridice prada dorită din lumea de dedesubt.

Acum, ajunși să stea chiar pe marginea blocului de gheață, în așteptare, Carina avu o nouă surpriză. Suprafața gheții era complet acoperită cu o peliculă sclipitoare de folie aurie, amintindu-i de cadourile ce li se dăruiau copiilor de ziua nașterii sau la Festivalul Asolizării, o dată pe an.

– Izolația, explică tînărul. Și chiar *e* din aur – cam doi atomi grosime. Fără ea, jumătate din gheață s-ar topi înainte de-a putea ajunge sus la scut.

Izolată sau nu, Carina putea simți mușcătura frigului pe tălpile goale, în timp ce Kumar o conducea peste lespedea înghețată. Ajunseră în centru din doisprezece pași – iar acolo, sclipind cu un curios luciu nemetalic, se afla panglica încordată ce se întindea, dacă nu pînă la stele, cel puțin cale de treizeci de mii de kilometri spre orbita staționară unde era parcat acum *„Magellan"*.

Se termina într-o tobă cilindrică, presărată cu instrumente și turboreactoare de control, care slujea vizibil drept cîrlig de macara, mobil și inteligent, fixat pe sarcină

după lunga-i coborîre prin atmosferă. Întregul dispozitiv arăta surprinzător de simplu și chiar nesofisticat – în chip înșelător, asemenea majorității produselor unor tehnologii avansate, mature.

Carina se înfioră dintr-odată, și nu datorită frigului de sub picioare, pe care acum abia dacă-l mai remarca.

– Ești sigur că aici sîntem în siguranță? întrebă ea neliniștită.

– Bineînțeles. Întotdeauna o ridică la miezul nopții, cu precizie de secundă – și mai sînt ore-ntregi pînă atunci. E un spectacol minunat, dar nu cred că vom sta atît de mult.

Acum Kumar îngenunchea, lipindu-și urechea de incredibila panglică prin care erau legate între ele nava și planeta. Dacă plesnea, se întrebă el cu neliniște, aveau să zboare în direcții opuse?

– Ascultă, șopti...

Nu știuse la ce să se aștepte. Uneori, în anii ce urmară, cînd putea suporta, avea să încerce a regăsi vraja acelui moment. Niciodată n-avea să fie sigură că reușise.

La început, i se păru că auzea cea mai profundă notă a unei harpe gigantice, ale cărei corzi erau întinse între lumi. Îi trimise fiori prin șira spinării și-și simți firișoarele de păr de la ceafă agitîndu-se în acea reacție de frică imemorială, uitată în junglele primordiale ale Pămîntului.

Apoi, pe măsură ce se obișnuia, deveni conștientă de un întreg spectru de tonuri schimbătoare acoperind întreaga gamă auditivă, pînă la ultimele limite ale perceptibilității –și, fără-ndoială, mult dincolo de ele. Se amestecau și se contopeau unele-ntr-altele, la fel de inconstante

şi totuşi repetîndu-se statornic ca sunetele mării.

Cu cît asculta, cu atît îşi amintea mai mult de nesfîrşita bătaie a valurilor pe o plajă pustie. Simţea că asculta marea spaţiului scăldînd ţărmurile tuturor lumilor sale – un sunet terifiant în zădărnicia sa fără sens, pe cînd reverbera prin dureroasa goliciune a Universului.

Iar apoi, deveni conştientă de alte elemente din acea imens de complexă simfonie. Se auzeau bruşte zvîcnete tînguitoare, ca şi cum nişte degete gigantice ar fi ciupit coarda undeva pe lungimea zecilor ei de kilometri încordaţi. Meteoriţi? Cu siguranţă, nu. Poate vreo descărcare electrică în ionosfera clocotitoare a Thalassei? Şi – era oare pură imaginaţie, plăsmuire a propriilor ei temeri inconştiente? – din cînd în cînd i se părea că aude vaietul slab al unor glasuri demonice sau ţipetele fantomatice ale tuturor copiilor bolnavi şi înfometaţi, care muriseră pe Pămînt în timpul Secolelor de Coşmar.

Deodată, nu mai putu suporta.

– Kumar, mi-e frică, şopti ea, trăgîndu-l de umăr. Să plecăm.

Dar Kumar continua să fie pierdut printre stele, cu gura întredeschisă şi capul apăsat pe banda aceea în rezonanţă, hipnotizat de cîntecul ei de sirenă. Nici măcar nu observă cînd, pe cît de furioasă, pe-atît de înfricoşată, Carina tropăi peste gheaţa învelită în folie şi se opri, aşteptîndu-l pe căldura familiară a pămîntului uscat.

Căci acum constatase ceva nou – o serie de note crescînde care păreau să-i solicite atenţia. Era ca o Fanfară pentru Coarde, dacă s-ar fi putut închipui aşa ceva, inefabil de tristă şi de îndepărtată.

Dar se apropia, tot mai puternică. Era cel mai dătător de fiori sunet pe care-l auzise Kumar vreodată şi-l

ținea paralizat de uimire și de fascinație. Aproape-și putea imagina că un *ceva* gonea în josul panglicii spre el...

Cu cîteva secunde prea tîrziu, înțelese adevărul, cînd primul șoc al undei percursoare îl trînti pe burtă peste folia aurită, iar blocul de gheață tresări sub el. Apoi, pentru ultima oară, Kumar Leonidas privi spre fragila frumusețe a lumii sale adormite și chipul îngrozit, întors în sus, al fetei care avea să-și amintească acel moment pînă în ziua propriei sale morți.

Era deja prea tîrziu ca să sară. Și astfel urcă Micul Leu spre tăcutele stele – gol și singur.

48. Hotărîrea

Căpitanul Bey avea pe cap probleme mai grave și fu foarte bucuros să delege sarcina. În orice caz, nici un emisar n-ar fi fost mai potrivit decît Loren Lorenson.

Nu-i mai cunoscuse niciodată pe membrii vîrstnici ai familiei Leonidas și se îngrozea la gîndul întîlnirii. Deși Mirissa se oferise să-l însoțească, prefera să meargă singur.

Lassienii își venerau bătrînii și făceau tot ce era posibil pentru confortul și fericirea lor. Lal și Nikri Leonidas locuiau într-una dintre micile colonii de pensionari autonome aflate în lungul litoralului de sud al insulei. Aveau o cabană cu șase camere și toate dispozitivele imaginabile care să-i scutească de muncă, inclusiv singurul robot casnic cu întrebuințare universală pe care-l văzuse Loren vreodată pe Insula de Sud. Conform cronologiei terestre, le-ar fi estimat vîrsta la aproape șaptezeci de ani.

După saluturile inițiale, mohorîte, se așezară pe verandă, privind spre mare, în timp ce robotul se foia prin jur, aducînd băuturi și platouri cu fructe asortate. Loren se sili să mănînce cîteva îmbucături, apoi își adună curajul și întreprinse cea mai grea sarcină din viața lui.

– Kumar...

Numele i se opri în gît, și trebui s-o ia de la început.

– Kumar e încă pe navă. Îi datorez viața; și-a riscat-o pentru a mi-o salva pe-a mea. Puteți înțelege ce simt în legătură cu această... aș face *orice*...

Încă o dată, trebui un efort de autocontrol. Apoi, încercînd să fie cît putea de succint și științific – asemenea Chirurgului Comandant Newton în timpul informării –luă un nou start:

– Trupul lui e aproape nevătămat, întrucît decompresiunea a fost lentă și înghețul s-a produs imediat. Dar, desigur, e mort din punct de vedere clinic – exact cum am fost și eu, acum cîteva săptămîni...

Oricum, cele două cazuri sînt foarte diferite. Ăă... trupul... meu, a fost recuperat înainte de-a fi avut timp să se producă vătămarea creierului, astfel că reînvierea a fost un proces foarte simplu.

Pînă l-au preluat pe Kumar, au trecut cîteva ore. Fizic, creierul lui e nevătămat – dar nu se depistează nici o urmă de activitate.

Chiar și așa, învierea *poate* fi posibilă, cu o tehnologie extrem de avansată. Conform documentelor noastre – care acoperă întreaga istorie a științei medicale pămîntene – acest lucru s-a mai făcut, în cazuri similare, cu o rată a succesului de șaizeci la sută.

Și astfel, intrăm într-o dilemă, pe care Căpitanul Bey mi-a cerut să v-o explic deschis. Nu deținem aptitu-

dinile și echipamentele necesare unei asemenea operații. Dar s-ar putea –peste trei sute de ani...

Există o duzină de experți ai creierului printre sutele de medici specialiști adormiți la bordul navei. Există tehnicieni care pot asambla și acționa toate tipurile posibile de echipamente chirurgicale și de întreținere a vieții. Tot ceea ce a posedat Pămîntul vreodată ne va aparține din nou – la scurt timp după ce ajungem pe Sagan Doi...

Tăcu, pentru a lăsa implicațiile să-și facă efectul. Robotul profită de acest moment inoportun pentru a-și oferi serviciile; Loren îl alungă cu un gest.

– Am fi dispuși – ba nu, bucuroși, căci e tot ce putem face – să-l luăm pe Kumar cu noi. Deși n-o putem garanta, într-o bună zi s-ar putea să trăiască din nou. Am dori să vă gîndiți bine; aveți destul timp să luați hotărîrea.

Cei doi bătrîni se priviră un lung răstimp, în tăcere, pe cînd Loren se uita spre mare. Cît de calmă și de liniștită era! Ar fi fost bucuros să-și petreacă propriii săi ani de declin aici, vizitat din timp în timp de copii și de nepoți...

Asemenea atîtor alte părți din Tarna, ar fi putut aproape să fie pe Pămînt. Poate că, printr-o planificare deliberată, nicăieri nu se zărea vegetație lassiană; toți copacii erau obsedant de familiari.

Și totuși, lipsea ceva esențial; își dădu seama că această absență îl nedumerise mult timp – într-adevăr, ca și cum momentul de suferință ar fi declanșat amintirea, știa ce-i lipsea.

Nu se vedeau pescărușii dînd tîrcoale pe cer, umplînd văzduhul cu cel mai trist și mai evocator dintre toate sunetele de pe Pămînt.

Lal Leonidas și soția sa încă nu schimbaseră o

vorbă, și totuși Loren știu cumva că luaseră hotărîrea.

– Vă apreciem oferta, Comandant Lorenson; vă rugăm să-i transmiteți Căpitanului Bey mulțumirile noastre.

Dar nu avem nevoie de timp de gîndire. Orice s-ar întîmpla, pentru noi Kumar e pierdut definitiv.

Chiar dacă reușiți – și, precum spuneți, nu există nici o garanție – se va deștepta într-o lume străină, știind că nu-și va mai revedea niciodată casa și că toți cei pe care i-a iubit sînt morți de secole. E insuportabil să te gîndești măcar. Aveți intenții nobile, dar pentru el n-ar fi deloc o faptă generoasă.

Știm ce-ar fi dorit și ce e de făcut. Dați-ni-l înapoi. Îl vom înapoia mării pe care a iubit-o.

...Nu mai era nimic de spus. Loren simțea atît o covîrșitoare tristețe, cît și o adîncă ușurare.

Își făcuse datoria. Era hotărîrea la care se așteptase.

49. Foc pe recif

Acum, micul caiac n-avea să mai fie terminat niciodată; dar urma să-și facă prima și ultima călătorie.

Pînă la apusul soarelui, zăcuse la marginea apei, mîngîiat de valurile blînde ale mării liniștite. Loren era mișcat, dar nu surprins, să vadă cît de mulți oameni veniseră să-și prezinte condoleanțele. Toată Tarna era acolo, dar veniseră mulți și din toată Insula de Sud – și chiar din Nord. Deși pe unii, poate, îi atrăsese curiozitatea morbidă – căci întreaga lume fusese șocată de accidentul unic de spectaculos – Loren nu mai văzuse niciodată o asemenea revărsare de durere sinceră. Nu-și dăduse seama că

Iassienii erau capabili de emoții atît de profunde și, în sinea sa, savură încă o dată o expresie pe care-o găsise Mirissa, căutînd consolarea în Arhive: „Micul prieten al lumii întregi". Originea i se pierduse, și nimeni nu putea ghici ce învățat mort demult, în care secol, o păstrase pentru epocile ce-aveau să vină.

După ce-i îmbrățișase pe amîndoi cu compasiune, fără cuvinte, îi lăsase pe Mirissa și pe Brant cu familia Leonidas, reunită cu numeroasele rude de pe ambele insule. Nu voia să cunoască nici un străin, căci știa că mulți dintre ei trebuiau să spună în sinea lor: „El te-a salvat – dar tu nu l-ai putut salva pe el." Aceasta era o povară pe care avea s-o poarte tot restul vieții.

Își mușcă buza pentru a-și stăpîni lacrimile nepotrivite pentru un ofițer superior al celei mai mari astronave construite vreodată și simți unul dintre mecanismele de apărare ale minții venindu-i în ajutor. Cîteodată, în momentele de adîncă durere, singurul mod de-a împiedica pierderea controlului constă în a evoca o imagine complet discordantă – chiar comică – din cotloanele memoriei.

Da – Universul avea un simț ciudat al umorului. Loren aproape că făcu un efort să-și rețină zîmbetul; cît i-ar mai fi plăcut lui Kumar ultima farsă pe care i-o jucase!

„Să nu te miri," îl prevenise Comandantul Newton cînd deschisese ușa de la morga navei, un val de aer înghețat, cu iz de formol, rostogolindu-li-se în întîmpinare. „Se întîmplă mai des decît ai crede. Uneori e un spasm final – aproape ca o încercare inconștientă de a sfida Moartea. De astă dată, probabil că a provocat-o scăderea presiunii externe și înghețul care-a urmat."

Dacă n-ar fi fost cristalele de gheață care defineau mușchii splendidului trup tînăr, Loren ar fi putut crede că

Kumar nu dormea numai, ci era chiar pierdut în vise de extaz.

Căci, în moarte, Micul Leu era chiar mai mascul decît fusese în viață.

Iar acum, soarele dispăruse îndărătul colinelor joase de la apus și o briză rece de seară se ridica dinspre mare. Abia stîrnind cîteva valuri mici, caiacul lunecă în apă, tras de Brant și de alți trei prieteni dintre cei mai apropiați lui Kumar. Pentru ultima oară, Loren întrezări chipul calm și împăcat al băiatului căruia-i datora viața.

Oamenii plînseseră puțin pînă atunci dar, pe cînd cei patru înotători împingeau încet barca tot mai departe de mal, din rîndurile mulțimii adunate se înălță un maro vaier de jale. Acum Loren nu-și mai putea stăpîni lacrimile și nu-i păsa cine-l vedea.

Înaintînd cu forță și statornicie sub tracțiunea puternică a celor patru ce-l escortau, micul caiac se îndreptă spre recif. Rapida noapte thalassiană cobora deja pe cînd barca trecu printre cele două balize luminoase, care marcau canalul spre larg. Dispăru dincolo de ele și, pro de-un moment, fu ascuns de linia albă a brizanților ce spumegau leneși peste reciful exterior.

Lamentația încetă; toți așteptau. Apoi, pe cerul tot mai întunecat se profilă o neașteptată văpaie de lumină, din mare ridicîndu-se un stîlp de foc. Arse curat și aprig, aproape fără fum; cît timp dură, Loren n-avea s-o știe niciodată, căci timpul se oprise în loc la Tarna.

Apoi, brusc, flăcările se năruiră; coroana de foc scăzu înapoi în mare. Totul era întunecat; dar numai un moment.

La întîlnirea dintre foc și apă, o fîntînă arteziană de scîntei erupse spre cer. Majoritatea tăciunilor căzură în

poi în mare, însă alții continuară să se înalțe pînă se pierdură vederii.

Și astfel, pentru a doua oară, Kumar Leonidas urcă spre stele.

VIII. CÎNTECELE ÎNDEPĂRTATULUI PĂMÎNT

50. Scutul de gheață

Ascensiunea ultimului fulg-de-nea ar fi trebuit să fie o ocazie veselă; acum nu inspira decît satisfacție sumbră. La treizeci de mii de kilometri deasupra Thalassei, hexagonul de gheață final era potrivit la locul său, scutul fiind încheiat.

Pentru prima oară, după aproape doi ani, propulsia cuantică fu activată, deși la putere minimă. *„Magellan"* se desprinse de pe orbita sa staționară, accelerînd, pentru a testa echilibrul și integritatea aisbergului artificial pe care avea să-l poarte spre stele. Nu se semnala nici o problemă; treaba fusese bine făcută. Era o mare ușurare pentru Căpitanul Bey, care nu putuse uita niciodată că Owen Fletcher (aflat acum, sub supraveghere rezonabil de strictă, pe Insula de Nord), fusese unul dintre principalii arhitecți ai scutului. Și se întreba ce gîndiseră Fletcher și ceilalți Sabras exilați cînd urmăriseră ceremonia consacrării.

Începuse cu o retrospectivă video prezentînd construirea uzinei de înghețare și înălțarea primului fulg-de-nea. Urmase un fascinant balet spațial accelerat, înfățișînd marile blocuri de gheață manevrate pînă la locul lor

și asamblate în scutul ce creștea constant. Începuse în timp real, după care se accelerase rapid, pînă cînd ultimele secțiuni ajunseseră să fie adăugate în ritmul de cîte una la fiecare cîteva secunde. Cel mai bun compozitor de pe Thalassa elaborase o inspirată partitură muzicală, începînd cu o pavană lentă și culminînd într-o polcă sufocantă – pentru a încetini din nou la viteza normală chiar la sfîrșit, odată cu integrarea ultimului bloc de gheață.

Apoi, imaginea trecuse la o cameră în direct care plutea prin spațiu cu un kilometru în fața lui *„Magellan"* pe cînd acesta orbita în umbra planetei. Marele paravan solar, care proteja gheața în timpul zilei, fusese înlăturat, astfel că pentru întîia oară era vizibil întregul scut.

Uriașul disc alb-verzui lucea rece sub faruri; curînd, avea să fie mult mai rece, îndepărtîndu-se prin temperatura de cîteva grade peste zero absolut a nopții galactice. Acolo n-avea să-l mai încălzească decît lumina de fundal a stelelor, scurgerile de radiații dinspre navă – și rarele explozii de energie, ocazionale, ale impactului cu praful.

Camera pluti încet peste aisbergul artificial, în acompaniamentul inconfundabilului glas al lui Moses Kaldor.

– Popor al Thalassei, vă mulțumim pentru darul vostru. Înapoia acestui scut de gheață, sperăm să călătorim în siguranță spre lumea care ne așteaptă, la șaptezeci și cinci de ani-lumină distanță, de-acum în trei secole.

Dacă totul merge bine, încă vom mai purta cel puțin douăzeci de mii de tone de gheață, la sosirea pe Sagan Doi. Aceasta va fi lăsată să cadă pe planetă, iar căldura intrării în atmosferă o va preface în prima ploaie pe care-a cunoscut-o vreodată lumea aceea frigidă. Pentru un scurt răstimp, înainte de a îngheța din nou, va fi precursoarea

oceanelor încă nenăscute.

Şi, într-o zi, urmaşii noştri vor cunoaşte mări ca ale voastre, deşi nu tot atît de întinse sau de adînci. Apa din cele două lumi ale noastre se va amesteca, aducînd viaţă în noul nostru cămin. Şi ne vom aminti de voi, cu dragoste şi recunoştinţă.

51. Relicva

– E minunat, spuse cu respect Mirissa. Acum înţeleg de ce era aurul atît de preţuit pe Pămînt.

– Aurul e partea cea mai puţin importantă, răspunse Kaldor, în timp ce scotea uşor clopotul lucitor din cutia sa căptuşită cu catifea. Ghiceşti ce-i asta?

– E, evident, o operă de artă. Dar pentru tine trebuie să însemne mai mult, de vreme ce ai purtat-o cale de cincizeci de arîi-lumină.

– Ai dreptate, firește. E macheta exactă a unui mare templu, înalt de peste o sută de metri. Iniţial, au fost şapte asemenea casete, toate identice ca formă, introduse una în alta – aceasta era cea mai mică, care conţinea Relicva însăşi. Mi-au dat-o nişte prieteni vechi şi dragi, în ultima mea seară pe Pămînt. „Toate lucrurile sînt trecătoare," mi-au reamintit ei. „Dar pe acesta l-am păstrat mai mult de patru mii de ani. Ia-l cu tine spre stele, împreună cu binecuvîntările noastre."

Deşi nu le împărtăşeam credinţa, cum aş fi putut oferi o ofrandă atît de preţioasă? Iar acum o voi lăsa aici, unde oamenii au pus pentru prima oară piciorul pe această planetă – un alt dar de pe Pămînt, poate ultimul.

– Nu spune asta, zise Mirissa. Aţi lăsat atît de multe

daruri – niciodată nu le vom putea număra pe toate.

Kaldor zîmbi nostalgic şi, un moment, nu răspunse, lăsîndu-şi ochii să zăbovească pe priveliştea familiară din faţa ferestrei bibliotecii. Fusese fericit aici, urmărind istoria Thalassei şi învăţînd multe lucruri ce puteau fi de-o valoare inestimabilă la începuturile noii colonii de pe Sagan Doi.

„Adio, bătrînă Navă Mamă," spuse în sinea sa. „Ţi-ai făcut bine datoria. Noi încă mai avem mult pînă acolo; fie ca *«Magellan»* să ne servească la fel de credincios cum i-ai servit tu pe oamenii pe care am învăţat să-i iubim."

– Sînt sigur că prietenii mei ar fi fost de acord – mi-am făcut datoria. Relicva se va afla mai în siguranţă aici, în Muzeul Pămîntului, decît la bordul navei. În fond, s-ar putea să nu ajungem niciodată pe Sagan Doi.

– Ba sigur că veţi ajunge. Dar nu mi-ai spus ce e înăuntrul acestei a şaptea casete.

– E tot ce-a mai rămas din unul dintre cei mai mari oameni care-au trăit vreodată; fondase singura credinţă care niciodată nu s-a mînjit de sînge. Am convingerea că s-ar fi amuzat cum nu se poate, să ştie că, la patruzeci de secole după moartea lui, un dinte de-al său avea să fie purtat spre stele.

52. CÎNTECELE ÎNDEPĂRTATULUI PĂMÎNT

Sosise vremea tranziţiei, a formulelor de rămas-bun – a unei despărţiri adînci ca moartea. Totuşi, cît de multe lacrimi se vărsau – pe Thalassa ca şi pe navă – domnea şi un sentiment de eliberare. Deşi lucrurile n-aveau să

mai fie niciodată absolut la fel, viața putea acum reveni la normal. Vizitatorii erau asemeni unor oaspeți care stătuseră puțin mai mult decît se cădea; era timpul să plece.

Pînă și Președintele Farradine accepta această idee și-și abandonase visul Olimpiadei interstelare. Avea consolări însemnate; unitățile de înghețare din Golful Manglierilor se transferau pe Insula de Nord, iar primul patinoar de pe Thalassa avea să fie gata la timp pentru Jocurile Olimpice. Dacă aveau să fie pregătiți și oarece concurenți, asta era altă problemă, dar mulți lassieni tineri petreceau ore întregi privindu-i neîncrezători pe unii dintre marii campioni din trecut.

Între timp, toți erau de acord că trebuia organizată o ceremonie de rămas-bun, pentru a sărbători plecarea lui *„Magellan"*. Din păcate, puțini conveneau ce formă ar fi trebuit să ia. Aveau loc nenumărate petreceri private – care-i supuneau pe toți cei implicați unor considerabile tensiuni emoționale și fizice – dar nici una oficială, publică.

Primărița Waldron, revendicînd prioritatea în numele Tarnei, considera că ultima ceremonie ar fi trebuit să se desfășoare la Prima Asolizare. Edgar Farradine argumenta că Palatul Prezidențial, în pofida modestelor sale proporții, era mai adecvat. Cineva isteț propuse drept compromis Krakanul, subliniind că faimoasele sale podgorii ar fi fost un loc corespunzător pentru toasturile de despărțire. Chestiunea era încă nerezolvată, cînd Corporația de Transmisiuni Thalassiană – una dintre cele mai întreprinzătoare birocrații ale planetei – acapară discret întregul proiect.

Concertul de rămas-bun avea să fie ținut minte și reluat de generațiile viitoare. Nu se derulă nici un mate-

rial video care să distragă simțurile – doar muzică și o scurtissimă narațiune. Moștenirea a două mii de ani a fost rememorată pentru a reaminti trecutul și a da speranțe de viitor. Nu era numai un Requiem, ci și un Cîntec de Leagăn.

Încă mai părea un miracol faptul că după ce arta lor atinsese perfecțiunea tehnologică, compozitorii puteau găsi ceva nou de spus. Timp de două mii de ani, electronica le oferise stăpînirea completă asupra tuturor sunetelor audibile pentru urechea omenească și s-ar fi putut crede că toate posibilitățile domeniului se epuizaseră demult.

Existase, într-adevăr, cam un secol de piuituri, ciripituri și electroeructații, înainte ca muzicienii să fi stăpînit actualele puteri infinite și să fi reîmbinat din nou cu succes tehnologia cu arta. Nimeni nu-i depășise vreodată pe Beethoven sau pe Bach; dar unii se apropiaseră de ei.

Pentru legiunile de ascultători, concertul fu un memento al lucrurilor pe care nu le cunoscuseră niciodată – lucruri care-i aparțineau doar Pămîntului. Dangătul lent al puternicelor clopote, urcînd ca un fum invizibil din turlele vechilor catedrale; cîntul răbdătorilor barcagii, în limbi acum uitate pe vecie, vîslind împotriva refluxului în ultima geană de lumină a zilei; imnurile oștirilor mărșăluind în bătălii cărora Timpul le răpise toată suferința și răutatea; murmurul contopit a zece milioane de voci pe cînd cele mai mari orașe ale omului se deșteptau în întîmpinarea zorilor; dansul rece al aurorei peste nesfîrșitele mări de gheață; vuietul puternicelor motoare urcînd pe drumul către stele. Pe toate acestea le auziră ascultătorii în muzica desprinsă din noapte – cîntecele îndepărtatului Pămînt, purtate peste anii-lumină...

Pentru momentul de încheiere, producătorii alese-

seră ultima mare operă în tradiția simfonică. Scrisă în anii cînd Thalassa pierduse contactul cu Pămîntul, era complet nouă pentru public. Totuși, tema ei oceanică o făcea deosebit de adecvată ocaziei – iar impactul său asupra ascultătorilor era tot ce și-ar fi putut dori compozitorul demult dispărut.

„...Cînd am scris «Lamentația pentru Atlantis», cu aproape treizeci de ani în urmă, nu aveam în minte nici o imagine concretă; mă preocupau doar reacțiile emoționale, nu scenele explicite; doream ca muzica să transmită o senzație de mister, de tristețe – de copleșitoare pierdere. Nu încerc să zugrăvesc un portret sonor al orașelor ruinate pline de pești. Acum însă ceva straniu se petrece ori de cîte ori aud *Lento lugubre*-ul – așa cum fac, mental, chiar în acest moment...

Începe la Bara 136, cînd seria de coarde, coborînd spre cel mai de jos registru al orgăi, întîlnește pentru prima oară aria fără cuvinte a sopranei, urcînd tot mai sus și mai sus din adîncuri... Știți, desigur, că mi-am bazat această temă pe cîntecele uriașelor balene, acei viteji menestreli ai mării, cu care am încheiat pace prea tîrziu, prea tîrziu... Am compus-o pentru Olga Kondrashin, și nimeni alta n-ar putea cînta vreodată acele pasaje, fără susținere electronică...

Cînd începe linia vocală, e ca și cum aș căuta ceva ce există cu adevărat. Stau în piața uriașă a unui oraș, aproape la fel de mare ca San Marco sau San Pietro. De jur împrejur sînt clădiri pe jumătate ruinate, asemenea unor temple grecești, și statui răsturnate, învelite în alge, frunze verzi unduindu-se încet înainte și-napoi. Totul e parțial acoperit de un strat gros de mîzgă.

Piața pare la început goală; apoi observ ceva... *răscolitor*. Nu mă întrebați de ce e întotdeauna o surpriză, de ce o caut mereu pentru prima oară...

În centrul pieței se află o movilă cu un model de linii radiind dinspre ea. Mă întreb dacă sînt ziduri ruinate, parțial îngropate în clisă. Dar aranjamentul nu are nici un sens; iar apoi văd că movila... *pulează*.

Și peste o clipă observ doi ochi mari, fără a clipi, privindu-mă.

Asta-i tot; nu se întîmplă nimic. Nu s-a *întîmplat* nimic aici timp de șase sute de ani, din noaptea aceea cînd bariera de pămînt a cedat și marea s-a revărsat printre Coloanele lui Hercule.

Lento-ul e mișcarea mea favorită, dar n-aș putea încheia simfonia într-o asemenea stare de tragedie și disperare. De aici, finalul, „Reînvierea".

Știu, desigur, că Atlantida lui Platon n-a existat niciodată în realitate. Și tocmai din acest motiv, nu poate muri niciodată. Întotdeauna va fi un ideal – un vis al perfecțiunii – un țel care să inspire oamenii din toate epocile ce vor veni. Așadar, simfonia se sfîrșește cu un marș triumfal spre viitor.

Știu că interpretarea populară a marșului se referă la o Nouă Atlantidă ieșind din valuri. Aceasta e o versiune cam prea literală; pentru mine, finalul reprezintă cucerirea spațiului. Odată ce l-am găsit și l-am așternut pe partitură, mi-au trebuit luni întregi ca să scap de această temă de închidere. Acele blestemate cincizeci de note îmi bubuiau în creier ca un ciocan, zi și noapte...

Acum, «Lamentația» există absolut separat de mine; a dobîndit o viață a ei proprie. Chiar cînd Pămîntul nu va mai fi, ea va goni spre Galaxia Andromeda, împinsă de cincizeci de mii de megawați din transmițătorul

Interplanetar instalat în Craterul Țiolkovski.

Cîndva, peste secole sau milenii, va fi capturată – și înțeleasă."

Memorii vorbite – Serghei Di Pietro (3411-3509)

53. Masca de aur

– Întotdeauna ne-am prefăcut că nu există, spuse Mirissa. Dar acum aș dori s-o văd – doar o dată.

Loren tăcu un timp. Apoi răspunse:

– După cum știi, Căpitanul Bey n-a îngăduit niciodată vreun vizitator.

Sigur că știa; înțelegea și motivele. Deși inițial se iscaseră unele resentimente, toți oamenii de pe Thalassa își dădeau acum seama că micul echipaj al lui *„Magellan"* era mult prea ocupat ca să joace rolul de ghizi turistici – sau infirmiere – pe lîngă imprevizibilii cincizeci la sută pe care i-ar fi apucat greața în sectoarele cu gravitație zero ale navei. Pînă și Președintele Farradine fusese refuzat cu mult tact.

– Am vorbit cu Moses – iar el a vorbit cu Căpitanul. S-a aranjat totul. Dar trebuie să păstrăm secretul pînă pleacă nava.

Loren o privi cu uimire; apoi surîse. Mirissa îl lua întotdeauna prin surprindere; făcea parte din farmecul ei. Iar apoi își dădu seama, cu un junghi de tristețe, că nimeni de pe Thalassa nu avea mai mult dreptul la acest privilegiu; fratele ei era singurul alt lassian care făcuse călătoria. Căpitanul Bey era un om drept, dispus să modifice regulile la nevoie. Și odată ce nava plecase, peste doar trei zile, n-avea să mai conteze.

– Şi dacă ai rău de spaţiu?

– Nici măcar rău de mare n-am avut vreodată...

– ...asta nu dovedeşte nimic...

– ...şi m-am consultat cu Comandanttul Newton. Mi-a dat o şansă de nouăzeci şi cinci la sută. Şi a propus naveta de la miezul nopţii – la ora aia nu va fi nici un sătean prin preajmă.

– Te-ai gîndit la toate, este? spuse Loren cu admiraţie sinceră. Ne vedem la Asolizarea Numărul Doi, cu cincisprezece minute înainte de miezul nopţii.

Tăcu, apoi adăugă cu dificultate:

– N-am să mai cobor. Te rog, urează-i lui Brant rămas-bun din partea mea.

Acesta era un calvar pe care nu-l putea înfrunta. Într-adevăr, nu mai pusese piciorul în reşedinţa familiei Leonidas de la ultimul voiaj al lui Kumar, cînd Brant se întorsese s-o condoleze pe Mirissa. Era aproape ca şi cum Loren n-ar fi intervenit niciodată în viaţa lor.

Iar el le-o părăsea inexorabil, căci acum o putea privi pe Mirissa cu dragoste, dar fără dorinţă. O emoţie mai profundă – unul dintre cele mai cumplite chinuri pe care le suferise vreodată – îi inunda mintea.

Tînjise şi sperase să-şi vadă copilul – însă noul program al lui *„Magellan"* făcea acest lucru imposibil. Deşi auzise bătăile de inimă ale fiului său, amestecate cu cele ale mamei, n-avea să-l ţină niciodată în braţe.

Naveta sosi la întîlnire pe latura însorită a planetei, astfel că *„Magellan"* încă se mai afla la aproape o sută de kilometri distanţă, cînd Mirissa îl văzu pentru prima oară. Cu toate că-i ştia adevărata mărime, părea o jucărie de copil, scînteind la soare.

De la zece kilometri, nu părea deloc mai mare. Cre-

ierul și ochii ei insistau că acele cercuri negre în jurul secțiunii centrale nu erau decît hublouri. Abia cînd nesfîrșita carcasă curbată a navei se înălță deasupra lor, mintea Mirissei admise că erau valve de acostare, iar într-una dintre ele avea să intre și naveta lor.

Loren o privi neliniștit, în timp ce Mirissa își descheia catarama de siguranță; acesta era primejdiosul moment cînd, eliberat pentru prima oară din centură, pasagerul prea încrezător își dădea seama deodată că imponderabilitatea nu era atît de plăcută pe cît păruse. Dar Mirissa se arăta complet la largul ei, în timp ce plutea prin ecluză, propulsată de cîteva ușoare împingeri ale lui Loren.

– Noroc că nu-i nevoie să intrăm în secția cu 1-g, așa că vei evita problema de a te readapta de două ori. Nu va mai trebui să te preocupe gravitația pînă nu revii la sol.

Ar fi fost interesant, își spuse Mirissa, să fi vizitat zonele de locuit din secțiunea rotativă a navei – dar asta ar fi implicat nesfîrșite conversații politicoase și contacte personale, ultimul lucru de care avea acum nevoie. Îi părea destul de bine că pînă și Căpitanul Bey încă se mai afla jos, pe Thalassa; nu era necesară nici măcar o vizită de curtoazie și mulțumiri.

Odată ce părăsiră ecluza, ajunseră într-un coridor tubular ce părea să se întindă pe toată lungimea navei. Într-o parte se afla o scară; în cealaltă, două șiruri de bucle flexibile, convenabile pentru mîini și picioare, lunecau încet în ambele direcții de-a lungul unor fante paralele.

– Nu-i un loc prea fericit în care să te afli cînd accelerăm, explică Loren. Atunci devine un puț vertical – adînc de doi kilometri. E momentul cînd ai *într-adevăr* nevoie de scară și de prize. Apucă-te doar de latul ăla și lasă-l pe el să facă totul.

Fură purtați fără efort cale de cîteva sute de metri, după care cotiră pe un coridor în unghi drept cu cel principal.

– Dă drumul curelei, spuse Loren, după alte cîteva zeci de metri. Vreau să-ți arăt ceva.

Mirissa eliberă priza și plutiră oprindu-se lîngă o fereastră lungă și îngustă, amplasată într-o latură a tunelului. Privi prin geamul gros, într-o cavernă imensă, metalică, viu luminată. Deși era complet dezorientată, bănui că această mare cameră cilindrică acoperea aproape toată lățimea navei – iar bara aceea centrală trebuia, prin urmare, să fie dispusă de-a lungul axei ei.

– Propulsia cuantică, anunță mîndru Loren.

Nici măcar nu încercă să le spună pe nume metalului învelit și formelor de cristal, contraforturilor cu forme curioase ce ieșeau din pereții sălii, constelațiilor pulsatile de lumini, sferei de-un negru absolut care, chiar fiind complet lipsită de trăsături, părea oarecum să se rotească... Dar, după un timp, continuă:

– Cea mai mare înfăptuire a geniului omenesc – ultimul dar al Pămîntului pentru copiii săi. Într-o bună zi, va face din noi stăpînii galaxiei.

În cuvintele lui se simțea o aroganță care-o făcu pe Mirissa să tresară. Vorbea din nou vechiul Loren, cel de dinainte de-a fi fost înmuiat de Thalassa. Așa să fie, își spuse ea; o parte din el, însă, se schimbase pentru totdeauna.

– Crezi, îl întrebă cu blîndețe, că galaxia va observa măcar?

Totuși, era impresionată și privi mult timp enormele forme fără înțeles care-l aduseseră pe Loren la ea, peste ani-lumină. Nu știa dacă să le binecuvînteze pentru ceea ce-i dăruiseră sau să le blesteme pentru ceea ce-aveau

să-i răpească în curînd.

Loren o conduse prin labirint, tot mai adînc, în inima lui *„Magellan"*. Nici măcar o dată nu întîlniră vreo altă persoană; asta le amintea de proporțiile navei – și de micimea echipajului ei.

– Aproape am ajuns, spuse Loren cu un glas scăzut, solemn. Iar *acesta* e Păzitorul.

Luată complet prin surprindere, Mirissa pluti spre chipul auriu ce-o privea din alcov, pînă fu gata să se ciocnească de el. Întinse o mînă, pentru a simți metalul rece. Deci era real –și nu, așa cum își imaginase în primul moment, un holodisplay.

– Ce.. cine... este? șopti.

– Avem la bord multe dintre cele mai mari comori ale artei pămîntene, răspunse Loren cu mîndrie sobră. Acesta era unul dintre cei mai vestiți. A fost un rege care-a murit foarte tînăr – cînd încă mai era abia un băiețandru...

Glasul i se stinse, în timp ce împărtășeau același gînd. Mirissa trebui să-și înghită lacrimile înainte de-a putea citi inscripția de sub mască.

TUTANKHAMON
1370-1352 B.C.
(Valea Regilor, Egipt, A.D. 1922)

Da, avusese aproape exact aceeași vîrstă cu Kumar. Chipul de aur îi privea peste milenii și peste anilumină – chipul unui tînăr zeu doborît în floarea vîrstei. Acolo se citea putere și încredere, dar încă nu avea aroganța și cruzimea pe care i le-ar fi adus anii pierduți.

– De ce aici? întrebă Mirissa, pe jumătate ghicind răspunsul.

– Părea un simbol potrivit. Egiptenii credeau că dacă îndeplinesc ceremoniile cuvenite, morții vor exista din nou într-un soi de Lume de Apoi. Superstiție pură, desigur – și totuși, am făcut-o să se adeverească.

„Dar nu în felul în care mi-aș fi dorit eu," reflectă Mirissa cu tristețe. Pe cînd se uita în ochii negri ca abanosul ai băiatului rege, care-o priveau din masca sa de aur neperisabil, îi venea greu să creadă că aceasta nu era decît o minunată operă de artă și nu o ființă vie.

Nu-și putea desprinde ochii de la privirea aceea calmă și totuși hipnotică de dincolo de veacuri. Încă o dată întinse mîna și mîngîie un obraz de aur. Metalul prețios îi aminti dintr-odată de o poezie pe care-o găsise în Arhivele Primei Asolizări, cînd ceruse computerului să caute cuvinte de mîngîiere prin literatura trecutului. Majoritatea sutelor de versuri fuseseră nepotrivite, dar acestea („Autor necunoscut –? 1800-2100) conveneau perfect:

Poartă înapoi strălucitoare la aurar moneda omului,
Băieții ce vor muri cu glorie și nicicînd bătrîni nu vor fi.

Loren așteptă cu răbdare pînă cînd gîndurile Mirissei își urmară cursul. Apoi introduse o cartelă în fanta aproape invizibilă de lîngă masca mortuară și o ușă circulară se deschise fără zgomot.

Era ciudat să găsești o garderobă plină de blănuri grele în interiorul unei nave spațiale, dar Mirissa le putea aprecia necesitatea. Temperatura coborîse deja cu multe grade, și se pomeni dîrdîind de frigul cu care nu era obișnuită.

Loren o ajută să îmbrace termocostumul – nu fără greutate, în gravitația nulă – și plutiră spre un cerc de sti-

clă înghețată amplasat în peretele opus al micii încăperi. Trapa de cristal se abătu spre ei precum geamul unui ceas de buzunar, iar prin ea năvăli un val de aer glacial, cum Mirissa nu-şi imaginase niciodată, necum să-l mai fi şi simțit. Fuioare subțiri de umezeală se condensară în aerul geros, dansînd în jurul ei ca nişte stafii. Îl privi pe Loren ca pentru a spune: „Doar nu te-aştepți să intru *acolo!*"

El o luă de braț, încurajator:

– Nici o grijă – costumul te va proteja şi, peste cîteva minute, n-ai să mai simți frigul pe față.

Îi venea greu să creadă una ca asta, dar avea dreptate. În timp ce-l urma prin trapă, respirînd la început cu precauție, fu surprinsă să descopere că experiența nu era deloc neplăcută. Într-adevăr, era de-a dreptul incitantă; pentru prima oară putu înțelege de ce unii oameni se duseseră de bună voie în regiunile polare ale Pămîntului.

Îşi putea imagina cu uşurință că se afla ea însăşi acolo, căci părea să plutească într-un univers înghețat, alb ca zăpada. De jur împrejurul ei se aflau faguri sclipitori care puteau fi făcuți din gheață, alcătuind mii de celule hexagonale. Era aproape ca o versiune mai mică a scutului lui *„Magellan"* – numai că aici unitățile aveau doar un metru lățime, fiind legate între ele prin mănunchiuri de țevi şi snopi de cabluri.

Deci aici erau, dormind toți în jurul ei – sutele de mii de coloniști pentru care Pămîntul, literalmente, încă mai era o amintire a zilei de ieri doar. Ce visau, se întrebă, la nici jumătate din somnul lor de cinci sute de ani? Visa cît de cît creierul, în acest difuz tărîm al nimănui, dintre viață şi moarte? Conform spuselor lui Loren, nu; dar cine-ar fi

putut să fie cu adevărat sigur?

Mirissa văzuse video-uri cu albine mișunînd cu treburi misterioase, în stupul lor; se simțea ca o albină umană, urmîndu-l pe Loren, de mînă, prin rețeaua de șine ce se încrucișau pe suprafața uriașului fagure. Acum se simțea absolut comod în imponderabilitate și nici măcar nu-și mai dădea seama de frigul năpraznic. Într-adevăr, abia dacă mai era conștientă de propriu-i trup și, uneori, trebuia să se convingă singură că nu era totul un vis din care avea să se deștepte într-un tîrziu.

Celulele nu purtau nume, dar erau identificate toate printr-un cod alfanumeric; Loren se duse fără ezitare spre H-354. La atingerea unui buton, containerul hexagonal de metal și de sticlă glisă în afară pe șine telescopice, pentru a o dezvălui pe femeia adormită dinăuntru.

Nu era frumoasă – deși ar fi fost necinstit să judece orice femeie fără încununarea glorioasă a părului ei. Avea pielea de o culoare cum Mirissa nu mai văzuse niciodată și despre care știa că devenise foarte rară pe Pămînt – un negru atît de profund încît aproape lucea într-o nuanță de albastru. Și era atît de impecabilă, încît Mirissa nu-și putu reține un spasm de invidie; în minte-i apăru imaginea fugară a unor trupuri înlănțuite, abanos și fildeș – o imagine care, știa bine, avea s-o urmărească în anii ce urmau.

Privi din nou chipul. Chiar și în acest repaus lung de secole, indica hotărîre și inteligență. „Am fi fost prietene?“ se întrebă Mirissa. „Îndoi-m-aș; ne asemănăm prea mult.

Deci tu ești Kitani, și porți primul copil al lui Loren spre stele. Dar fetița va fi într-adevăr prima, de vreme ce se va naște la sute de ani după băiețelul meu? Prima sau

a doua, îi doresc numai bine..."

Încă mai era amorțită, deși nu numai de frig, cînd ușa de cristal se închise în urma lor. Loren o conduse ușor înapoi de-a lungul coridorului, pe lîngă Păzitor.

Încă o dată degetele ei mîngîiară obrazul nemuritorului băiat de aur. Preț de-un șocant moment, îl simți cald la atingere; apoi își dădu seama că trupul ei încă se mai adapta la temperatura normală.

N-avea să dureze decît cîteva minute; dar cît timp trebuia, se întrebă, pentru a i se topi gheața din jurul inimii?

54. Rămas-bun

„Aceasta e ultima oară că-ți mai vorbesc, Evelyn, înainte de a-mi începe lungul drum. Încă mă mai aflu pe Thalassa, dar naveta va decola spre *«Magellan»* în cîteva minute; nu mai am nimic de făcut – pînă la planeta de destinație, peste trei sute de ani...

Mă încearcă o mare tristețe, căci tocmai mi-am luat rămas-bun de la cea mai dragă prietenă a mea de-aici, Mirissa Leonidas. Cît ți-ar mai fi plăcut s-o cunoști! Poate că e cea mai inteligentă persoană pe care-am cunoscut-o pe Thalassa și am purtat conversații lungi împreună – deși mă tem că unele semănau mai mult cu monologurile pentru care mă criticai atît de des...

M-a întrebat despre Dumnezeu, firește; dar poate că întrebarea ei cea mai pertinentă a fost una la care, pur și simplu, n-am știut ce să-i răspund.

Curînd, după ce iubitul ei frate mai mic a murit, m-a

întrebat: «Care e scopul suferinței? Servește vreo funcție biologică?»

Cît de ciudat e că nu m-am gîndit niciodată serios la asta! Ne-am putea închipui o specie inteligentă care funcționează perfect, amintindu-și de morți, fără nici o emoție – dacă își amintește de ei cît de cît. Ar fi o societate complet inumană, dar ar putea înregistra succese cel puțin la fel de mari ca ale termitelor și furnicilor de pe Pămînt.

S-ar putea, oare, ca durerea după cei morți să fie un produs secundar accidental – patologic chiar – al iubirii, care, firește, *are* o funcție biologică esențială? E un gînd straniu și tulburător. Totuși, emoțiile noastre sînt acelea care ne fac umani; cine le-ar abandona, chiar știind că fiecare nouă iubire e încă un ostatic al acelor teroriști gemeni, Timpul și Soarta?

Mi-a vorbit adesea despre tine, Evelyn. O nedumerește faptul că un bărbat poate iubi o singură femeie toată viața, fără a căuta alta, atunci cînd ea nu mai e. Odată, am tachinat-o spunînd că fidelitatea le este aproape la fel de străină lassienilor ca gelozia; a replicat că ea, una, cîștigase, pierzîndu-le pe amîndouă.

Mă cheamă; naveta așteaptă. Acum trebuie să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna de la Thalassa. Și începe să se șteargă și imaginea ta. Deși mă pricep să le dau sfaturi celorlalți, poate că m-am agățat prea îndelung de propria mea durere și nu-i folosește cu nimic memoriei tale.

Thalassa m-a ajutat să mă vindec. Acum mă pot bucura că te-am cunoscut, mai degrabă decît să jelesc fiindcă te-am pierdut.

Un calm straniu m-a cuprins. Pentru prima oară, simt că înțeleg cu adevărat conceptele vechilor mei prie-

teni buddhişti despre Detaşare – chiar şi despre Nirvana...

Şi dacă nu mă voi deştepta pe Sagan Doi, aşa să fie. Munca mea aici e încheiată, şi sînt foarte mulţumit."

55. Plecarea

Trimaranul ajunse la marginea întinderii de vareh chiar înainte de miezul nopţii, iar Brant ancoră în treizeci de metri de apă. Avea să înceapă aruncarea mingilor-spioni în zori, pînă cînd se întindea gardul între Scorpville şi Insula de Sud. Odată ce se realiza acest lucru, toate intrările şi ieşirile aveau să fie observate. Dacă scorpionii găseau vreo minge-spion şi o duceau acasă ca trofeu, cu atît mai bine. Avea să funcţioneze în continuare, transmiţînd fără-ndoială informaţii şi mai utile decît din larg.

Acum nu mai avea nimic de făcut, decît să se culce în ambarcaţiunea ce se legăna încet şi să asculte muzica blîndă de la Radio Tarna, de-o sobrietate complet necaracteristică pentru ei. Din cînd în cînd, se difuza cîte un anunţ, cîte un mesaj de bunăvoinţă sau o poezie în cinstea vizitatorilor. Puţini oameni aveau să doarmă în noaptea aceea, pe insulă; Mirissa se întrebă fugar ce gînduri treceau prin mintea lui Owen Fletcher şi a tovarăşilor săi de exil, debarcaţi pe o lume străină pentru tot restul vieţii lor. Ultima oară cînd îi văzuse într-o emisiune video din Insula de Nord, nu păreau deloc nefericiţi şi discutau cu însufleţire ocaziile locale de afaceri.

Brant era atît de tăcut, încît l-ar fi crezut adormit, dacă strînsoarea mîinii lui peste a ei n-ar fi fost fermă ca întotdeauna, în timp ce zăceau unul lîngă altul, privind

stelele. Se schimbase – poate chiar mai mult decît ea. Era mai puțin nerăbdător, mai cumpătat. Cel mai bun lucru era că acceptase deja copilul, cu cuvinte a căror generozitate o mișcase pînă la lacrimi: „Va avea doi tați."

Acum la Radio Tarna începea ultima și absolut inutila numărătoare inversă dinaintea lansării – cea dintîi pe care o auzise vreun lassian, cu excepția înregistrărilor istorice din trecut. „Vom vedea ceva măcar?" se întreba Mirissa. „*«Magellan»* este în cealaltă parte a lumii, plutind la zenit deasupra unei emisfere oceanice. Avem între noi toată grosimea planetei..."

– ...Zero... spuse Radio Tarna – și, instantaneu, emisia fu inundată de-un vuiet de zgomot alb. Brant întinse mîna spre butonul de comandă și abia întrerupse sunetul, cînd explodă toată bolta cerească.

Întregul orizont era tivit cu foc. La nord, sud, est, vest – nu se distingea nici o diferență. Șuvoaie prelungi de foc se iveau din ocean, ridicîndu-se la jumătatea înălțimii spre zenit, în spectacolul unei aurore cum Thalassa nu mai cunoscuse niciodată și nici n-avea să mai cunoască.

Era frumos dar inspira teamă. Acum Mirissa înțelese de ce *„Magellan"* fusese amplasat în partea opusă a lumii; totuși, aceasta nu era propulsia cuantică propriu-zisă, ci simplele energii răzlețe ce se scurgeau din ea, pentru a fi absorbite inofensiv în ionosferă. Loren îi spusese ceva de neînțeles despre undele de șoc superspațiale, adăugînd că nici măcar inventatorii propulsiei nu înțeleseseră vreodată fenomenul.

Se întrebă un moment ce-aveau să creadă scorpionii despre acele artificii celeste; vreo urmă a acestei furii actinice trebuia fără-ndoială să se infiltreze prin pădurea de vareh, spre a ilumina aleile așezărilor lor scu-

fundate.

Poate că nu era decît o închipuire, dar razele radiante, multicolore, care formau coroana de lumină înconjurătoare, păreau a se tîrî încet pe cer. Sursa energiei lor cîştiga viteză, accelerînd pe orbită spre a se despărți pentru totdeauna de Thalassa. Trecură multe minute înainte ca Mirissa să poată fi absolut sigură de existența acestei mișcări; în același timp, intensitatea spectacolului scăzuse și ea apreciabil.

Apoi, brusc, încetă. Radio Tarna reveni în emisie, cam cu răsuflarea tăiată.

– ...totul conform planului... acum nava se reorientează... alte manifestări mai tîrziu, dar nu la fel de spectaculoase... toate etapele desprinderii inițiale se vor desfășura în partea opusă a lumii, dar îl vom putea vedea direct pe *„Magellan"* peste trei zile, cînd iese din sistem...

Mirissa abia auzea cuvintele, privind spre cerul unde reveneau acum stelele – stelele pe care n-avea să le mai poată vedea nicicînd fără a-și aminti de Loren. Acum era secătuită de orice emoție; dacă avea lacrimi, acestea urmau să-i vină mai tîrziu.

Simți brațele lui Brant împrejurul ei și le primi cu bucurie mîngîierea, împotriva singurătății spațiului. Aici era locul ei; inima sa n-avea să mai rătăcească iarăși. Căci, în sfîrșit, înțelegea; deși îl iubise pe Loren pentru puterea lui, pe Brant îl iubea pentru slăbiciunea lui.

„Cu bine, Loren," șopti, „fie să ai parte de fericire în lumea aceea îndepărtată pe care tu și copiii tăi o veți cuceri în numele omenirii. Dar să te gîndești la mine uneori, rămasă în urmă cu trei sute de ani pe drumul dinspre Pămînt."

În timp ce-i mîngîia părul cu o blîndețe stîngace, Brant își dorea să fi avut cuvinte de alinare, deși știa că tăcerea era cea mai potrivită. Nu-l încerca nici un simță-

mînt de victorie; chiar dacă Mirissa era din nou a lui, vechea lor tovărăşie, liberă de orice griji, se pierduse în negura amintirii. Brant ştia că, în toate zilele vieţii lui, duhul lui Loren avea să apară între ei – duhul unui om ce n-avea să fie nici cu-o zi mai bătrîn pe vremea cînd ei urmau a fi pulbere risipită-n vînt.

Cînd, trei zile mai tîrziu, *„Magellan"* se înalţă deasupra orizontului răsăritean, arăta ca o stea orbitoare, prea luminoasă pentru a o privi cu ochiul liber, deşi propulsia cuantică fusese aliniată atent, astfel ca partea cea mai mare din scurgerile de radiaţii să nu atingă planeta Thalassa.

Săptămînă după săptămînă, lună de lună, păli încet, deşi chiar şi cînd reveni la lumina zilei continua să fie uşor de găsit, dacă ştiai exact unde să priveşti. Iar noaptea, ani de zile, fu adesea cea mai strălucitoare dintre stele.

Mirissa o văzu pentru ultima oară, chiar înainte ca imaginea să fi început a-i păli. Timp de cîteva zile, propulsia cuantică – acum îmblînzită inofensiv de către distanţă –fusese pesemne orientată direct spre Thalassa.

Atunci se afla la cincisprezece ani-lumină depărtare, dar nepoţilor ei nu le fu greu deloc să indice steaua albastră, de magnitudine trei, care licărea deasupra foişoarelor barierei antiscorpioni electrificate.

56. Sub INTERFAŢĂ

Încă nu erau inteligenţi, dar posedau curiozitate – iar acesta era primul pas pe nesfîrşitul drum.

Asemenea multora dintre crustaceele ce prospera-

seră cîndva în mările Pămîntului, puteau supraviețui pe uscat perioade nedefinite. Pînă în ultimele cîteva secole, însă, avuseseră puține îndemnuri s-o facă; marile păduri de vareh le satisfăceau toate nevoile. Frunzele lungi și zvelte le serveau drept hrană; lujerii duri reprezentau materia de bază a artifactelor lor primitive.

Nu avuseseră decît doi dușmani naturali. Unul din ei era un pește abisal uriaș însă foarte rar – aproape doar o pereche de fălci vorace atașate de un stomac niciodată sătul. Cealaltă era o gelatină veninoasă, pulsatilă – forma motrice a polipilor giganți – care așternea uneori fundul mării cu moarte, lăsînd în urma ei un deșert pustiit.

Cu excepția excursiilor sporadice prin interfața aer/apă, scorpionii și-ar fi putut petrece întreaga existență în mare, perfect adaptați mediului lor. Dar – spre deosebire de furnici și de termite – încă nu intraseră în nici o fundătură a evoluției. Încă mai puteau reacționa în fața schimbării.

Iar schimbarea, deși deocamdată doar pe-o scară foarte redusă, apăruse într-adevăr în acea lume oceanică. Lucruri minunate căzuseră din cer. Acolo de unde veniseră acestea, trebuiau să mai fie și altele. Cînd erau pregătiți, scorpionii urmau să plece în căutarea lor.

În lumea atemporală a mării thalassiene nu exista nici o grabă deosebită; aveau să treacă mulți ani pînă să-și întreprindă primul asalt asupra elementului străin de unde cercetașii lor reveniseră cu rapoarte atît de stranii.

Nici nu le putea trece prin minte că alți cercetași raportau despre *ei*. Iar cînd, în sfîrșit, se puseră în mișcare, momentul fu cum nu se poate mai nefericit.

Au avut ghinionul să iasă pe uscat în timpul celui de-al doilea mandat, absolut neconstituțional dar extrem de competent, al Președintelui Owen Fletcher.

IX. SAGAN DOI

57. Vocile timpului

Astronava *„Magellan"* se afla încă la doar cîteva ore-lumină distanță, cînd s-a născut Kumar Lorenson, dar tatăl său dormea deja și n-a aflat vestea decît peste alte trei sute de ani.

A plîns, la gîndul că somnul lui fără vise acoperise întreaga viață a primului său copil. Cînd urma să poată face față calvarului, avea să deschidă documentele care-l așteptau în băncile de memorie. Avea să-și privească fiul crescînd spre bărbăție și să-i audă glasul strigînd peste veacuri, cu salutări cărora niciodată nu le mai putea răspunde.

Și avea să vadă (nu exista nici o cale de-a o evita) înceata îmbătrînire a fetei demult dispărute pe care o ținuse în brațe – cu doar cîteva săptămîni în urmă. Ultimul ei bun-rămas avea să ajungă la el de pe buze zbîrcite, făcute de mult praf și pulbere.

Jalea, deși sfîșietoare, avea să-i treacă treptat. Lumina unui nou soare inunda cerul în față; și, curînd, avea să urmeze o nouă naștere, pe lumea care deja atrăgea nava *„Magellan"* pe ultima sa orbită.

Într-o zi, durerea avea să dispară; amintirea, însă, niciodată.

SFÎRȘIT

CUPRINS

Cuvîntul autorului

I. THALASSA

1. Plaja de la Tarna
2. Micul neutru
3. Consiliul satului
4. Semnalul de alarmă
5. Călătorie nocturnă

II. MAGELLAN

6. Planeta de destinație
7. Seniorii zilelor din urmă
8. Amintirea unei iubiri pierdute
9. În căutarea superspațiului

III. INSULA DE SUD

10. Primul contact
11. Delegația
12. Moștenirea
13. Grupul operativ
14. Mirissa
15. Terra Nova
16. Jocuri de petrecere

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
Cont nr. 45106262 BC – SMB

CÎNTECELE ÎNDEPĂRTATULUI PĂMÎNT

Formată din cîteva insule în imensul Ocean Planetar, *Thalassa* era un paradis veritabil, patria unei mici colonii fondate cu secole în urmă de robotul „Navei-Mamă", cînd Soarele a devenit o novă și astfel întreaga omenire a invadat Pămîntul.

Încîntați de frumusețile din *Thalassa* și copleșiți de resursele ei vaste, coloniștii duceau o existență idilică, neștiind de monumentalul eveniment evoluționist care avea loc, încetul cu încetul, în adîncul mărilor lor...

„*Magellan*" ajunge pe orbită, avînd la bord un milion de refugiați ai ultimelor zile „nebune" de pe Pămînt. Dintr-o dată, incertitudinea și schimbarea pune stăpînire pe paradisul placid care era *Thalassa*.

Lei 13900